Ion Iliescu

Justițiara

Editat de
AS
comerț & servicii
București, Calea 13 Septembrie 105
tel. 0214101050 e-mail ascomserv@yahoo.com

Capitolul unu

Oamenii Ioanei

Maria şi Cleopatra se jucau prin gradină sub privirile atente ale bunicii. Alergau printre copaci şi râdeau fericite. Când cădeau se ridicau repede, râzând şi mai tare.

Ioana le privea pe toate trei de pe terasă minunându-se când trecuseră cei patru ani de când era mamă.

Fetele, deşi gemene, nu semănau deloc.

Cleopatra era un pic mai înaltă, blondă, cu nişte ochi mari, albaştri ca cerul senin, ce priveau totul cu uimire şi candoare. Părea o apariție diafană de o puritate angelică.

Maria avea părul negru ca tăciunele iar ochii, de culoarea celui mai închis albastru, contrastau cu albul imaculat al feței. Părea mai matură şi totdeauna era directă atunci când îşi dorea ceva.

Spunea, fără şovăire, vreau sau, dacă putea, îşi lua singură ceea ce voia.

Fetele îmbinau cele două fațete ale caracterului mamei lor. Duritate şi romantism. Luciditate şi candoare.

Ioana se regăsea, permanent, în fiecare dintre ele, minunându-se de diferențele ce le reprezentau atât de ferm.

Se gândea cum vor evolua în viitor. Erau, încă, foarte mici.

Le iubea foarte tare iar ele, la rândul lor, simțind asta, se întreceau în a o arăta în fel şi chip.

Fusese, totdeauna, prilej de veselie când cineva spunea - Maria.

Nu se înțelegea despre cine e vorba. Bunica sau cea mică?

Făcuseră consiliu de familie pentru a stabili cum să le strige. În cele din urmă s-au hotărât pentru numele alese chiar de către fetițe.

Ele se strigau oricum, una pe alta, Maia şi Cleo.

Tatăl lor, Vlăduț, era plecat pentru o perioadă în Emirate. Avea de rezolvat câte ceva pe acolo.

Vorbeau mereu la telefon şi erau nerăbdători să fie din nou împreună.

De când era mamă, Ioana se schimbase foarte mult şi asta nu doar fizic.

Frumusețea ei era acum de o cu totul altă factură.

Părea întruchiparea feminității iar toți cei ce o vedeau nu își puteau opri tentația de a cădea în contemplație.

Talia îi rămăsese la fel de subțire iar sânii, mai mult decât generoşi, o puneau şi mai bine în evidență.

Albastrul ochilor îşi pierduse nuanța angelică din adolescență, în locul ei strălucind, acum, o duritate ca de oțel.

Întreaga ei atitudine degaja o senzație de siguranță şi control deplin a ceea ce se întâmpla în jur. Domina cu uşurință orice situație sau interlocutor.

Toate întâmplările prin care trecuse în viață o făcuseră incapabilă să mai aibă încredere în oameni.

Singurele excepții erau cei ce făceau parte din familia sa şi... oamenii ei.

Organizația pe care o conducea se dezvoltase incredibil în ultimii ani. O serie de întâmplări, unele dorite, altele accidentale, au determinat asta.

Puterea pe care o deținea acum era mult mai mare decât bănuia chiar şi ea.

Schimba vieți, modifica destine.

Urmărea cu hotărâre ideile de la care plecase totul. Dreptate prin pedepsirea vinovaților şi ajutorarea celor aflați în suferință.

Acestea erau țelurile ei. Nimic nu o putea abate din drum.

Era cu fetele ei dimineața, seara şi noaptea.

Restul zilei şi-l petrecea la birou, coordonând nu doar activitatea ce se desfăşura la lumină ci şi celelalte activități, acelea de care ştiau foarte puțini oameni.

Ridicase încă patru aşezăminte, unul în capitală, celelalte în alte oraşe.

Răspunsese, în acest mod, pe de o parte solicitărilor făcute de autorități dar şi ale propriilor dorințe.

Odată ce modelul exista, funcționa iar rezultatele erau, evident, foarte bune, continuarea a venit de la sine.

A numit la conducerea noilor centre, oameni care o reprezentau cu eficiență, deja obişnuiți cu această activitate.

Zilnic primea rapoartele oficiale de activitate.

Mecanismul pus în funcțiune de ea, odată pornit, numai putea fi oprit.

Începeau, în mod firesc, proceduri complexe ce implicau rezolvarea noilor probleme.

În prima etapă se căuta, ca de obicei, ajutarea celor aflați în necaz apoi, atunci când era cazul, pedepsirea celor vinovați.

În mod surprinzător, aproape totdeauna se găseau vinovați ce se dovedeau responsabili de suferințele celui ce apelase la serviciile aşezămintelor.

A uimit-o un caz, de o simplitate extremă, care nu fusese soluționat de autorități deşi se începuseră toate demersurile de peste trei ani.

Un bătrân fusese convins să semneze, în fața notarului, actul de vânzare al casei.

Suma era extrem de mică, mult sub prețul pieței, dar nici măcar pe aceea nu a primit-o.

Cineva a profitat de naivitatea bătrânului, i-a promis că îi aduce banii mai târziu, el a semnat actele şi a aşteptat banii acasă.

Noul proprietar al casei a venit a doua zi şi l-a scos cu forța din casă, pretextând că i-ar fi dat banii.

S-a plâns la poliție şi chiar la tribunal fără a rezolva nimic.

Actele dovedeau că nu avea dreptate. Semnase.

A trăit trei ani din mila oamenilor, de pe o zi pe alta, dormind pe unde apuca.

Îşi făcuse inițial planul ca din banii obținuți la vânzarea casei să îşi ia o cameră cu chirie şi să se bucure, aşa cum îşi dorea, de anii sau poate doar zilele ce îi mai rămâneau de trăit.

Nu avea pensie şi nici copii.

Planul lui a dat greş şi s-a văzut pe drumuri, muritor de foame.

S-a hotărât, cu greu, să vină la aşezământ. Nu avea încredere. Până la urmă a făcut-o.

A răspuns tuturor întrebărilor. A fost văzut de medici şi i-au fost tratate afecțiunile ce îl chinuiau.

A fost cazat într-o cameră însorita, împreună cu un alt bătrân. S-a acomodat foarte bine cu noua lui casă. Era fericit.

Principala problemă era rezolvată. Urma acum şi restul. Pedepsirea vinovaților.

Cazul lui a fost preluat imediat de cei specializați în asta.

Au fost identificați cei responsabili. Era vorba despre o aşa-zisă firmă imobiliară.

Cercetând arhivele au găsit mai multe plângeri îndreptate, în situații similare, asupra aceleiaşi persoane.

În toate cazurile, actele doveditoare erau în favoarea escrocului.

Profitase de încrederea şi naivitatea vânzătorilor. Legea era de partea lui. Dreptatea, însă, nu.

Pentru oamenii Ioanei era evident că nu puteau rezolva nimic apelând la lege şi atunci au făcut ceea ce ştiau.

Ştiau că îşi asumă riscuri dar, în acelaşi timp, erau conştienţi că ceea ce fac este în slujba dreptăţii şi în caz de nevoie s-ar fi găsit totdeauna mijloace de a fi scoşi din încurcătură.

Acţionau în astfel de cazuri cu dezinvoltură, eficienţă şi o duritate extremă. Nu concepeau eşecul.

Cel vinovat nu ştia nimic din ce se întâmplase cu el.

Se culcase seara, acasă, în patului lui, iar când s-a trezit era întuneric total.

Era lungit pe jos, pe o podea dură şi umedă. Îi era frig. Era o linişte absolută, mormântală.

S-a ridicat şi a început să pipăie pereţii de jur-împrejur.

Era într-o încăpere mică şi goală care părea a fi din beton. Pe unul din pereţi a simţit o uşă din metal.

A bătut cu pumnii în ea. Era atât de groasă încât nu stârnea niciun ecou.

După o oră s-a auzit, foarte tare, o voce:

- Ai fost adus aici pentru toate nelegiuirile pe care le-ai făcut în viaţa. Poate vei pleca viu dacă reuşeşti să ne convingi. Ai o singură şansă. Spovedeşte-te. Acum. Aici. Povesteşte tot şi mai ales cum crezi că ai putea îndrepta răul făcut. Noi ştim tot. Încearcă doar să minţi şi dă-ne ocazia să te pedepsim.

A urmat un ţiuit asurzitor care a durat fix un minut.

Cuprins de teroare îşi apăsă mâinile pe urechi aşteptând ca sunetul să înceteze. În liniştea totală ce a urmat a început să strige:

- Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

În loc de răspuns sau orice altceva s-a auzit aceiaşi voce spunând aceleaşi lucruri care îl înfiorau.

Cu toată panică ce îl domina a înţeles că ceea ce aude este o înregistrare.

A urmat acelaşi ţiuit ce simţea că îi sfredeleşte creierul. Totul se repeta neîncetat.

A încercat, de câteva ori, să vorbească, hotărât să spună totul, să facă orice pentru a scăpa de acel calvar ce îi părea mai rău decât moartea.

Se gândea cu groază ce ar putea inventa cei ce îl chinuiau aşa dacă ar minţi şi nu ar face ce i se cere.

Analiza înfrigurat tot ce greşise în viaţa. Ce era rău şi ce era bine.

Ce să spună pentru a nu putea fi bănuit că ascunde ceva?

Mintea îi juca deja feste şi nu era sigur dacă mai e viu. Poate a murit deja şi ăsta este iadul.

A înțeles că nu poate vorbi oricând, că nu poate fi auzit şi aştepta, cu nerăbdare, un moment de linişte pentru a vorbi.

Pierduse noțiunea timpului şi i se părea că tot ce contează este doar acel moment în care sunetele se vor opri.

Aştepta ca pe o binecuvântare acel moment.

După ceva timp, la sfârşitul înregistrării, pe care o ştia deja pe de rost, în locul țiuitului continuu, s-a auzit un sunet sacadat, asemănător unui metronom.

A bătut de zece ori apoi s-a făcut linişte.

A răsuflat uşurat şi a început să vorbească.

Era o adevărată spovedanie ce îmbrăca, uneori, nuanțe patetice dar şi hilare.

A început cu greşelile din perioada copilăriei, neuitând, după fiecare enumerare, să spună că regretă ce a făcut.

Era evident că nu mai ascunde nimic, că spune absolut tot.

Făcuse, însă, mult mai multe netrebnicii decât credeau oamenii Ioanei care îi ascultau, înmărmuriți, spovedania.

Era prima dată când aplicau acest mijloc de convingere.

Nu se îndoiau că va funcționa dar începuseră să se întrebe cum ar trebui pedepsit omul ce nu mai contenea cu spovedania.

Ei se gândiseră că e vorba de un simplu escroc. Ascultau destăinuirile unuia care făptuise mult mai multe nelegiuiri.

Trăise toată viața într-un dispreț total față de lege şi oameni.

Furase, tâlhărise, escrocase de zeci de ori şi cu doar o lună înainte lovise cu maşina o tânără ce murise ulterior.

Fugise de la locul accidentului deşi ar fi putut să o ajute.

A povestit totul cu lux de amănunte.

Nu a fost prins niciodată şi nu se temea de lege.

Pentru tot ce făcuse se gândea, acum, la o singură formă de compensație reparatorie. Oferea bani şi regrete.

Poate că asta era aplicabil în cazul celor escrocați sau furați. Cei afectați de violențe fizice ce puteau primi?!

Strânsese mulți bani şi nu se folosea de serviciile băncilor. Se temea să nu îi piardă.

Dacă acolo erau oameni la fel ca el, riscul era prea mare.

Apoi, ar fi fost o dovadă împotriva lui existența unor conturi de care se putea afla.

Prefera să îşi țină toți banii ascunşi în locuri sigure. O parte îi transformase în alte valori. Aur şi bijuterii.

Mărturisi cea mai mare parte a acelor locuri dar, la un moment dat, a avut o foarte mică ezitare, sesizată de cei ce ascultau şi analizau totul.

În clipa în care a terminat de vorbit calvarul a reînceput.

Aceeaşi voce, acelaşi text, dar, totul s-a repetat doar odată apoi s-a auzit, distinct, sunetul de metronom.

A înțeles. Nu îi putea minți. A mărturisit şi restul locurilor unde îşi ținea, ascunse, valorile.

Când a terminat de vorbit, metronomul a început să bată, fără pauză şi s-a aprins lumina.

În uşă s-a deschis un mic compartiment prin care a apărut o tavă, pe care erau țigări, apă şi pâine.

A luat tava, a mers într-unul din colțurile camerei şi s-a aşezate jos.

Şi-a aprins, cu mâinile tremurânde, o țigară şi a băut un pic de apă.

Pentru prima dată în viață regreta ce a făcut. Regretele nu erau dictate doar de faptul că fusese prins.

Simțea, cu adevărat, că tot ceea ce fusese important pentru el, banii, chiar nu mai aveau nicio valoare.

Nu ştia cine sunt cei care îl chinuiau aşa dar simțea că tot ceea ce urmează va fi în defavoarea lui.

Părea că e vorba de o dorință divină, mai presus de înțelegerea sa, căreia nu i se putea împotrivi. De altfel, nici nu îşi mai dorea asta.

Prin uşiță pătrunse o altă tavă. Pe ea se găsea o foaie albă de hârtie, un pix şi o sticluță de pe care îi rânjea un cap de mort cu două oase încrucişate.

Înțelese imediat. I se oferea şansa de a-şi scurta, singur, suferința. Pe hârtie trebuia să îşi scrie mesajul de adio.

Nu voia să piardă ocazia. Fără să mai stea pe gânduri scrise câteva cuvinte: Îmi pare rău pentru tot ce am făcut.

Înşfăcă apoi repede sticluța şi îi dădu conținutul pe gât. Era foarte dulce.

Aşteptând să îl cuprind durerile, se aşezase pe jos cu genunchii la gură. Căzu, încet, într-o rână şi rămase nemişcat.

Îşi luase rămas bun de la viață. Fusese, cu adevărat, cuprins de regrete.

Regretele lui erau, însă, tardive şi mai ales, inutile.

Nu se afla în fața unui tribunal care să îi ofere circumstanțe atenuante.

Nici nu putea colabora cu anchetatorii pentru a obține o pedeapsă mai mică.

Au intrat în cameră şi l-au privit uimiți. În urmă cu doar câteva ore avea părul negru. Acum era alb ca un ghiocel.

L-au urcat într-o maşină şi l-au dus, discret, la el acasă.

Au pus, lângă el, biletul de adio şi o casetă audio cu mărturisirile faptelor lui.

Au adus la aşezământ toate valorile din locurile declarate iar după ce i-au identificat pe păgubiți le-au înapoiat, discret, ceea ce li se cuvenea.

Bătrânelul, ce devenise de ceva timp locatarul aşezământului, a primit un mic colet printr-un curier.

Când a desfăcut pachetul şi a văzut mulţimea de bani, fără nicio explicaţie însoţitoare, mai întâi s-a mirat, apoi s-a bucurat.

A donat absolut tot ce primise aşezământului.

Mulţi alţii au primit pachetele misterioase trimise de un binefăcător anonim.

Ioana a considerat această operaţiune o reuşită deplină şi a decis că sosise şi timpul lucrurilor mari. Ce făcuseră până atunci era doar un început.

Mai întâi a adus modificări organizatorice menite să consolideze conspirativitatea şi siguranţa operaţiunilor.

În ceea ce făceau, erau angrenaţi mulţi oameni şi trebuia eliminat orice risc.

A stratificat activitatea organizaţiei pe mai multe nivele operaţionale, legătura dintre ele făcându-se printr-un singur om, diferit, pentru fiecare operaţiune.

Planul ei cuprindea, ca următoare etapă, popularizarea acţiunilor.

Se baza pe impactul asupra societăţii.

Cei aflaţi în necaz ar fi aflat că nu mai sunt singuri şi că există pe lume şi o altfel de dreptate în afara celei oarbe şi ciunge.

Măsura dreptăţii, dure şi nemiloase, urma să fie simţită curând şi de cei ce nu se mai temeau de puterea legii.

Un post local de televiziune a primit o casetă audio cu înregistrarea dezvăluirilor celui pedepsit de organizaţie. Fără alte explicaţii.

Nimeni nu îşi revendica această acţiune. Totul avea doar valoarea unei informări seci.

Reacţiile oamenilor erau diferite.

Cei ce trecuseră, la rândul lor, prin astfel de întâmplări ca victime, se simţeau uşuraţi şi întrucâtva răzbunaţi.

Cei ce comiseseră astfel de fapte au simţit fiorul panicii dar au sperat că nu va fi şi cazul lor.

S-a declanşat o anchetă care nu avea să ducă nicăieri.

Periodic, alte posturi de radio sau televiziune primeau casete similare iar lumea află cum şi mai ales de ce fuseseră pedepsiţi diverşi necunoscuţi.

Acţionau în multe zone din ţară şi în scurt timp toată lumea află de faptele lor.

Ioana se temea, cu adevărat, de un singur lucru.

Nu voia să ştirbească autoritatea legii, atât cât mai era din ea şi în nici un caz nu îşi dorea să se ajungă la o negare în masă a acesteia. Anarhia era periculoasă.

Începuse să se declanşeze un fenomen nemaiîntâlnit. Lumea se împărțise în două tabere.

Unii aprobau, fără rezerve, ceea ce se întâmpla iar alții negau dreptul unei organizații anonime de a împărți dreptate şi pedepse.

Atitudinea aceasta de condamnare a faptelor organizației era doar de fațadă.

Cei ce o declarau, făceau asta, totdeauna, în numele legii, în numele organismelor statului pe care îl reprezentau oficial. În sinea lor, însă, gândeau cu totul altfel.

Aşezată pe canapea, cu fetițele lângă ea, Ioana le citea o poveste.

La sfârşitul poveştii, Făt-Frumos îl arunca pe zmeu până la cer, iar apoi, după ce acesta căzând, intrase în pământ până la gât, îi tăia capul.

Cleo plângea cu lacrimi mari ce i se înnodau în barbă:

- Săracul zmeu! Nu-i aşa mami că l-a durut?

Maia, cu ochii scânteind de satisfacție, învârtea o sabie imaginară:

- Aşa îi trebuie. El de ce le-a răpit pe prințese! Bravo, Făt-Frumos!

Ioana era pe de o parte fericită, observând spontaneitatea fetelor dar, pe de altă parte, era descumpănită.

Ce trebuia să le spună? Făcuse bine Făt-Frumos? Cu siguranță, pe zmeu, l-a durut. Asta era bine?!

Amână răspunsul şi se hotărî să le citească, pe viitor, poveşti fără pasaje violente.

În astfel de situații Cleo era fericită iar Maia plictisită.

În fiecare seară, înainte de culcare, le citea câte o poveste.

Undeva, departe, în Emirate, Vlăduț era înconjurat de prieteni.

Îi era dor de casă şi de familia lui. Mai avea de stat doar câteva zile.

Rezolvase aproape totul şi era nerăbdător să se reîntoarcă la ai lui.

Fusese invitat la o petrecere privată. Un bun amic îşi lua adio de la burlăcie şi voia să facă asta cât mai spectaculos.

Un iaht luxos era locul unde se desfăşura totul.

Invitații erau primiți cu şampanie de fete frumoase şi zâmbitoare ce roiau în jurul lor.

A observat, surprins, că toate fetele sunt goale. Nu a comentat nimic văzând că toți privesc asta ca pe ceva firesc. Nu putea să le strice plăcerea evidentă.

Bărbații erau extrem de încântați iar el cuprins de jenă.

S-a amestecat printre ei, întrebându-se ce căuta acolo.

Se gândea să mai stea puțin şi să plece.

Nu era un pudic dar... îi era greu să se uite la fetele acelea atât de frumoase ca la nişte exponate de muzeu.

Era extrem de incitat de ceea ce vedea în jurul lui iar reacțiile lui, fireşti, organice, erau fără echivoc.

De când era cu Ioana, viața lui avea cu totul alte tabieturi decât în perioada anterioară.

Tot timpul i-a fost greu să stea lângă soția lui fără să o dorească.

Ioana primea această manifestare cu încântare şi era totdeauna gata pentru el.

Făceau sex atât de des încât i-ar fi fost mai uşor să numere momentele zilei în care făceau altceva decât asta.

Orice loc era bun. În dormitor, în maşină, pe terasă, în grădină... peste tot, ori de câte ori aveau ocazia şi rămâneau singuri se grăbeau să profite de acel moment.

Viața lui sexuală era foarte activă iar cele două săptămâni de abstinența deveniseră un calvar.

De când venise în Emirate avea, ca în adolescentă, visuri erotice şi de câteva ori, în timpul nopții, constatase, jenat, că îşi udase lenjeria.

Acum, la petrecerea aceasta deşucheată, trăia un adevărat calvar organic.

Nici nu se gândea să îşi caute plăcerea în brațele unei alte femei dar... ceea ce se întâmpla în jurul lui era, parcă, menit să îi desființeze principiile.

Toți băuseră iar atmosfera era plină de erotism.

Câțiva bărbați erau deja dezbrăcați şi cu câte una sau chiar două fete, pe canapele sau direct pe covor, făceau sex.

Alții vorbeau între ei în timp ce, în fața lor, în genunchi, câte o fată, îşi mişca de zor capul încercând să îi aducă la extaz. Se pare că reuşeau.

Privirile lor tâmpe se îndreptau, uneori, spre tavan în timp ce mâinile le rătăceau prin părul fetelor trăgându-le sacadat capul spre ei.

Vlăduț nu ştia în ce parte să îşi îndrepte privirile. Peste tot se desfăşurau, deja, scene asemănătoare.

El stătea, singur, într-un colț, făcând notă discordantă. Se hotărî să plece.

Căută din priviri gazda pentru a-şi lua rămas bun. Renunță la idee când îl găsi.

Bărbatul era lungit, pe jos, cu o fată mişcându-se de zor deasupra lui, în timp ce o alta era aplecată, peste fața lui, apăsându-i gura în ea.

Se îndreptă spre ieşire, sperând că iahtul nu a plecat deja de țărm.

După doar câțiva paşi îi ieşi înainte o fată, asiatică, foarte tânără, care îi spuse câteva vorbe într-o limbă necunoscută.

El îi privi sânii abia înmuguriți şi înainte de a apuca să rostească o singură vorbă se simți prins din spate de două brațe fierbinți.

Întoarse privirea şi observă că o mulatră, cu aproape un cap mai înaltă decât el, se lipise de spatele lui. O simțea caldă şi fremătândă, frecându-se de el.

A avut o scurtă ezitare, un ultim gând către Ioana.

Toate principiile lui s-au topit când mâna mulatrei i s-a strecurat, din spate, în interiorul pantalonilor.

Îl strângea şi îl freca, uşor, în timp ce îi simțea pe ceafă buzele.

Era înfiorat de plăcere iar când, prin pantalonii deja desfăcuți, mâinile mulatrei i-au scos-o la lumină, a simțit că e pe cale de a atinge extazul.

Micuța asiatică a îngenuncheat repede în fața lui, i-a prins vârful între buze şi a supt uşor.

L-a îndepărtat apoi un pic pentru a primi, pe obraji şi pe piept, rodul plăcerii lui.

Cu sunete de satisfacție şi-a întins apoi totul pe trup.

Vlăduț privea, uşor amețit, cum limba subțire ca de pisică a fetei îl explorează peste tot în timp ce mulatra îi scotea hainele.

Nu s-a opus deloc apoi, fără să mai privească în jur, a făcut sex, pe rând, cu amândouă.

Spre dimineață dormeau cu toții, răpuşi de alcool şi oboseală.

Ioana studia de câteva zile rapoartele primite. Se iviseră câteva cazuri deosebite care îi dădeau de furcă.

Propunerile oamenilor ei nu erau rele dar nu rezolvau totul.

Dacă ar fi fost vorba de un om care furase de la cineva sau chiar de la mai mulți, atunci, ar fi fost simplu.

Victimele, păgubiții, erau, însă, prea mulți.

Nu puteau fi nominalizați decât cu o singură denumire, dezgolită, de ceva timp, de adevărata semnificație. Poporul.

Suna, ca orice cuvânt important, cumva... prea abstract.

Făptuitorii nu fuseseră violenți. Încălcaseră legea la adăpostul altor legi, din păcate, strâmbe. Totul în detrimentul societății.

Erau oameni civilizați, educați, cu funcții importante, care furaseră doar cu pixul, folosindu-se de mijloace variate.

Conexiuni şi influențe politice, informații inaccesibile publicului larg, oportunități servite pe tavă de oameni sus-puşi, mită, şantaj.

Strânseseră averi incredibil de mari.

În alte țări, poate ceva mai civilizate, ar fi fost nevoie de multe generații, strădanie, muncă sau noroc înmiit pentru asemenea performanțe.

Ei nu au avut nevoie de toate astea. Pur şi simplu au luat ceea ce nu era al lor.

Au făcut aşa pentru că... au putut. Au avut ocazia.

Nu au stat pe gânduri niciun moment chiar dacă asta a însemnat sărăcie şi umilință pentru multe mii de oameni.

O parte din ei au mers chiar mai departe. Pentru bogăția lor au anulat posibilitatea dezvoltării economice a întregii țări.

Au împins, cu bună ştiința, zone întregi în foamete.

Au transformat stăpânii în sclavi iar pe adevărații posesori în datornici.

Dacă ar fi reuşit să facă, în toată viața lor, un cât de mic lucru util, dacă ar fi construit ceva, dacă şi-ar fi adus aportul la binele colectiv era firesc şi lăudabil că societatea să îi recompenseze cu averi, indiferent cât de mari.

Nu era, însă, cazul lor.

A lua ceva ce nu ți se cuvine de drept, se numeşte, fără tăgadă, furt.

Nicio lege dată de oameni şi întărită prin înscrisuri nu poate fi mai puternică decât legea bunului simț.

Ioana cugeta cât de aleatorie a ajuns noțiunea de bun simț.

Ce se întâmplă cu moralitatea unei societăți în care întreaga scară de valori etice este răsturnată!

Cum se poate trăi fără morală!

Binele şi răul ar trebui să fie noțiuni clare în mintea tuturor.

Cum să îşi educe fetele? Ce să le învețe?

Bunica ei o crescuse după nişte reguli în care principiile erau esențiale.

Un om bun trebuie să fie cinstit, corect, să nu facă rău, să învețe, să muncească, să nu mintă, să nu fure, să învețe respectul pentru oameni şi munca lor, să fie demn, să facă bine.

Câte vorbe, câte principii care, acum, nu mai însemnau nimic altceva decât calea sigură către eşec.

Viața, experiența de zi cu zi, îi arătau că tot mai mulți oameni încălcau aceste principii şi cu toate astea, le era bine. Nu erau condamnați, judecați şi pedepsiți.

Oameni execrabili prin comportament, civilizație şi principii ajunseseră modele pentru cei mulți care îşi doreau un trai mai bun.

Ce mulți, cei ce trăiau o viață principială ce puteau face?

Mai devreme sau mai târziu nu mai răbdau să fie călcați în picioare.

Îşi puteau accepta soarta sau... puteau trece în tabăra celor ce reuşesc în viață încălcând principiile şi... chiar legile.

Ce va alege un tânăr ce îşi începe drumul prin viață?! Sărăcia, demnitatea şi umilința sau bogăția obținută incorect?!

Era hotărâtă să lupte cu toate puterile şi posibilitățile ei pentru a schimba asta sau, măcar, pentru a încerca să o facă.

Alături de obiectivele, deja minore, de îndreptare a răului individual, organizația ei avea de acum şi alte priorități.

Toți oamenii ei au fost înştiințați despre noile obiective.

În funcție de structura intimă a fiecăruia, vestea a fost primită fie cu entuziasm fie cu reținere.

Au înțeles că îi aşteaptă un război lung şi greu pe care sperau, însă, că îl vor câştiga.

Era evident cu cine au de luptat şi ştiau că în curând vor fi vânați de cei ce se vor simți amenințați.

Nu le era teamă. Chiar dacă organizația lor va cădea era un prim pas către schimbare. Lumea va înțelege şi va acționa în favoarea ideilor apărate de ei.

Dreptatea era, totuşi, una singură.

Pentru că, deocamdată, nu avea cine să o împartă, urma să o facă ei. Apoi... alții şi alții.

Începutul era greu. Important era ca ei să dea semnalul începerii luptei.

În prima etapă cea mai mare parte a oamenilor Ioanei lucrau la strângerea de date.

Viitoarele ținte trebuiau nominalizate iar apoi urma verificarea corectitudinii datelor ce îi incriminau pe făptaşi. Nu voiau erori. Nu mai era, apoi, loc pentru reparații.

Vlăduț venea acasă. Toate patru erau extrem de fericite. El de asemenea.

L-au aşteptat la aeroport cu nerăbdare. Cu brațele pline de cadouri se îndreptă spre ele.

Le îmbrățişă pe rând, lăsând-o la urmă pe Ioana.

O ținu strâns în brațe simțindu-i, cu încântare, parfumul pe care îl ştia atât de bine.

Cu ambele fete în brațe se îndreptă spre maşina ce îi aştepta şi plecară spre casă.

Şi-au povestit, reciproc, noutățile, ea evitând să vorbească despre treburile organizației iar el făcând la fel referitor la infidelitatea lui.

Ioana simți, parcă, o oarecare schimbare în atitudinea lui.

Un semnal de alarmă îi răsuna în minte dar puse totul pe seama surescitării dată de revedere şi poate a gândurilor ei ce fugeau spre noile probleme ivite.

Îşi alungă gândurile ce o nelinişteau şi privi încântată scena de familie ce o înconjura.

Fetele alergau fericite în jurul tatălui iar Maria era toată o încântare. Ce îşi putea dori mai mult!

Vlăduț le povesti cu lux de amănunte cât de bine se descurcase la încheierea unor contracte ce vizau rentabilizarea altor utilaje petroliere şi câți bani le va aduce asta.

Ea era nerăbdătoare să rămână singură cu soțul ei şi curând se întâmplă şi asta.

Erau doar ei doi în dormitor. Niciunul din ei nu avea de gând să doarmă.

Făcură sex cu disperare, fără pauze dar, la un moment dat, Ioana avu un moment de nedumerire.

Făcuseră aşa, de când erau împreună, de sute de ori. Cine numărase! Niciodată, însă, el nu făcuse, până atunci, un anumit lucru.

La un moment dat, el s-a retras şi a stropit-o pe fața şi pe sâni apoi a mângâiat-o împrăştiindu-i totul pe corp.

Stătea cu ochii închişi şi părea că asta îi face o plăcere deosebită.

Ea nu comentă în niciun fel întâmplarea. Dacă lui îi făcea plăcere atunci... îi plăcea şi ei.

Se gândi ca, într-un viitor, să-l întrebe cum de i-a venit ideea asta.

Târziu, spre dimineață, au adormit strâns îmbrățişați.

Pe biroul Ioanei era o listă. Primele ținte fuseseră nominalizate. Le numără. 30. Asta se întâmplase după doar câteva zile de cercetare.

Pentru oricare dintre cei de pe listă dacă opreai un om oarecare pe stradă şi îl întrebai ce crede despre acea persoană, primeai, invariabil, acelaşi răspuns. Hoț, îmbogățit, cinic, sfidător.

Cerând şi primind acest răspuns la un test simplu, Ioana se întreba:

Coincidențe?! 30 de coincidențe?!

După ce avu certitudinea vinovăției lor se hotărî şi dădu liber acțiunilor.

Scopul era simplu. Vinovații voiseră bani şi putere. Le obținuseră.

Urma să le fie luate. Apoi era nevoie ca lumea să ştie asta. Să ştie, însă şi cum au obținut vinovații puterea şi banii.

Să fie foarte clară măsura nelegiuirii lor cu toate implicațiile ce au decurs din asta.

În afara pedepsei, concretizată prin deposedarea de ceea ce obținuseră incorect, vor primi şi un altfel de pedeapsă în funcție de gradul de vinovăție.

În primul rând asta trebuia adus la cunoştința tuturor.

Mijloacele necesare pentru a-şi atinge scopul propus le aveau.

Fuseseră minuțios discutate şi stabiliseră etapele acțiunii în cele mai mici amănunte.

Totul urma să se desfăşoare rapid, fără martori sau dovezi care să îi poată încrimina.

S-au pregătit 30 de camere după aceleaşi cerințe pe care, deja, le cunoşteau foarte bine.

Voiau să facă totul dintr-o singură mişcare.

Au amânat acțiunea până la momentul în care toți cei vizați erau în țară, pentru a fi siguri că vor ştii exact de unde să îi ia.

În decurs de trei zile toți erau în camerele ce le fuseseră rezervate din timp.

Unii au fost luați din casele lor, alții din maşină, alții din patul amantelor şi câțiva de pe stradă, chiar de sub ochii trecătorilor.

S-a ales, pentru fiecare, cel mai bun şi mai sigur moment pentru a face asta în condiții de siguranță, fără ca cei vizați să poată alerta pe cineva.

În toate cazurile s-a acționat rapid, în forță, fără menajamente.

Oricum, s-ar fi aflat în scurt timp despre dispariția lor.

Nu ar fi putut ascunde asta şi nici nu voiau. Niciunul dintre ei nu era un anonim.

Tocmai pe asta se conta. Pe reacția ce urma să apară la dispariția lor.

Ioana avea certitudinea dată de informații clare că averile celor 30 nu erau în țara decât în mică parte.

Nu avea pentru ei nici cea mai mică urmă de milă. Nu se grăbea. Timpul lucra în favoarea ei.

În toate cele 30 de camere s-a declanşat, pe măsura ocupării lor, aceiaşi procedură.

Au fost aduşi, legați la ochi şi închişi în încăperi întunecoase. Fără nicio explicație.

Pentru că anticipa o perioadă mai lungă, necesară înfrângerii voinței lor, le oferea zilnic apă şi pâine. Totul pe întuneric.

Aceeaşi voce şi acelaşi text. Acelaşi țiuit strident pentru toți 30. Totul într-o succesiune în care alterna o oră de linişte totală cu alta de sunete chinuitoare.

Dosarele celor 30 fuseseră cercetate cu atenție pentru a li se găsi punctele slabe.

Oricât de coruptă şi murdară le era conştiința cu siguranță existau şi zone sensibile. Le-au căutat şi le-au găsit.

Niciunuia dintre ei nu i s-a spus nimic. Nicio explicație.

Singura lor legătură cu lumea era acea voce acuzatoare şi uşița care se deschidea, uneori, pentru apă şi pâine.

Primul dintre ei a cedat după doar câteva ore. Era, dealtfel, cel mai tânăr şi probabil cel mai puțin vinovat.

A recunoscut tot ce făcuse rău în cei 30 de ani de viață.

Cu excepția câtorva înşelătorii care îi aduseseră ceva bani şi blestemele victimelor i se mai putea reproşa un singur lucru.

Mituind câțiva înalți funcționari, reuşise să câştige, în urma unor licitații trucate, mai multe lucrări de interes public. Lucrase prost şi repede.

Mituise şefii comisiilor de recepție a lucrărilor, falsificase documente şi îşi umflase conturile cu peste 10 milioane de dolari.

Se credea un favorizat de soartă şi îi disprețuia pe cei săraci.

Se autointitula om de afaceri şi era invitat la diferite emisiuni unde explica rețeta succesului.

Explicațiile erau nu doar penibile cât, mai ales, false.

A făcut destăinuiri complete, menționând că face orice ca să scape cu viață.

A propus să îşi doneze toată averea oricui credeau ei de cuviință.

Şcoli, spitale... oricui. Lui nu îi mai trebuie nimic decât să fie lăsat în viață.

Ioana a fost tentată, scurt timp, să îi îndeplinească cererea.

Unul din oamenii ei, sociolog de profesie, s-a împotrivit, amintindu-i că răul făcut de acesta e mult mai mare decât pare, că implicațiile sunt mult mai adânci.

Scopul lor era altul. Puterea exemplului şi a pedepsei era ceea ce urmăreau.

Cu siguranță, era cel mai puțin vinovat dintre cei 30 dar dreptatea Ioanei nu admitea circumstanțe atenuante şi nici clemență.

Lumina era deja aprinsă în camera celui ce cooperase.

I s-a cerut să pună în practică ceea ce a promis. A fost aşezat în fata aparatelor şi i-a fost filmată mărturisirea.

Caseta, multiplicată, a ajuns la mai multe televiziuni.

Organele de cercetare s-au autosesizat iar toți ceilalți implicați au fost reținuți. Nu erau puțini.

Probele împotriva lor erau furnizate, în declarația filmată, cu lux de amănunte.

Orice încercare de a muşamaliza implicațiile şi conexiunile faptelor era imposibilă.

Au început să iasă la lumină adevăruri ascunse de ochii publicului.

I s-a cerut omului să pună la dispoziția organizației mijloacele de a face donațiile pe care le promisese.

A oferit numere de conturi şi parole din bănci aflate în afara țării.

Au fost despăgubiți cei înşelați iar cea mai mare parte a sumelor rămase a fost virată în alte conturi, la care avea acces doar organizația Ioanei.

Avea planuri mari cu aceşti bani şi cu cei ce urmau să vină.

Ioana era neliniştită. Avea probleme medicale. S-a sfătuit cu Maria şi au mers la un specialist.

Diagnosticul era clar. Suferea de o boală venerică.

Nu era neapărat ceva grav. Era tratabil dar, din ceea ce îi spusese medicul, boala ei avea o singură explicație. Un contact sexual în urma căruia se contaminase.

Toată viața ei sexuală din ultimii ani fusese cu Vlăduț.

Nu voia să creadă că el ar fi putut face asta. De ce să o facă! Orice motiv i se părea exclus.

Viața lor sexuală era completă, desăvârşita şi în afară de asta, ştia că o iubeşte.

Îi era teamă să provoace o discuție pentru că răspunsul putea fi doar unul singur.

Maria a spus că ea nu se amestecă şi în niciun caz nu va da sfaturi. Îi era drag Vlăduț dar nu atât de mult cât îi era Ioana.

Seara, la masă, a fost o atmosferă glacială.

Vlăduț a privit spre soția lui iar când i-a observat expresia s-a îngrozit. Nu îi cunoştea latura dură a caracterului.

Simțea cum ochii ei îl sfredelesc iar în locul căldurii pe care o ştiuse, până atunci, acum găsi în ei o sclipire rece ca de oțel.

Îl cuprinseră fiori reci şi se uita la ea de parcă o vedea pentru prima dată.

Au mers pe terasa iar ea a rostit doar atât:

- Spune-mi de ce?

Încă de când se întorsese din Emirate, el se gândise dacă să îi spună sau nu ceea ce făcuse acolo. De petrecerea aceea a burlacilor şi tot ce a urmat.

Nu ştia cum să îi vorbească despre aşa ceva. A renunțat.

S-a gândit că, uneori, adevărul face mai mult rău decât minciuna.

Acum, nu i-a trebuit decât o secundă ca să înțeleagă că, într-un fel sau altul, ea aflase.

Altceva nu putea fi la mijloc. Nimeni nu i-ar fi putut reproşa ceva, vreodată, în rest.

- Când am fost în Emirate, ultima dată, am făcut sex, cu două femei, la o petrecere. De ce?!

La început nu am vrut dar, cum toți în jurul meu făceau asta, nu m-am putut stăpâni.

Apoi, pentru că ea continua să îl privească, aşteptând ceva ce el nu înțelegea, continuă să îi povestească absolut totul.

Ioana îl privea şi nu ştia cum să reacționeze. Îşi închipuia cum a decurs totul.

Se stăpânea cu greu să nu râdă în timp ce el îi descria calvarul prin care trecuse şi cât de slab a fost acceptând.

Furia i-a revenit însă, mai aprig ca la-nceput, când a înțeles de ce experimentase el acea tehnică sexuală, inedită, cu ea.

Asta, plus faptul că îi pusese în pericol sănătatea, nu mai era de iertat, cel puțin... nu acum. Poate... mai târziu.

I-a întors spatele fără o vorbă şi s-a culcat.

El a rămas, până dimineața, pe terasă, dormind, cum a putut, pe un fotoliu.

Ar fi putut să meargă în altă cameră dar nu voia ca Maria şi mai ales fetele să îi pună întrebări.

Ioana nu a dormit deloc. Ştia că el e pe terasă şi apoi o frământau prea multe gânduri.

A doua zi, dimineața, erau cu toții strânşi în sufragerie şi îşi beau cafeaua.

Fetele au intrat, alergând spre ei şi i-au sărutat, pe rând, pe fiecare.

Se pare că au simțit, imediat, ceva.

Se uitau, întrebătoare, la ei cerând, fără cuvinte, explicații.

Atmosfera nu era ca de obicei. Nimeni nu vorbea.

Maia a observat ca Ioana se uita altfel la tatăl ei. Era evident că el o supărare.

Şi-a luat mama în brațe iar privirea i s-a îndreptat cu reproş spre Vlăduț:

- De ce ne superi tati?

Cleo se uita, cu ochii mari, când la unul când la altul.

Pe obraji îi curgeau lacrimi şi a început să tremure necontrolat. A vrut să spună ceva, s-a oprit, şi-a şters ochii şi a fugit în grădină. S-a aşezat, tristă, pe iarbă.

Nu putea concepe că în familia ei poate exista şi altceva decât dragoste şi armonie.

Au ieşit toți patru după ea. Prima a ajuns Maia care, deja, plângea şi ea.

- Dacă tu plângi îmi vine şi mie să fac la fel. Nu mă pot stăpâni. Eu nu vreau să plâng aşa că nu o mai face nici tu.

Surorile s-au îmbrățişat, au şuşotit ceva una în urechea alteia apoi s-au îndreptat spre părinții lor, i-au prins de mâini şi i-au împins unul spre celălalt.

Era evident ce voiau şi au spus-o într-un glas

- Împăcare!

Vlăduț era roşu, ca de obicei în situații ce îl depăşeau, iar Ioana a început să râdă.

L-a luat în brațe, l-a sărutat pe obraz şi i-a şuierat în ureche:

- Nu eşti iertat, facem aşa pentru fete.

Amândoi zâmbeau iar fetele erau fericite.

Maria ştia că e o împăcare de circumstanță şi îşi dădu seama că situația asta nedorită s-ar fi prelungit la nesfârşit.

Se hotărî să intervină cu autoritate pentru a lămuri totul cât mai repede.

Cel mai mult o durea reacția pe care o avusese Cleo.

Sensibilitatea micuței era prea accentuată iar trăirile ei foarte intense.

Acelaşi lucru îl remarcase şi Ioana. Atât doar că ea gândea mult mai constructiv.

Se hotărî ca educația pe care i-o va da fetei să înlăture ceea ce, credea ea, e o problemă.

În afară de dragoste trebuia să îi ofere posibilitatea de a fi imună la necazuri şi dureri.

A pus-o pe gânduri reacția ulterioară a primului dintre cei 30.

Nu era convinsă că regretele lui erau sincere. A vrut să fie sigură. A cerut să-i fie aplicat un tratament diferențiat.

În camera cufundată în întuneric s-a auzit, timp de câteva ore, un mesaj acuzator urmat de sunetele stridente.

S-a aprins apoi lumina şi a primit tava cu hârtia, pixul şi sticluța cu simbolul otrăvii.

Nu putea fi loc de dubiu.

Voia să ştie ce va face. Dacă ar fi băut conținutul era altceva.

Dacă gestul lui era dictat de teama provocată de detenție şi tortură nu ar fi scris nimic. Ar fi luat direct otrava ca să scape de chin.

Omul a luat tava, a întors-o pe dos, a aşezat coala de hârtie deasupra şi a început să scrie, stând cu spatele spre uşă.

Scria foarte încet şi plângea.

A terminat de scris, a lăsat foaia pe tavă şi le-a pus pe podea.

A luat sticluța, s-a aşezat în genunchi, şi-a făcut cruce, a murmurat ceva apoi a băut totul cu un gest brusc şi hotărât.

Era evident că aştepta să-l cuprindă durerile. În scurt timp a căzut pe podea nemişcat.

Dormea. Primise un somnifer.

Au intrat în cameră pentru a lua biletul. Au regăsit în el tot ceea ce spusese şi în declarațiile anterioare. Spunea foarte clar că îşi ia viața ca o plată pentru relele făcute.

Ioana era lămurită. Nu greşise în presupunerile ei.

Omul plătise suficient. S-a hotărât să îi dea şansa de a face şi ceva bun în viață.

Aşa cum era, adormit, l-au lăsat în libertate culcându-l pe o bancă într-un parc. În buzunar avea un bilet.

S-a trezit şi a privit uimit în jur. Copaci, iarbă şi el pe o bancă. S-a ridicat în picioare. Dincolo de copaci se zăreau maşini şi oameni. A înțeles că e viu. A citit biletul din buzunar:

Ți se oferă o ultimă şansă. Dovedeşte că meriți să trăieşti. Te vom putea găsi oricând, oriunde.

A mers la un post de televiziune unde a confirmat că regretă tot ceea ce a făcut şi aştepta pedeapsa legii.

Cei 30 fuseseră ceva timp supuşi presiunilor psihice.

Unul cedase şi cooperase. Cu ceilalți mai aveau ceva de muncit. Majoritatea celor rămaşi începuseră să coopereze dar nu era totul gata.

Ioana trase concluzia că se complica foarte mult. Efortul era prea mare şi se hotărî să scurteze totul.

Pe biroul ei era deja o altă listă cu aproape 100 de nume ce îşi aşteptau judecata.

Toți cei 29 au fost adormiți apoi mutați într-o singură încăpere. Camera era foarte mică iar întunericul deplin.

Dintr-un difuzor se auzea o voce tăioasă ce repeta un text scurt:

- Sunteți condamnați la moarte pentru tot ceea ce ați făcut rău.

Urma o serie de sunete stridente după care totul se repetă fără încetare.

În cazul lor nu mai era deloc interesant pentru nimeni ce alte fapte comiseseră. Erau suficiente şi foarte grave cele deja cunoscute.

Toți era posesorii unor averi spectaculoase şi îi caracterizau aceleaşi dorințe. Bani şi putere.

Puterea le dispăruse. Ioana voia de la ei, acum, doar banii şi viața.

Era hotărâtă să nu îi ierte. Ştia deja foarte multe despre fiecare dintre ei. Nu era loc de clemență.

În încăperea supraaglomerată începuseră deja să se simtă efectele tratamentului la care erau supuşi.

S-a aprins brusc lumina şi sunetele s-au oprit. Oricum, cei 29 erau cuprinşi de teroare.

Când s-au privit unii pe alții, groaza i-a împietrit.

Au înțeles, cu adevărat, dimensiunea umilinței în care urmau să-şi sfârşească viața.

Un gaz a pătruns în încăpere iar din difuzor s-a auzit aceiaşi voce:

- Aceasta este pedeapsa voastră.

Toți erau convinşi că ăsta le e sfârşitul şi începuseră să strige, să cerşească îndurare.

În doar câteva minute erau căzuți pe jos în neştiință.

Fuseseră, însă, doar adormiți.

Au fost transportați, separat, fiecare în camera inițială, în acelaşi întuneric.

Acum erau pregătiți pentru destăinuiri.

Când toți s-au trezit, aceiaşi voce s-a auzit în fiecare din cele 29 de încăperi:

- Ți s-a acordat o ultimă şansă. Dovedeşte că meriți să trăieşti. Povesteşte tot ce ai făcut rău şi cum crezi că poți îndrepta ceea ce ai făcut.

Textul s-a repetat în aceleaşi condiții de câteva ori apoi s-a oprit.

Toate cele 29 de declarații au fost filmate şi apoi s-a început analiza lor.

Lista nelegiuirilor era nesfârşită: crime, violuri, tâlharii, înşelăciuni, delapidări, falsificări, mită, şantaj, furturi şi multe altele.

Niciunul dintre ei nu era curat iar în faptele lor criminale angrenaseră o sumedenie de alți oameni.

Sfera lor de influență includea bancheri, politicieni şi înalți funcționari.

Ioana nu mai avea certitudinea că recunoscuseră tot dar, în cele din urmă nu era cel mai important lucru.

Măsura răului comis de ei era evidentă şi mai ales dovedită.

În mai toate cazurile primiseră indicii relevante despre modul cum puteau fi accesate conturile bancare ale vinovaților.

Aici Ioana nu era încă mulțumită. Le ceru oamenilor ei să insiste, folosind orice mijloace, până când sunt siguri că au obținut cea mai mare parte a valorilor posedate de cei în cauză.

Mijloacele de convingere au fost variate. De la promisiunea unui schimb - toată averea contra vieții - până la amenințări felurite şi chiar torturi.

În cele din urmă s-au declarat mulțumiți de rezultate. Conturile organizației contabilizau sume incredibile.

Li s-a oferit tuturor posibilitatea de a pleca cu demnitate din viața. Unii au acceptat şi au profitat de sticluța oferită, alții nu

În planurile Ioanei nu intra uciderea directă a niciunuia dintre cei vinovați. Era prea mult şi nu era dispusă să îşi asume şi această povară.

A urmat un scandal mediatic imens. Toate casetele ajunseseră la posturile de televiziune iar acestea, avide de senzațional, nu au întârziat să le difuzeze.

A urmat un val de demiteri şi de anchete în care erau implicați şi acuzați oameni importanți.

Mulți dintre ei preferau să apeleze la măsuri disperate pentru a scăpa de dezvăluirea publică a faptelor comise.

Le era greu ca din poziții aflate aproape de vârful piramidei să coboare atât de brusc şi atât de jos.

Se consideraseră mulți ani indispensabili. Tot universul se învârtea în jurul lor.

Uitaseră că cimitirele erau pline de oameni indispensabili şi mai ales uitaseră de mult să fie... oameni.

Acum învățau. Era o lecție grea dar necesară.

Oamenii obişnuiți începuseră nu doar să spere ci chiar să creadă că există şi un altfel de dreptate în afara celei de la care nu mai puteau aştepta nimic.

Toate aşezămintele primiseră donații substanțiale.

Ioana ştia că nu este deloc corect acest aspect dar se mângâia cu gândul că scopul scuză mijloacele.

Putea ajuta în acest fel, mult mai concret, oameni aflați în nevoie.

O făcea cu mare eficiența. S-au construit spitale, şcoli, grădinițe, adăposturi pentru bătrâni şi orfani.

Nu era singurul aspect îmbucurător. O mare parte din infracțiuni deveneau din ce în ce mai rare, în limbajul oamenilor cu putere de decizie apăruse prudența în exprimare, responsabilitatea.

Pe scurt, lucra pe de o parte frica de pedeapsă iar pe de alta speranța şi încrederea în viitor.

Câştigaseră câteva bătălii importante dar nu şi războiul.

Ultimii rămaşi în puterea Ioanei refuzaseră cu hotărâre sticluța izbăvitoare.

Li s-a instalat în cameră câte un televizor ca să poată urmări scandalul mediatic provocat de dezvăluirile lor.

Aşa au înțeles că şi dacă ar fi fost lăsați în libertate nu ar mai fi putut ieşi niciodată în lume.

Şi-au acceptat, în cele din urmă, soarta. S-au folosit de şansa oferită şi au băut conținutul sticluțelor.

Din cei 30, 29 plătiseră, inclusiv, cu viața. Unul singur era în penitenciar şi era chiar încântat că a avut norocul să poată plăti atât de puțin pentru ceea ce a făcut.

Maria se uita la cei doi aflați în fața ei.

Îi chemase la o discuție. Fetele dormeau şi era hotărâtă să rezolve definitiv situația tensionată în care se ajunsese.

- Ce aveți de gând? Cred că atmosfera e prea încărcată şi se cere o explicație clară şi definitivă.

- Nu îl pot ierta mama. Poate aş fi trecut uşor peste tot dacă nu am fi avut ghinionul să ne îmbolnăvim. Poate aşa nici nu aş fi aflat.

- Apoi... mi-a dovedit că ceea ce a făcut i-a produs o altfel de plăcere, probabil mai mare din moment ce a căutat-o, apoi, cu mine.

Vlăduț le-a privit cu atenție pe amândouă. Găsea în privirea soacrei mai multă înțelegere decât în a Ioanei care se purta cu el de parcă erau duşmani.

Vedea în ea o cu totul altă femeie care nu îi plăcea deloc.

Ştia că a greşit şi îi părea foarte rău. Nu fusese ceva premeditat dar acum nu mai avea nicio importanță.

E drept că se simţise bine cu cele două femei, extrem de exotice şi atractive.

Nu îşi căuta scuze dar ştia că orice bărbat ar fi avut aceiaşi reacţie în locul lui.

Era un fapt care nu putea fi şters din realitate şi după câte vedea nici uitat, nici iertat.

Se ridică abătut în picioare, desfăcu mâinile a neputinţă şi le spuse doar atât:

- Poate ne mai vedem, poate mai vorbim sau... poate nu.

Avea actele în maşină. Ieşi fără să mai spună nimic altceva.

Fetele erau în grădină. Le îmbrăţişă şi le spuse:

- Plec într-o călătorie. Să fiţi cuminţi. Ne auzim la telefon.

Plecă fără să se mai uite înapoi.

Merse direct la aeroport, aşteptând prima cursă spre Emirate.

Avea actele la el. În rest nu îşi luase nimic de acasă. Nici măcar schimburi.

Era trist şi debusolat. În urmă cu doar câteva zile totul era minunat iar acum viaţa lui devenise un dezastru.

O iubea pe Ioana, pe fete, pe Maria, casa şi viaţa lui de fiecare zi atât doar că ceva se schimbase.

În locul soţiei pe care o ştia atât de bine era acum o altă femeie, care îi semăna doar fizic. În rest nu regăsea în ea nimic din ceea ce iubise.

Peste toate astea se simţea umilit. Demnitatea lui era călcată în picioare fără nicio urmă de înţelegere.

Desigur, greşise dar, gândea el, parcă nu chiar atât de grav.

Se dedicase cu totul familiei iar toate gândurile lui se îndreptaseră către asta.

Făcuse tot ce ştia pentru a avea o familie fericită dar nu fusese suficient.

Prezenţa lui, acolo, nu mai era dorită.

Fetele erau suficient de mici ca să îl uite repede iar ce va face el în continuare chiar nu îl interesa în acel moment.

Îşi lasă telefonul pe un fotoliu şi se îndreptă cu inima strânsă spre avion.

Ioana se uita împietrită la Maria care îşi făcea de lucru cu unul din nasturii bluzei.

Nu ştia niciuna din ele ce să facă, ce să spună.

Priviseră amândouă, fără nicio reacţie, cum Vlăduţ pleca, poate, pentru totdeauna, din viaţa lor.

Maria se ridică şi ieşi în grădină să stea cu fetele.

Le găsi îmbrăţişate, fiecare cu capul pe umărul celeilalte, plângând.

Fără să le explice nimeni, înţeleseseră că tatăl lor nu plecase într-o călătorie obişnuită.

Ochii lui trişti le spuneau, fără cuvinte, că era vorba de altceva.

Ioana stătea în continuare pe fotoliu privind spre nicăieri. Simțea că undeva greşise.

Nu îşi dorea ceea ce se întâmplase. Ea provocase ruptura dar... el fusese cel ce greşise.

Nu se simțea vinovată de nimic. Analiză cu luciditate totul, încercând să găsească unde ar putea fi greşeala ei.

Din păcate nu reuşea să vadă dincolo de aparențe. Cu toate astea simțea că raționamentul ei e greşit.

În cele din urmă înțelese. Chiar şi acasă, în viața ei intimă, judeca totul ca o justițiară.

Atunci când cineva greşea ea trebuia să fie cea care pedepseşte.

Făcuse asta şi acum iar urmările nu îi plăceau.

Greşise fiind vorba de ea şi familia ei sau tot ceea ce făcuse era o greşeală!

Cine şi ce îi dădea ei dreptul de a împărți dreptatea?!

Avea nevoie să îşi pună ordine în gânduri. Simțea că e în fața unei răscruci iar drumul pe care îl va alege acum era decisiv pentru viitor.

Nu voia sfatul nimănui. Ştia că Maria şi fetele îşi doreau o familie fericită şi mai ales completă.

O dorea şi ea dar problema era alta.

Începuse să se îndoiască de tot ceea ce făcuse. De justețea tuturor faptelor ei.

Îi chemă la ea acasă pe cei ce coordonau, în numele ei, acțiunile organizației.

În doar câteva ore toți erau prezenți în fața ei, neliniştiți, întrebându-se ce s-o fi întâmplat.

Au văzut-o mai tristă ca niciodată. Privirea ei era absentă şi fără viață.

- Vreau să opriți totul o perioadă. Nicio acțiune. Două luni de vacanță pentru toată lumea. Şi eu şi voi avem nevoie de o perioadă de linişte.

Cei chemați nu comentau în niciun fel.

Ideea de vacanță nu o mai înțelegeau de câțiva ani. Ritmul activității nu le permitea niciun moment de răgaz.

Au înțeles cu toții că se petrecuse ceva grav.

Singurul care ştia ceva mai mult era Andrei. Era mâna dreaptă a Ioanei iar relația dintre el şi Maria era de asemenea natură încât nu avea cum să nu afle prin ce trecea şefa lor.

Erau iubiți secreți. Discreția relației dintre Andrei şi Maria era totală. Se simțeau prea bătrâni pentru a populariza asta.

Le făcu celorlalți un semn discret şi se retraseră în linişte.

Îi convocă pe toți în biroul lui şi le spuse:

- Vreau o supraveghere sporită pentru următorul interval. Ioana trebuie protejată în mod deosebit.

- Vacanță o să luăm cu siguranță. E ordinul

ei şi îl vom respecta dar... pe rând. Câte o lună fiecare.

După ce oamenii plecară, Ioana îşi căută fetele. Erau cu Maria. Pictau toate trei.

De sub pensula Maiei apăreau nişte forme sinuoase ce se uneau în centrul picturii.

Culori multe în tonuri ferme. Părea ceva abstract. Observând privirea întrebătoare a mamei îi spuse:

- E soarele mami!

Cleo era concentrată şi nu observa nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

O absorbise atât de mult ceea ce făcea încât nu băgase de seamă că Ioana îi privea pictura. Desena... un soare.

Culorile i se păreau fantastice. Toată paleta de culori se regăsea pe pânza din fata fetei iar trecerea dintre nuanțe era extrem de laborios executată.

Nu părea posibil ca un copil de patru ani să realizeze aşa ceva.

Fetele erau aşezate în aşa fel încât nu ar fi putut vedea ce desenează cealaltă.

O întreba pe Maria:

- Cum de ai ales tocmai un soare ca temă de lucru?!

- Dar nu le-am ales nicio temă. Le-am cerut să deseneze ceva ce le place lor. Orice.

A mai pus câteva întrebări pentru a înțelege. Devenise limpede. Fără să ştie, întâmplător, fetele au ales acelaşi subiect.

Prin structura ei psihică Ioana nu credea în coincidențe.

Adevărul era că şi ea, înainte de a veni spre fete, şi-l închipuise pe Vlăduț sub un soare orbitor.

Putea accepta gândul ei ca o pură coincidență dar nu la fel faptul că ele desenau, fiecare, acelaşi lucru.

Se întreba ce legătură tainică există între fetele ei!

Undeva, în capitală, un polițist studia şi compara diverse dosare.

Primise o sarcină extrem de grea. Trebuia să rezolve o problemă ce devenise de larg interes public.

În toată țara, cineva sau ceva, acționa ca justițiar. Era împotriva legii iar faptele erau de multe ori cutremurătoare.

Nu cunoşteau mila iar duritățile erau nemaiîntâlnite. Torturi, schingiuiri, mărturisiri înregistrate şi apoi aduse la cunoştința publicului.

Nu putea fi vorba de oameni izolați ci de un grup care acționa coordonat şi foarte bine organizat.

Era evident că cei căutați dispun de informații, aparatură, mijloace tehnice şi foarte mulți bani.

Împărțeau dreptatea ca în vremurile străvechi.

El, ca om ce trăise o viață întreagă de partea şi în slujba legii nu putea fi de acord cu aşa ceva.

Nu e treaba celui de pe stradă să îşi facă singur dreptate.

Unde s-ar ajunge dacă toată lumea ar proceda aşa! Nici nu voia să se gândească la asta.

Toți oamenii erau supuşi legii şi doar cei aflați în slujba ei aveau dreptul şi obligația de împarți dreptatea.

Omul obişnuit trebuia ca atunci când ceva rău se întâmpla, să meargă frumos la poliție şi să dea o declarație cu cele întâmplate.

Brațul lung al legii îl va prinde şi pedepsi pe făptaş în cele din urmă. Aşa mergeau lucrurile în lume iar rostul lui era să vegheze la asta.

E drept că în absolut toate cazurile, victimele, erau, cu adevărat, vinovate de fapte grave.

Era convins că era vorba de coincidențe.

Căutase cu îndârjire un singur caz unde să se fi strecurat o cât de mică greşeală. Din păcate nu găsise niciuna.

Toți fuseseră pedepsiți pentru fapte antisociale extrem de grave şi mai ales reale.

Ar fi vrut să găsească o greşeală în ceea ce făceau aceşti justițiari anonimi, un pedepsit pe nedrept. I-ar fi plăcut, aşa... de amorul artei.

Oricum, îşi vedea de treabă cu stăruință.

Fusese degrevat de orice alte sarcini şi primise în subordine un colectiv de specialişti care să îl ajute.

Încercase până acum, prin toate mijloacele specifice muncii lui, să ajungă la un rezultat dar nu progresase deloc.

I se ceruse să raporteze săptămânal cum merg cercetările. O făcea de fiecare dată, rece, scurt, regulamentar, aşa cum îi impunea funcția şi presanța lui.

- Nu am nimic nou de raportat.

Şeful lui îl privea fie cu un aer absent fie, dacă nu i se părea lui, uşor amuzat.

- Continuați! Vă aştept săptămâna viitoare.

Se gândea cum de îl aleseseră tocmai pe el să coordoneze această anchetă.

E adevărat, lunga lui experiență îl recomanda ca şi faptul că nu avusese niciodată abateri disciplinare.

Era un ofițer corect care executa, întocmai şi la timp, sarcinile de serviciu.

Chiar dacă nu avusese niciodată realizări senzaționale, avansase, la termen, trecând de la un grad la altul, până aproape de vârful ierarhiei.

Îi părea bine că i se încredințase acest caz şi spera să confirme încrederea prin rezultate.

Chiar dacă ele întârziau deocamdată, mai devreme sau mai târziu, trebuia să apară ceva.

Intră în biroul subordonaților exact la timp ca să audă comentariul unui tânăr subofițer ce povestea ceva celorlalți.

- ... mamei lui de nenorocit. Bine că s-a mai dus unul.

Îl chemă la ordine pe cel indisciplinat.

Nu admitea asemenea exprimări sub comanda lui.

- Despre ce vorbeați?

- Păi... le povesteam un film ce l-am văzut aseară.

Îi explică tânărul subofițer, zâmbind mucalit.

Era un moldovean înalt, bine legat şi aprig.

Intrase în poliție de doi ani sperând că va scăpa de sărăcia din satul lui.

Venise cu gânduri bune dar, în cele din urmă, se integrase în atmosfera de neputință ce plutea în jur.

Îşi mai rotunjea, uneori, ca şi ceilalți, cum putea, veniturile.

- În subordinea mea nu sunt permise astfel de exprimări. S-a înțeles?

Fără să aştepte răspunsul, le transmise tuturor că aşteaptă rezultate concrete de la ei şi îi invită, pe rând, în biroul lui la raport.

Din tot ce îi spuneau subalternii înțelese că ancheta mergea greu.

Nu se puteau obține informații clare de la nimeni.

Una din victime fusese luată de pe stradă şi urcată cu forța în maşină sub privirile trecătorilor.

Deşi fuseseră zeci de martori, niciunul nu remarcase câți atacatori acționaseră, cum arătau şi nici măcar ce culoare avea maşina.

Unii spuneau albă, alții neagră, alții roşie. Nu îi erau de niciun folos decarațiile lor.

În câteva cazuri, polițiști aflați destul de aproape de locul unor astfel de acțiuni, fugiseră după maşina făptuitorilor, pe jos, deşi ar fi putut face asta pe motociclete.

Unul a motivat că nu mai avea benzină, altul o pană de cauciuc iar ultimul a spus că era atât de surescitat de şansa de a-i prinde încât s-a năpustit după ei.

Din păcate nu au reuşit să îi prindă. Nu remarcaseră foarte bine detaliile iar mărturiile lor erau contradictorii.

Singurele informații concrete veneau din lumea interlopă.

Aceştia le-au furnizat numerele de înmatriculare şi o descriere a făptuitorilor.

Numerele s-au dovedit, ulterior, inexistente în baza de date a poliției.

Nu ştia, de altfel, câtă încredere poate avea în aceştia.

La aproape o lună de la plecarea lui Vlăduț în Emirate, într-un alt birou, tot în capitală, un bărbat trecut bine de prima tinerețe, stătea cu tâmplele prinse între palme, cu coatele sprijinite pe birou şi cugeta îndelung.

Făcea asta de câteva ore bune. Ceva îl frământa şi contrar obiceiurilor lui nu găsea o rezolvare.

Nu se putea implica direct deşi, dacă nu ar fi avut răspunderea ce îi apăsa umerii, ar fi făcut-o.

În cele din urmă se hotărî. Puse mâna pe telefon şi formă un număr:

- Salut! Ceva s-a oprit. Numai funcționează. Vreau să faceți tot ce puteți să fie ca înainte. Cu sau fără discreție. Doar rezultatele mă interesează. Te ocupi personal. E limpede?

- Da. În cel mai scurt timp rezolvăm totul. Chiar intenționam să vă cerem acordul.

- Succes. Nu e nevoie să mă ții la curent.

Ioana se gândise mult şi nu reuşise să ajungă la o concluzie.

Modul ei de a interpreta totul în mod unitar se răsfrângea şi asupra aspectelor vieţii ei personale.

Îi era dor de Vlăduţ şi voia să îşi continue restul activităţilor.

Simţea că aşa e corect dar... a înţeles că nu ştia să ierte. Voia dar nu putea.

Mai ales nu concepea să facă ea primul pas spre împăcare.

În afară de asta începuse să aibă îndoieli serioase privind activitatea organizaţiei.

Simţea că durităţile pe care le aprobase, mai devreme sau mai târziu, ar fi anulat orice urmă de sensibilitate din ea. Era, în primul rând, femeie, mamă şi soţie.

Maria îi amintise că în trecut, orgoliul ei şi al soţului, făcuseră să se piardă definitiv unul pe altul deşi nu şi-au dorit niciodată ăsta.

El a murit la Londra în timp ce ea îi ducea dorul. De ce să repete aceiaşi greşeală şi ea!

Ştia că jocul în care se angrenase era extrem de periculos şi era bine ca fetele să aibă ambii părinţi în preajmă. În afară de orgoliu o mai oprea ceva.

Simţea că e la mijloc şi un şantaj sentimental, subtil, dar real. Se simţea în dubla şi ciudata postură de şantajist santajat.

Îi veni să râdă de penibilul situaţiei. Simţea în acelaşi timp că se liniştise.

Luă hotărârea să se împace cu Vlăduţ şi mai ales să continue acţiunile organizaţiei.

Cu toată încordarea şi neliniştea în care trăise în ultimul timp nu putuse să nu observe o sumedenie de lucruri ciudate în jurul ei.

Experienţa din ultimii ani o învăţase să fie atentă la orice detaliu.

Ea care coordona acţiuni de supraveghere nu avea cum să nu remarce că este, la rândul ei, permanent urmărită.

Făcu un tur al oraşului cu maşina, intră în câteva magazine şi în scurt timp se edifică.

Era urmărită de oamenii ei. O protejau.

Nu ştia dacă situaţia ar fi trebuit să o irite, să o amuze sau să o încânte.

Era benefică ideea de a se simţi protejată dar... nu putea accepta ca autoritatea ei să fie pusă la îndoială.

Oprise pentru o perioadă toate activităţile organizaţiei, pe de o parte pentru că o frământau îndoielile iar pe de alta pentru a nu face vreo greşeală într-o perioadă în care nu era în apele ei.

Era sigură că iniţiativa de a-i ignora hotărârea plecase de la Andrei.

Nu voia să recunoască nici în sinea ei că el avea dreptate.

Se întoarse acasă şi fără nicio introducere îi spuse Mariei:

- Pregăteşti tu, fetele, te rog? Aş vrea să mergem toate patru într-o scurtă vacanță în Emirate.

Apoi îl sună pe Andrei:

- Trimite unul din oamenii care se țin după mine, să facă rapid toate demersurile. Plecăm cu primul avion în Emirate. Vom fi şapte. Noi patru, tu şi doi oameni să ne ajute la nevoie.

Maria şi Andrei erau încântați. O regăsiseră pe Ioana cea cu care erau obişnuiți. Apoi... aveau ocazia de a fi şi ei împreună.

Ioana ştia demult de legătura lor. Nu spusese nimic pentru a le face pe plac.

Era, însă, hotărâtă ca aşa cum mama ei se amestecase, pentru binele ei, în problemele casnice dintre ea şi Vlăduț, să facă şi ea la fel în cazul lor.

Parțial din orgoliu şi mult mai mult pentru că ambii meritau să fie fericiți.

Îl sunase pe Vlăduț dar se pare că avea telefonul închis.

Avea de gând să apară brusc în fața lui. În funcție de reacția lui de moment va decide ce e de făcut în continuare.

Flerul ei îi va spune ce e mai bine.

În acelaşi timp chiar voia să se bucure de câteva zile de relaxare.

Au mers la aeroport iar fetele numai conteneau cu întrebările. Când au aflat că merg la tatăl lor au fost fericite.

În avion au dormit iar mai târziu s-au uitat la filme. Erau foarte cuminți şi liniştite.

Au ajuns la destinație. Abu Dhabi era mult mai impresionant decât se aşteptaseră.

Erau aşteptați la aeroport şi au fost conduşi direct la hotel.

Cei doi oameni au fost trimişi să afle ce e cu Vlăduț iar Andei le-a cerut, discret, să afle cât mai multe despre ce făcuse acesta între timp.

Până aflau veştile au plecat să viziteze oraşul.

Ceea ce vedea era cu adevărat mirific. Parcuri, fântâni, grădini luxuriante se întâlneau la tot pasul şi te îmbiau să le vizitezi, să le admiri.

Era, din păcate, prea cald şi s-au întors la hotel.

Au coborât la piscină şi şi-au petrecut aproape toată ziua acolo.

Ioana atrăgea privirile tuturor ca un magnet. Depăşise demult etapa în care suporta cu greu asta.

Lucrurile stăteau, acum, cu totul altfel. Primea aceste priviri ca pe un omagiu firesc adus frumuseții ei.

Profită de ocazie şi deschise, direct, subiectul relației dintre Maria şi Andrei:

- Voi doi vă mai jucați mult de-a Romeo şi Julieta? Viața e scurtă şi numai sunteți chiar aşa tineri pe cât aş vrea eu. Ce gânduri aveți?

Cei doi se priviră o clipă stânjeniți apoi începură să râdă.

- Ce am putea face Ioana? După cum ai spus şi tu, nu sunt chiar tânără şi apoi... chiar nu ştiu ce să fac.

Andrei se foi un pic apoi, cu un aer ceremonios, îi spuse:

- Dacă vă cer mâna mamei dumneavoastră sunteți de acord?

- Da, dacă şi ea e de acord.

Fetele erau numai ochi şi urechi. Priveau totul cu mare interes iar când au înțeles despre ce e vorba au tras cea mai scurtă şi mai înțeleaptă concluzie.

- Cleo, acum avem şi un bunic. Bunicul Andrei va locui cu noi şi ne vom juca împreună.

Maia era încântată de veste iar Cleo se îndreptă foarte serioasă spre ei, le prinse mâinile şi îi invită:

- Acum trebuie să vă sărutați.

Era prea mult pentru Maria care era roşise toată în timp ce Andrei, mare cât un urs, se balansa de pe un picior pe altul neştiind ce să facă.

Micuța îl împinse, de la spate, spre Maria.

El se aplecă, o luă în brațe şi o sărută aşa... în văzul tuturor.

Era o ipostază rară această tandrețe la doi oameni ce numai erau de mult tineri.

Se topeau de fericire, în timp ce câțiva din turiştii care asistaseră la scenă şi se pare că înțeleseseră esențialul, începuseră să aplaude.

Ioana putea fi mulțumită. Mai rezolvase ceva.

De grupul lor s-a apropiat şeful hotelului care, după ce s-a înclinat ceremonios, s-a adresat Ioanei:

- Am deosebita plăcere să vă comunic tuturor că sunteți aşteptați diseară la cină de către însuşi prințul nostru. Dacă vă este pe plac, la ora 20 veți fi conduşi la reşedința acestuia.

Ioana mulțumi şi îi spuse că primesc cu încântare invitația.

Adevărul era că nu se simțea deloc cuprinsă de încântare dar ştia că un refuz ar fi fost prost primit.

Ar fi jignit pe nedrept un om, probabil, bine-intenționat.

La ora 20 au coborât. Erau aşteptați la recepție de trimişii prințului şi au fost invitați la cele două maşini ce îi aşteptau în fața hotelului.

După doar câteva minute de mers au intrat într-o curte enormă, străjuită de o vegetație ce părea nefirească în mijlocul deşertului.

Fântâni minunat împodobite îi întâmpinau la tot pasul. Nu ştiau ce să admire mai întâi.

Au fost conduşi spre locul unde erau aşteptați. Însuşi prințul s-a ridicat pentru a-i întâmpina.

Nu erau singurii invitați. Nu avea rost să îi numere pe toți dar erau cu siguranță peste 50.

Cina era cu adevărat demnă de numele celui ce o oferea şi a fost un real prilej de încântare.

Fetele se acomodaseră foarte repede cu atmosfera pretențioasă şi era amuzant să priveşti cum se mai străduiau să pară demne şi sobre.

Nu erau singurii copii aflați acolo. La sfârşitul mesei de ele s-au apropiat câțiva copii şi le-au invitat să li se alăture la joacă.

Ioana a acceptat iar Maria şi Andrei le-au însoțit afară pentru a le supraveghea.

De Ioana s-a apropiat Prințul care i-a propus, ceremonios, să bea împreună un ceai.

Era, cu siguranță, un gest de prețuire şi respect iar ea l-a primit ca atare, mulțumind politicos şi ridicându-se pentru a-l urma.

S-au îndreptat spre o terasă unde o măsuță şi două fotolii îi aşteptau.

Oamenii prințului roiau în jurul lor pentru a le fi de folos.

Ea le-a mulțumit şi şi-a pus singură în pahar, ceai şi un strop de miere apoi a privit spre prinț aşteptând ca acesta să îi vorbească.

- Ştiu câte ceva despre dumneavoastră. Nu am putut să nu vă remarc frumusețea şi să vă mulțumesc pentru plăcerea ce mi-o oferiți fiindu-mi alături.

- Ce anume ştiți despre mine?

Era chiar curioasă să ştie ce ar fi putut ştii acest prinț despre ea. Se gândea că e doar o vorbă de curtoazie, gratuită.

Prințul era un bărbat ce fusese cu siguranță foarte arătos în tinerețe.

Acum, la vârsta senectuții, era impresionant prin senzația de putere şi înțelepciune ce o degaja în mod natural.

I-a zâmbit cu înțelegere, spunându-i:

- Ştiu că desfăşurați în țara dumneavoastră activități de binefacere şi ocrotire a celor aflați în necaz şi sărăcie. Este nu doar un efort financiar imens dar şi o dovadă că aveți o inimă nobilă. Nu pot decât să admir asta şi să vă acord toată prețuirea mea.

Au continuat discuția întrucât prințul voia să ştie amănunte.

Cum rezolva unele probleme, dacă s-a născut bogată, dacă statul în care trăieşte contribuie la efortul ei şi multe altele.

A fost uimit când a aflat că a fost foarte săracă şi o perioadă a trăit în casa unei cerşetoare că nu şi-a cunoscut părinții şi că toată averea ei se datorează mai mult întâmplării decât abilitații ei de a produce bani.

S-a ridicat ceremonios şi i-a sărutat mâna în semn de prețuire, mărturisind apoi că îşi petrecuse anii tinereții la Paris, loc unde a şi deprins acest obicei față de femeile care îi inspirau respect şi prețuire.

Se împrieteniseră şi vorbeau de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

La un moment dat a spus că ar vrea să-i cunoască soțul.

Ioana a roşit şi a plecat privirea. Nu ştia ce să-i spună.

Prințul a insistat şi încet-încet a aflat ce se petrecuse între ei.

Treptat, pe măsură ce povestea avansa, el devenea din ce în ce mai stânjenit.

La sfârşit a avut o remarcă seacă, urmată de scuze:

- Înțeleg totul. Trebuie să îmi cer scuze. Petrecerea a fost organizată de unul din nepoții mei. Ce mică e lumea!

Subiectul a fost, aparent, uitat şi au vorbit despre diverse alte lucruri.

S-au despărțit prieteni, promițându-şi să se revadă. Înainte de plecare prințul a adăugat:

- Mi-ar face o mare bucurie să contribui la efortul tău financiar de caritate.

S-a ținut de cuvânt. Lunar, o sumă foarte consistenta era virată în contul Ioanei iar ea a ştiut totdeauna să îi dea cea mai bună întrebuințare.

La hotel, Ioana era aşteptată de cei doi oameni, trimişi să adune date despre Vlăduț.

Vestea proastă era că nu îl găsiseră. Cu doar o zi în urmă plecase din Emirate.

Partea bună a aflat-o, discret, doar Andrei. A aflat şi o altă parte, şocantă, dar nu a spus nimănui, nimic.

De când plecase din țară, tânărul trăise retras, ieşind foarte rar din hotelul unde se cazase.

Avusese o experiență sexuală ce se transformare, curând, în ceva afectiv. Totul îl descumpănea foarte tare.

Era supărat pe el, pe Ioana, pe viață... pe tot.

Ieşise într-o noapte şi într-un bar se împrietenise cu un bărbat.

Băuseră împreună, vorbiseră şi îşi povestiseră necazurile.

Erau, cumva, într-o situație asemănătoare.

În cele din urmă au devenit intimi şi şi-au căutat plăcerea împreună. S-au simțit suficient de bine ca să repete experiența de câteva ori.

Vlăduț făcuse un pas ce îi marcase pentru totdeauna viața. Era frământat de gânduri şi îndoieli.

Probabil că s-a tot gândit la ce are de făcut iar faptul că luase avionul pentru a se întoarce în țară părea o confirmare că găsise soluția bună.

Oamenii ce supravegheau casa Ioanei au confirmat că Vlăduț era deja acolo.

I-a spus ceva, dar nu totul, Mariei şi au hotărât să îi facă Ioanei surpriza de a afla când ajungeau acasă.

Greşeau. Era, dacă nu imposibil, cu siguranță foarte greu să o surprindă cu ceva.

În dimineața zilei următoare le-a spus fetelor:

- Mergem acasă. Tatăl vostru, cu siguranță, ne aşteaptă acolo.

Şederea lor în Emirate se încheiase. S-au întors acasă.

Totul părea a reintra pe făgaşul firesc.

Vlăduț le aştepta cu nerăbdare. Ştia că plecaseră spre Emirate în chiar ziua când el se întorcea acasă.

Când s-au revăzut, nu au mai avut comentarii referitoare la trecut.

Era momentul să treacă peste tot ce a fost iar dacă nu puteau uita, puteau, cu siguranță, să ierte şi să meargă mai departe

Un bătrânel, îmbrăcat curat dar foarte modest solicita să fie primit de Ioana.

L-a primit şi l-a invitat ia loc.

Se studiau reciproc. El se gândea că tot ce ştia despre ea era confirmat de ceea ce vedea, în timp ce tânăra descoperea, surprinsă, că din întregul comportament al celui ce se afla în fața sa se desprindea o atitudine de siguranță şi calm pe care o întâlnise foarte rar până atunci. Genul obişnuit sa comande, să decidă, rece, calculat şi intransigent. Impunea respect prin toată atitudinea lui.

- Ați solicitat să vă primesc. Vă ascult.

- Aş vrea să colaborăm. Nu e cazul să vă dau prea multe detalii. Veți înțelege şi singură motivele pentru care o discreția reciprocă e necesară.

- Nu înțeleg la ce fel de colaborare vă referiți şi nu ştiu de ce e nevoie de discreție.

Bătrânul a zâmbit, şi-a deschis geanta şi a scos un dosar subțire, cu doar câteva file, pe care i l-a dat Ioanei.

A luat dosarul, l-a răsfoit, a aruncat o privire peste foile din el.

În ordine alfabetică era nominalizați membrii organizației.

Fără excepție, toți făceau parte din echipele active sau chiar din conducere.

Chiar dacă nu reținuse toate numele, ştia, fără loc de dubiu, numărul lor. 340.

Nu putea fi vorba de o coincidență. Tot atâția erau şi pe listele din dosar.

- Ca să ne înțelegeți intențiile am să fac pentru dumneavoastră un gest de maximă bunăvoință şi mai ales încredere.

Bătrânul s-a ridicat, a venit lângă Ioana şi cu un pix, a subliniat 14 nume de pe listă.

- Sunt oameni foarte buni, de ispravă. I-am format personal.

Pe toți cei 14 Ioana îi cunoştea foarte bine. Erau, într-adevăr, oameni pe care se baza.

Se întrebă cât a greşit acordându-le încrederea ei şi mai ales ce joc periculos urma să i se propună.

Era evident că bătrânul reprezenta fie pe cineva fie era chiar el însuşi conducătorul unei organizației care nu părea a fi ca ei.

Înțelegea că cel aflat în fața ei ar putea fi o amenințare în viitor dar, acum, părea a-i fi aliat.

- Spuneți-mi atât cât puteți. Încep să înțeleg câte ceva dar, poate greşesc.

- Încerc. Rețineți esențialul. Aprobăm acțiunile dumneavoastră. Nu o putem face fățiş. Este total exclus. Vă oferim un anumit gen de protecție, cu condiția ca faptele viitoare să nu depăşească limita la care ați ajuns deja. Tot ceea ce ați făcut până acum a fost studiat şi analizat. Nu vă putem reproşa nimic.

Ioana era nu doar uimită. Îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut ştii tot ceea ce făcuseră ei.

Cel din fața ei era, insă, foarte serios iar listele întăreau cele spuse.

Bătrânul continuă.

- Faptul că noi vă aprobăm acțiunile nu va însemna niciodată că vă veți bucura de vreun soi de imunitate. Acoperim ceea ce putem fără a ne implica. Detaliile despre organizația pe care o conduceți sunt cunoscute de un număr restrâns de oameni şi aşa va fi şi în continuare.

- Ştiu că aveți în lucru o altă listă a cărei rezolvare ați amânat-o. Vizita mea are trei obiective. Primul l-ați înțeles deja. Sper că va fi la fel şi cu următoarele. Procesele de conştiință sunt, cu siguranță, fireşti. Suntem oameni şi putem cădea uşor în greşeala de considera că cei vinovați sunt, la rândul lor, la fel. Nu. Nu sunt.

- Războiul pe care l-ați început trebuie dus mai departe. Suntem într-un anumit moment în care soluția găsită de dumneavoastră e singura cale viabilă. Vă cerem să continuați. Ştiți bine că v-am putea obliga la nevoie. Avem şi noi o gamă largă de mijloace de convingere dar… sunt sigur că nu e cazul.

- Nu. Nu e cazul. Al treilea obiectiv al vizitei care ar fi?

Bătrânul scoase un alt dosar din geantă şi i-l oferi Ioanei.

Ca şi primul conținea doar nume. 280. Fără adnotări sau explicații.

Privi spre interlocutorul ei aşteptând explicații.

- Ar putea fi, în mod normal, clienții dumneavoastră cei mai fireşti. Aceasta este, însă, părerea noastră. Nu vă cerem să luați de bun ceea ce credem noi. Veți avea totdeauna libertatea de decizie, organizare şi execuție. Dacă vă e util veți găsi pe acest c.d. date ajutătoare. Reprezintă rezultatele muncii a sute de oameni. Sper să nu le irosiți.

Bătrânul scoase un plic din geantă şi îl aşeză pe birou.

Ioana înţelese că şi dacă ar insista nu ar afla cine este vizitatorul, cine sunt cei ce îi aprobă acţiunile. Mai făcu totuşi o ultimă încercare.

- Sprijinul dumneavoastră va fi permanent? Este posibil ca la un moment dat totul să se întoarcă împotriva mea?

- Eu vă voi sprijini totdeauna iar când eu voi pleca îmi va lua locul tot cineva asemenea mie. Fără să fiu în mod normal un executant, acum, de exemplu, îndeplinesc atât dorinţa mea cât şi un ordin.

Îi zâmbi şi adăugă:

- În orice situaţie limită apelaţi fără rezerve la oricare dintre cei 14 subliniaţi pe prima listă.

Se ridică şi plecă la fel de modest şi de anonim cum venise.

Ioana căzu pe gânduri. Trebuia să înţeleagă mai bine întorsătura pe care o luase situaţia. Nu ştia, încă, dacă era rău sau bine ce se întâmpla.

Dacă cei ce o contactaseră astfel erau cu adevărat atât de puternici ce le lipsea ca să ducă la bun sfârşit ceea ce îi cereau ei acum?

Răspunsul, posibil, îi veni instantaneu.

Dacă ei reprezentau o anumită parte a legii? Dacă erau organisme ce lucrau, oficial, pentru stat, într-un mod ce nu le permitea să şi execute ceea ce vor?

Ambele variante puteau fi corecte sau... nu.

Era curioasă să vadă ce conţinea plicul lăsat pe biroul ei. Era, aşa cum se aştepta, un c.d.

Îl puse în calculator şi pe monitor se afişară 280 de fişiere, fiecare din el purtând câte un nume din cele aflate pe lista lăsată de bătrân.

Deschise un fişier, la întâmplare.

Era evidentă munca unor profesionişti. Datele erau extrem de concise dar, în acelaşi timp, ofereau toate informaţiile esenţiale.

Date complete de stare civilă, adresele de domiciliu, ale altor proprietăţi, uneori adresa şi alte date ale prietenilor apropiaţi sau amantelor, totalul declarat al averilor dar şi cel real, locul unde aveau deschise conturi, obiceiuri, numere de telefon, numele firmelor unde erau acţionari şi în cele din urmă, faptele ce îi făceau vinovaţi.

Ajunsă aici cu lectura avu surpriza să constate cât de documentat era totul.

Erau înşiruite fapte de o criminalitate extremă.

Cei vizaţi erau organizaţi, la rândul lor, mult mai bine decât îşi închipuise.

Avea de-a face cu organizaţii care, deşi erau de mică amploare, acţionau de mulţi ani, adunând, constant, putere şi bani.

Implicaţiile erau mult mai ample prin colaborarea cu oficialităţile corupte la nivel local şi uneori central.

Aveau mult de lucru.

Trimise la verificare şi confirmare noile date. În doar câteva zile avu confirmarea. Toate erau reale. Nimic nu era exagerat sau nuanțat.

Date fiind numărul mare de cazuri ce îşi aşteptau rezolvarea era evident că procedurile lor trebuiau eficientizate.

Ceremonia căsătoriei a trecut repede. Andrei şi Maria erau extrem de emoționați şi fericiți.

De câteva zile locuiau împreună iar cele mai încântate erau fetele.

Când se adunau cu toții, seara şi dimineața, ele priveau vesele la cuplul ce se afla, parcă, într-o permanentă lună de miere.

Andrei avea şi el o nepoțică de la fiica lui care, între timp, se căsătorise.

Îşi revenise total după lunga suferința prin care trecuse iar viața ei intrase pe un făgaş normal.

Uneori veneau în vizită iar Maia şi Cleo erau încântate de micuța lor verişoară.

Nu prea înțelegeau ele bine cum sunt gradele astea de rudenie dar era prilej de bucurie să ştie că au o familie numeroasă.

Ioana încheiase cu bine tot ceea ce ține de şcoală. Nu mai voia să audă de aşa ceva. Abia reuşise să facă față atâtor obligații.

După master îşi luase doctoratul în ştiințe juridice. Renunțase la gândul de a intra în magistratură iar să profeseze ca avocat nu intra în intențiile ei.

Îşi dezvoltase şi îşi extinsese afacerea sprijinită, evident, de Maria şi Vlăduț.

Se implicase în afaceri cu totul noi pentru ea şi reuşise ca, îmbinând efortul cu norocul, să aibă rezultate foarte bune.

Afacerea lor cuprindea câteva ferme agricole şi zootehnice, transporturi navale şi rutiere, construcții şi nu în cele din urmă prelucrarea produselor petroliere.

Acest ultim domeniu fusese inclus în atenția lor la insistențele lui Vlădut şi era, de departe, cel mai profitabil.

Din punct de vedere financiar totul le mergea din plin şi deseori înțelegea că în toate demersurile lor legate de dezvoltarea afacerilor se bucura, cumva, de un sprijin nedefinit.

Ceva sau cineva fie îi favoriza fie, pur şi simplu, le purta noroc.

Ioana avea, uneori, momente de nostalgie în care îşi amintea trecutul.

Totul era atât de departe şi de cele mai multe ori îi părea doar un vis urât.

Când o cuprindea dorul de Cleopatra îi asculta muzica.

Era o adevărată binefacere revărsarea aceea de sunete. Piesa ei preferată era “visul”.

Mergea uneori la casa unde copilărise iar când se lăsa noaptea mergea cu Vlăduț la râu şi se jucau ca doi copii mari.

Relația lor părea perfectă, cel puțin în aparență. Realitatea era, însă, cu totul alta.

De dragul copiilor şi poate al echilibrului interior, hotărâse să păstreze relația şi integritatea familiei.

Ceva se schimbase în comportamentul lor şi chiar în atitudinea pe care o aveau unul față de celălalt.

El nu mai regăsea în Ioana acel copil mare şi frumos pe care îl iubea iar gândul îi fugea, adeseori, spre cel cu care se simțise atât de bine.

Îi devenise evident că orientările lui sexuale se schimbaseră sau, poate, aşa fusese totdeauna şi abia acum descoperise asta.

Poate aşa se explica faptul că atâția ani, în trecut, nu reuşise să se apropie de nicio femeie.

Ce avea acum lângă el era o femeie de o frumusețe impresionantă, o mamă desăvârşită pentru fiicele lui, o parteneră ireproşabilă de afaceri şi o foarte bună actriță care mima entuziasmul şi afecțiunea atât în public cât şi în intimitate.

Îşi dădea seama că, deşi este, ca femeie, tot ce şi-ar putea dori un bărbat, nu îl mai atrăgea absolut deloc.

Nu avea cum să nu îi remarce, în fiecare secundă, perfecțiunea trăsăturilor şi formele ce ar fi scos din minți orice bărbat normal.

După părerea lui era prea frumoasă, prea femeie, iar revărsarea aceea de perfecțiune feminină îl inhiba total.

Dacă ar fi fost o femeie banală sau chiar urâtă era convins că reacția lui ar fi fost alta.

Deseori, deşi se străduia, nu reuşea nici măcar să îşi păstreze erecția în timp ce făceau sex.

Cu ochii închişi încerca să îşi amintească momentele când era în brațele celui ce îl făcuse să se simtă cu adevărat împlinit.

Simțea că ea îl iubeşte dar totul era altfel.

Atitudinea ei era, de cele mai multe ori, protectoare, maternă iar el nu îşi dorea asta.

Ioana, la rândul ei, nu se putea opri să nu îi remarce, din zi în zi, mai multe defecte.

Era prea naiv, de multe ori pueril în exprimări şi comportament.

L-ar fi dorit puternic şi ferm iar el era nehotărât şi labil. În cele mai banale situații roşea şi privea, timid, în jos.

În intimitate devenise extrem de stângaci şi de cele mai multe ori, atunci când ea îşi dorea să continue, totul se sfârşea mult prea devreme.

Tot ce putea face era să se poarte ca şi cum totul a fost perfect şi mai ales suficient.

Ea dogorea de dorințe iar el o lua în brațe, tandru şi moale, adormind ca un prunc.

Era frustrant. Devenise nervoasă şi nu se mai putea concentra.

Aproape în fiecare noapte ieşea pe terasă, se aşeza pe fotoliu şi supraveghind dormitorul din care oricând ar fi putut ieşi soțul ei, făcea ceea ce nu ar fi conceput vreodată că e posibil.

Feminitatea ei atinsese apogeul iar dorințele sexuale, atât de mulți ani inexistente în trecutul ei, acum, ca o compensație, o copleşeau.

Stătea pe fotoliu, cu picioarele larg desfăcute, se mângâia, la început uşor apoi din ce în ce mai tare, mai repede şi mai adânc, până îşi găsea satisfacția o dată, de două ori şi tot aşa până pierdea şirul numerelor.

După ceva timp se întorcea în pat, se uita cu un reproş mut la Vlăduț, se dezbrăca, se uita în oglindă pentru a se asigură că este tot frumoasă apoi se culca lângă el, goală, sperând că, poate, el, la un moment dat, se va trezi şi văzând-o aşa... va face ceva.

O singură dată s-a întâmplat. L-a simțit. S-a trezit, s-a dat jos din pat, a ieşit pe terasă, a fumat o țigară apoi s-a întors în dormitor.

Ea se prefăcea că doarme şi se aşezase, cu bună ştiință, într-o poziție care, în mod normal, ar fi încins orice bărbat.

Stătea pe spate, cu picioarele larg desfăcute, cu o mână sub cap iar cu cealaltă pe sâni.

El a privit-o, s-a aşezat lângă ea, a atins-o uşor între picioare cu un deget apoi a insistat un pic, apăsând.

Ea era, oricum, de mult, foarte umedă iar degetul a alunecat, imediat, înăuntru.

A deschis ochii de parcă atunci s-ar fi trezit din somn şi a mimat surpriza.

L-a prins în brațe şi l-a tras spre ea.

A simțit cum, doar după câteva minute, el a devenit moale, s-a oprit şi a alunecat afară.

A sărutat-o pe obraz, a luat-o în brațe şi a adormit.

Ea a mai stat un pic în pat apoi... a ieşit iar pe terasă.

S-a aşezat din nou pe fotoliu, reluându-şi mângâierile ce îi aduceau mai multă satisfacție decât reuşea soțul ei.

Privirile i-au căzut la un moment dat pe sfeşnicul din dormitor. În el erau înfipte patru lumânări mari şi groase.

I-a venit, brusc, o ideea ce i s-a părut, la început, nebunească. S-a gândit apoi că... de ce nu!

A zâmbit, s-a ridicat, a luat una din lumânări, a privit-o apoi a deschis un sertar de unde a luat un prezervativ.

A rulat prezervativul cu lumarea în el şi s-a aşezat din nou pe fotoliu.

S-a atins uşor în zona ce fremăta de dorință şi a început să apese totul, încet, în ea.

Era, cu siguranță, mult mai bine aşa. Era mai bine decât singură şi cu mult mai bine decât cu Vlăduț.

Şi-a ales adâncimea care îi convenea apoi mâna a început să i se mişte, la început încet, explorând, apoi din ce în ce mai repede.

După puțin timp şi-a mai oferit câțiva centimetrii în adâncime şi tot aşa până ce lumânarea, deşi foarte lungă, intra, deseori, toată.

Într-un târziu s-a declarat, cu adevărat, mulțumită.

A strâns totul, a pus lumânarea la loc, a aruncat cu grijă prezervativul pentru a nu fi descoperit de cineva şi a adormit, pentru prima dată în ultimele luni, mulțumită.

Dimineața era veselă ca o privighetoare, tandră şi drăgăstoasă cu toată lumea, chiar şi cu Vlăduț.

Andrei şi Maria se priveau, înțelepți, cu subînțeles.

Ea le-a surprins privirea şi le-a înțeles gândul. Îşi închipuiau că veselia ei îşi are originea într-o noapte lungă, fierbinte şi plină de sex.

Ce rost avea să îi contrazică! Se simțea bine şi îi era suficient, deocamdată.

Sosise vremea marilor acțiuni. Toată organizația era în fierbere iar Ioana supraveghea şi coordona totul.

Detaliile operațiunii fuseseră analizate şi discutate de multe ori până când au avut certitudinea că totul e clar şi toată lumea ştia exact ce are de făcut.

Numărul celor vizați era foarte mare. Aproape 400.

Era un efort care putea fi susținut cu mare greutate dar intenționau ca, în câteva zile, să îi poată aduna pe toți.

Se gândiseră, inițial, la tot felul de alte variante care ar fi fost mult mai uşor de dus la îndeplinire.

Toate conțineau, însă, pedeapsa seacă şi fără ecoul mediatic scontat.

Apoi, ca de obicei, voiau ca şi banii celor vinovați să intre în posesia lor şi implicit a celor ce meritau cu adevărat să se bucure de ei.

Au renunțat la calea uşoară. Era nevoie să îi prindă pe toți sau, măcar, pe cât mai mulți dintre ei în prima etapă, apoi, treptat şi pe ceilalți.

Odată ajunşi sub controlul lor era doar o chestiune de timp până vor ceda presiunilor.

De la prima oră a zilei 150 de ținte erau urmărite, pas cu pas, căutându-se momentul optim al interceptări.

Până la prânz jumătate dintre ei erau deja închişi în două încăperi. Aveau lumină, aer şi apă la dispoziție.

În următoarele ore au continuat să fie aduşi din ce în ce mai mulți.

Rămăseseră doar 14 liberi. Întâmplarea a făcut să nu se găsească niciun moment optim.

Ioana era hotărâtă să termine cu prima parte a țintelor în acea zi.

A trimis în ajutorul celor ce nu îşi rezolvaseră încă sarcina, forțe suplimentare cu ordinul clar de a rezolva totul cât mai repede şi doar dacă se poate, cu discreție.

Se putea renunța şi la asta dacă nu era altă cale.

Oricum, scandalul urma să ia amploare.

Până în zori absolut toți cei vizați erau în puterea lor.

Au fost cazați toți în aceleaşi condiții. Aveau deja două încăperi pline şi încă trei goale ce îşi aşteptau oaspeții.

Efortul era imens. Oamenii erau deja obosiți iar Ioana le cerea imposibilul.

În cele din urmă, după patru zile grele au reuşit. În încăperile lor erau 360 de viitoare victime.

Senzația pe care o încercau cu toții, justițiari şi victime, era copleşitoare prin număr şi amploare.

20 dintre cei căutați nu fuseseră găsiți. Erau fie plecați din țară fie, din motive necunoscute, nu fuseseră găsiți încă.

În următoarele zile au reu;it să îi prindă.

O parte dintre ei ceruseră protecția unor firme specializate sau chiar a poliției. Nu a fost suficient.

În scurt timp, atenția celor ce îi protejau a slăbit şi au fost luați şi aceştia.

Calvarul celor închişi începuse.

Întuneric, sunete concepute să îi scoată din minți, aglomerație, mizerie, o duhoare şi o mizerie inimaginabilă îi înconjura tot timpul.

Mai grav pentru ei era faptul că nu ştiau de ce li se întâmplă toate astea. Nimeni nu le dădea nicio explicație.

Erau tratați mai rău decât animalele. Tocmai ei, ei care erau oameni importanți.

Pâna atunci totul se învârtise în jurul voinței lor.

Erau obişnuiți să decidă în locul altora iar acum numai însemnau nimic.

Curând au început să înțeleagă. O voce le spunea de ce sunt acolo. Au fost aduşi să plătească pentru răul făcut.

Ştiau foarte bine, cu toții, ce făcuseră dar nu concepuseră că pot plăti în alt mod decât cel... legal.

Ca în toate cazurile, orice făptuitor care a încălcat legea, se aşteaptă ca pedeapsa să fie tot legală.

Nimeni nu ar putea răspunde de ce era aşa. De ce voiau aplicarea unor legi în care nu credeau!

Îşi pregătiseră cu toții avocați şi conexiuni pentru un eventual caz în care ar fi fost nevoie de aşa ceva.

Se pare că precauțiile nu le fuseseră de niciun folos precauțiile.

Majoritatea simțeau că acolo le va fi sfârşitul dar, cu toții, sperau într-o şansă providențiala.

Speranța era inutilă. Nu aveau chiar nicio scăpare.

Tot ce se mai voia de la ei erau banii şi recunoaşterea faptelor.

Oricum niciunul nu avea cum să mai iasă viu de acolo.

Pentru că erau prea mulți s-a trecut la trierea lor aleatorie.

În prima etapă au fost scoşi din încăperi şi distribuiți în alte locuri cu minime condiții de supraviețuire.

Un pic de lumină, apă la discreție, ceva de mâncare şi un minim de spațiu necesar supraviețuirii.

Ultimul grup, format din 30 de oameni, a fost supus tratamentului, ce devenise deja, clasic.

Întuneric, vocea ce răscolea urmele de conştiință, chinul sunetelor ascuțite, aglomerație, mizerie.

Pentru scurte momente se aprindea lumina. Atunci puteau să vadă, pe chipul tovarăşilor de suferință, adevărata măsură a calvarului.

Niciunul nu a rezistat mai mult de două zile. Primii au cedat foarte repede.

Au urmat declarațiile filmate pentru public, identificarea modalităților de a recupera valorile şi în cele din urmă tăvile cu sticluțele eliberatoare.

Mai devreme sau mai târziu toți le preferau chinurilor la care erau supuşi.

Fără nicio excepție toți au ales această cale.

A urmat încă o serie de 30 şi tot aşa până când toate încăperile au rămas goale.

Corpurile celor 380 fuseseră duse în două mari maşini frigorifice şi lăsate la marginea unui oraş. Apoi au anunțat câteva posturi de televiziune.

Scandalul mediatic era imens. Toată presa vuia iar canalele de televiziune aveau deja ore întregi de emisiune dedicate, în exclusivitate, acestor evenimente.

Casetele cu declarațiile filmate fuseseră multiplicate iar lumea le privea şi trăgea concluziile de rigoare.

Ca de obicei, implicațiile se răsfrângeau, în cascadă, asupra multora care nu se aşteptau la aşa ceva.

Se credeau ocrotiți la adăpostul unor funcții, a banilor şi a puterii pe care o dețineau.

Se înşelau. Oricât ar fi vrut, unii sau alții, adevărul numai putea fi ascuns.

Întreaga măsură a incorectitudinii lor ieşise la iveală.

Nu se mai puteau ascunde niciunde, nicicum.

Cădeau capete şi rămâneau vacante funcții importante ce erau ocupate de oameni care nici măcar în gând nu îşi mai puteau imagina să facă ceea ce făcuseră predecesorii lor.

Poate erau mânați de considerente dictate de propria conştiință sau, poate, de teama de a nu păți şi ei întocmai înaintaşilor.

Nu mai contau motivele ci, pur şi simplu, era important că nu o făceau şi nu ar fi făcut-o cu niciun preț.

Era ziua raportului. Şeful cel mare îl aştepta. Bănuia că, după ultimele întâmplări, îl va muştrului foarte tare.

Descoperiseră, chemați de presă, două maşini mari, frigorifice, în care erau aliniați ca nişte colete, 380 de oameni.

Fiecare din ei avea în buzunar câte un bilețel din care rezulta că îşi luase singur zilele.

El, ca polițist ce ar fi putut să facă? Expertizele medico-legale confirmaseră asta.

Pe de altă parte, ceea ce văzuse chiar şi el la televizor, erau declarațiile clare, ale celor 380, care mărturiseau tot felul de încălcări ale legii.

El, ca polițist cu experiență, nu putea exclude posibilitatea să existe o legătură între cele două fapte dar, în mod evident, nu era vorba de crimă. Expertizele spuneau altceva.

Se întreba de ce erau toți strânşi la un loc! Părea a fi, din nou, mâna acelor justițiari care nu îi dădeau pace.

Nu ştia ce să facă. Era sigur însă că brațul lung al legii, la un moment dat... aici se opri din gânduri.

Nu îşi amintea continuarea dar ştia că e ceva... de bine.

Bătu la uşa şefului, intră şi luă, regulamentar, poziție de drepți:

- Permiteți să raportez.

Şeful îşi ridică privirea din dosare, îşi scoase ochelarii, se aşeză mai bine în scaun şi îl privi.

Avea ce vedea. Subalternul lui nu renunțase la uniformă deşi nimeni nu îi cerea să o poarte.

Era pus la patru ace de parcă era gata de paradă. În ciuda vârstei era drept şi țanțoş ca un sergent major, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii.

- Te ascult.

- Raportez cu respect că nu am nimic de raportat domnule.

- Dar bănuiesc că ați făcut ceva progrese.

- Raportez că da. Pot afirma, cu respect, dacă îmi permiteți, că ne familiarizăm cu cazul şi îi descâlcim detaliile. Muncim permanent.

Făcu un pas înainte, luă din nou poziția regulamentară şi adăugă cu un accent jumătate servil, jumătate tainic:

- Raportez cu respect că m-am ocupat personal de toate aspectele. O să fiți mulțumit de mine. Nu am să fac de râs încrederea pe care ați avut-o în mine.

- Sunt sigur. Ăsta e şi motivul pentru care te-am numit să conduci această operațiune. Succes şi te aştept peste o săptămână la raport.

Plecă mândru din cabinetul şefului şi se îndreptă spre birourile subalternilor hotărât să îi muştruluiască bine.

Ăsta era rolul unui adevărat grad superior şi nu concepea să îşi neglijeze atribuțiile.

Intră încet în primul birou, deschizând uşa cu atenție pentru a nu fi auzit.

Surprinse un ofițer care tocmai le spunea celorlalți colegi:

- Ăla, în satul meu, a falsificat actele, a tăiat pădurea pe sute de hectare, fără să fie nici măcar a lui şi apoi a împărțit banii cu primarul. Nimeni nu i-a făcut nimic.

A deschis, brusc, uşa cu zgomot şi a întrebat:

- Cine a tăiat-o?

- Păi... boierul, pe vremuri, înainte de război. Răspunse ofițerul zâmbind.

- Nu tolerez discuții particulare în subordinea mea, să fie foarte clar. Vreau ordine, disciplină şi eficacitate. E limpede?

Îşi roti privirea, de jur-împrejurul încăperii, cu un aer fioros şi apoi ieşi, trântind uşa.

Scena se repetă în toate birourile pe care le conducea. Până la urmă îi va disciplina.

Ştia că, de fapt, erau băieți buni dar deh, aşa era regula, el trebuia să îi certe deşi nu prea îi plăcea.

Fusese şi el cu epoletul mult mai uşor şi multe trânteli mai luase în tinerețe. Aşa e viața!

Ioana se hotărî să treacă la următoarea etapă a planului ei justițiar. Considera că aşa e corect.

Voia să ofere, celor care dovedeau că o merită, şansa de a se spăla de păcate şi de a accepta autoritatea şi pedeapsa legilor, asta în cazul în care nu o preferau pe a ei.

Era alegerea lor.

Aflase că unul din cei aflați în puterea organizației este o veche şi neplăcută cunoştință.

Era vorba de avocatul care o decepționase şi o jignise cu mulți ani în urmă, spunându-i că trebuie să facă şi sex cu el dacă vrea sa lucreze împreună.

Era acelaşi care îi făcuse o ofertă mai mult decât nesimțită pentru casa Cleopatrei.

Acelaşi care îl "apărase" pe Andrei, acceptând, fără comentarii, pedeapsa maximă.

Din dosarele ei reieşea fără loc de dubiu că se făcea, însă, vinovat de fapte mult mai grave.

Violuri, un proces de paternitate dubios, şantaje, posesii de valori contestate de foştii proprietari, trafic de influență şi multe altele, toate având în comun faptul că, în fața completului de judecată, victimele nu îşi putuseră dovedi adevărul acuzațiilor.

Deşi era evident, adevărul nu le fusese de niciun folos în încercarea de a căuta dreptatea.

Ioana se hotărî să profite de prezența avocatului şi să facă din el, mesagerul prin care hotărârile de ultim[oră ale organizației vor fi făcute publice.

Nu se aştepta ca el să reziste prea mult presiunilor la care era supus. Nu greşea.

A cedat foarte repede. Plângea ca un copil şi se ruga să îl lase în viață.

Era hotărât să renunțe la tot şi să facă orice i se spune.

I s-a cerut, ca în cazul tuturor dealtfel, să îşi declare în fața camerei toate nelegiuirile, să le pună la dispoziție toate bunurile şi să transmită un mesaj.

I-au spus că este posibil să îl lase în viață. Nu e, însă, sigur asta.

Depindea de modul în care va ştii să îi convingă de bunele lui intenții.

Declarația lui, filmată ca de obicei, cuprindea extrem de multe fapte de care ei nu aveau habar.

Toate aveau acelaşi scop. Banii. Mulți bani, influențe, conexiuni, putere.

Era extrem de avar iar când apela la serviciile prostituatelor nu le plătea niciodată.

Era suficient să le amenințe cu denunțul şi fetele se supuneau, gratuit, voinței lui. Oricum, nu aveau cum şi nici unde să reclame asta.

Violurile erau, însă, specialitatea lui.

Majoritatea nu se bazau pe violență fizică ci pe diferite modalități de constrângere sau amenințare.

Fiicelor unui inculpat le ceruse să facă sex cu el pentru a-l scăpa pe tatăl lor de pedeapsă.

Ca şi în alte cazuri doar mimase apărarea iar omul se alesese cu pedeapsa maximă.

Fetele îl reclamaseră la poliție dar, din lipsă de dovezi, nu se întâmplase nimic.

Două eleve, ce abia împliniseră 16 ani, l-au primit ca apărător din oficiu.

Erau acuzate că furaseră ceva de la şcoala unde învățau.

Deşi erau minore şi virgine nu s-a sfiit să le sperie că au şanse foarte mici să scape nepedepsite.

Cum tot erau cercetate în stare de libertate le-a invitat la el şi le-a convins să accepte să facă sex, promițându-le, în schimb, libertatea.

Fetele erau prea speriate de pedeapsa ce le aştepta ca să îl mai poată refuza. Au acceptat.

Timp de o lună, cât a durat procesul şi termenul de amânare, fetele veneau aproape zilnic la el.

Din calcul, le-a dat bani de câteva ori. Nu mulți ci doar atât cât să poată spune, în viitor, la nevoie, că au fost plătite pentru sex.

Procesul s-a terminat cu o sentință blândă, nu datorită prestației lui lamentabile ci doar faptului că judecătoarea era, la rândul ei, mamă şi i-a fost milă de naivitatea şi tinerețea fetelor.

Au scăpat cu o amendă şi câteva alte mici necazuri administrative.

Ghinionul a făcut ca una din fete să fie însărcinată.

Nu a vrut să renunțe la sarcină şi a devenit mamă. El a refuzat recunoaşterea copilului.

S-a ajuns în instanță dar, într-un anumit moment, tânăra mamă a renunțat la pretenții.

Era scârbită de tot ce se întâmpla în jurul ei.

Acesta a fost principalul motiv pentru care Ioana a renunțat la cea mai severă sancțiune pentru avocat.

Trecuseră câțiva ani de atunci iar tânăra mamă şi copilul ei erau foarte strâmtorate material.

Prin grija organizației totul avea să se schimbe.

Au primit un apartament cu tot ce era necesar unui trai decent.

I se oferise tinerei şi un loc de muncă pe care îl acceptase cu bucurie.

În fața sediului unui post de televiziune din capitală opri, câteva secunde, o maşină din care coborî un bărbat. Era avocatul, trimis de justițiari ca emisar.

Maşina plecă iar el intră hotărât şi merse la director.

- Am cu mine o casetă pe care trebuie să o difuzați pe post după ce voi transmite, personal, un mesaj. Caseta conține mărturisirile infracțiunilor comise de mine iar în ce priveşte mesajul... sunt doar emisarul justițiarilor.

Directorul acceptă imediat. Verifică ce conține caseta şi constată că e făcută după tipicul cu care erau deja, cu toții, obişnuiți.

Îl instală pe emisar în fața camerelor de luat vederi şi după o scurtă dar incendiară introducere îl invită să vorbească.

- Am fost trimis să transmit următorul mesaj.

Justițiarii oferă tuturor un armistițiu de 30 de zile. Nicio oră în plus.

Tuturor celor ce au comis nelegiuiri li se oferă acest termen de grație.

Pe liste se află peste 2000 de nume ce îşi aşteaptă pedeapsa. Numărul creşte în fiecare clipă.

Nu au cum să scape de pedeapsă. Indiferent ce ar face şi unde s-ar ascunde vor fi găsiți.

Justițiarii sunt peste tot în jurul lor şi îi urmăresc.

Cei ce preferă pedeapsa justițiarilor în locul celei legale nu trebuie să facă nimic.

După scurgerea celor 30 de zile îşi vor primi pedeapsa.

Ceilalți pot opta pentru recunoaşterea publică a faptelor.

Tot ce au de făcut este declararea scrisă a faptelor comise. Două exemplare. Unul la poliție iar al doilea la un post de televiziune.

Rostise mesajul rar, tare şi cu o dicție impecabilă.

Se vedea că este un bun vorbitor şi mai ales că repetase de multe ori ceea ce avea de spus.

Cei ce îl urmăreau se întrebau care este legătura dintre el şi justițiari.

Au înțeles repede. Urma difuzarea casetei cu declarația lui.

Imaginile îl arătau speriat, murdar, obosit. Un aer de renunțare i se citea pe față.

Au putut vedea şi asculta cu toții declarația lui.

Toată urma de simpatie sau compasiune pe care o stârnise la început se topea la auzul mârşăviilor pe care le făptuise.

Devenise limpede, pentru toată lumea, de ce acceptase să fie emisarul justițiarilor.

Încerca să îşi salveze viața din mâinile celor ce îl siliseră să îşi arate adevărata față.

S-a produs un fenomen nebănuit. Neaşteptat de unii dar anticipat de Ioana.

Ea avusese inițiativa iar acum mingea era în terenul legii.

Depindea doar de legiuitori să profite de acest fenomen care devenise de masă şi să aducă o adevărată schimbare.

După calculele ei oamenii care încălcaseră legea, într-un fel sau altul, erau foarte mulți.

Mult prea mulți. Unii greşiseră de curând, alții demult, unii mai puțin, alții foarte grav.

În cele din urmă cine se putea considera perfect curat în fața legii?!

Ea socotea că cea mai mare parte din cei ce îşi vor recunoaşte, mai ales foarte repede, vina, sunt exact cei ce ar trebui iertați.

Nu depindea, însă, deloc, de ea acest aspect.

Ideal ar fi fost ca anumite fapte să fie iertate. Să li se acorde clemență celor ce nu se puteau numi, cu adevărat, elemente antisociale.

Era, evident, o cacealma.

Listele lor cuprindeau în acel moment doar câteva nume.

La toate sediile de poliție ca şi la posturi de televiziune veneau oameni şi depuneau hârtii.

Nu trecuseră nici măcar două ore şi începuseră să apară primele declarații.

Furturi mărunte, ciupeli, declarații incorecte de venituri, salariați la negru, speculă, sustrageri de la plata amenzilor, nepotisme la angajări şi promovări şi multe altele au fost printre primele fapte recunoscute.

Mulți veniseră pregătiți să rămână în arestul poliției.

Erau trimişi acasă şi sfătuiți să aştepte până şi dacă vor fi chemați.

Se declanşase un soi de isterie generală dar care, contrar definiției, era benefică.

Fiecare om îşi cântărea faptele trecute ca şi intențiile de viitor.

Unii găseau în amintirile lor câte ceva ce ar fi putut fi condamnabil alții, mândrii de rezultatul cercetării, nu.

Cert este că se declanşase fenomenul scontat, încă de la bun început, de Ioana.

Se aflau, acum, exact acolo unde ea intenționase să se ajungă.

Dacă şi legiuitorii înțelegeau asta se putea spune că se aflau, cu toții, în fața unui nou început.

Dreptatea Ioanei

Vlădut, ca de obicei, dormea.

Se ridică, luă din nou lumânarea, prezervativul, se aşeză pe fotoliul de pe terasă şi începu ceea ce deprinsese, deja, atât de bine.

Stătea cu ochii închişi şi se gândi că îi era perfect indiferent dacă el s-ar fi trezit şi ar fi surprins-o. Nu o mai interesa să se ferească.

Era a patra oară când se folosea de lumânare. Încercase şi cu alte obiecte dar era cam la fel.

Se hotărî să încerce, pe viitor, cu un vibrator şi să aibă, cumva, o discuție cu soțul ei.

Îi era din ce în ce mai greu să se mulțumească cu ceea ce făcea.

Era, poate, o soluție de compromis ceea ce făcea acum dar, nici pe departe, ceva ce putea continua la nesfârşit.

A doua zi se trezi cu mult înaintea lui. Îl lăsă să îşi facă toaleta, să se îmbrace, apoi îl abordă foarte direct.

- Spune-mi, dar fii te rog sincer, eşti mulțumit de relația noastră? Mă refer doar la aspectul ei sexual care, pe mine, mă mulțumeşte. În rest nu simt că ar fi probleme.

El, ca de obicei, roşi, iar ea simți că îi vine să-i dea două palme.

Voia lângă ea un bărbat nu o mimoză.

Îşi înfrână nervozitatea care i se părea deplasată.

Nu cu mulți ani în urmă îi iubise timiditatea care, acum, o enerva.

- Ioana, ce să-ți spun! Nu mai suntem chiar aşa tineri. Simt şi eu, deseori, că nu mai sunt ca pe vremuri. Ce aş putea face!

Era înmărmurită de idioțenia explicației. Vârsta! Ea avea 31 iar el 33 de ani.

Încercase cu el tot ceea ce îşi putuse imagina că ar putea înfierbânta un bărbat.

Cele mai ingenioase scene fierbinți din filmele porno pe care le vizionau, uneori, împreună, noaptea, erau doar încercări timide pe lângă ceea ce făcea ea pentru a-l incita.

Rareori pasiunea lui era întreținută mai mult de câteva minute, ceea ce, pentru ea, era extrem de puțin.

Chiar şi acele scurte momente ar fi mulțumit-o dacă ar fi fost satisfăcătoare.

Frecvent, trebuia să se oprească pentru a-l aduce, cu alte mijloace, la o stare satisfăcătoare de erecție care, oricum, nu persista, nici după aceea, prea mult.

Se privise de nenumărate ori în oglindă. Fără falsă modestie era desăvârşită.

Nu o afectase în niciun fel naşterea. Nu avea defecte sau alte probleme care să poată inhiba un bărbat şi totuşi... viața lor intimă era un dezastru.

Spre deosebire de începutul relației lor, care fusese perfect, prezentul era deplorabil.

Ştia că el fusese la medic, aflase amănuntele.

Nu avea probleme ce necesitau vreun tratament deosebit. Era sănătos.

Consultase chiar şi ea un medic şi îi mărturisise problemele ei.

Voia nişte pastile, ceva, care să îi mai domolească dorințele.

Medicul o ascultase iar la sfârşit i-a spus zâmbind:

- Nu cred că există tratamente împotriva normalității. Pe termen scurt vă recomand duşuri reci, un ceai de tei şi exerciții fizice. Pe termen lung... bănuiesc că veți găsi şi singură soluții.

Apoi îi zâmbise, complice, închizând un ochi.

Ceea ce nu putea înțelege ea ştia, foarte bine, el.

Problema nu ținea doar de un blocaj ce acționa întâmplător sau episodic asupra bărbatului.

Era inhibat nu doar de feminitatea Ioanei ci de feminitate în general.

Se simțea incapabil să depăşească senzația care îl domina.

Doar privind unii bărbați, ce treceau pe stradă, simțea fiorul dorinței, materializat printr-o permanentă erecție.

Apropierea Ioanei, însă, avea efectul contrar. Îl inhiba total.

Rareori trecea o zi în care el, singur, în baie să nu se autosatisfacă, închipuindu-şi că este în intimitate cu un bărbat.

Se gândise, e drept, de câteva ori, să încerce o relație cu cineva, să îşi facă un prieten sau să aibă aventuri.

Îi era, însă, mult prea frică de ceea ce ar putea urma.

Era sigur că, aici, în țară, nu putea face nimic fără ca Ioana să afle.

Alesese o amânare fără sfârşit, sperând că, poate, cândva, ceva, se va schimba. Aştepta vremuri mai bune.

În timp ce toate aceste gânduri i se perindau prin minte Ioana îl privea.

Nu se schimbase chiar totul între ei. Pentru ea era suficient ce vedea.

Credea că înțelege ce i se întâmplă bărbatului şi chiar ceea ce gândea.

În timp ce se îndrepta spre uşă îi spuse în treacăt:

- Nu cred că m-ar deranja prea tare dacă, uneori, ai încerca să faci sex, protejat, cu alte femei. Discret. Poate asta te va ajuta.

Ieşi din cameră fără să se uite înapoi şi înțelegând că, de fapt, ceea ce îi sugera lui, reprezenta chiar gândul ce o frământă pe ea de ceva timp.

I se părea inutil să continue să se mintă.

Nu ştia cât de mult îşi dorea să fie iubită de un alt partener, probabil că deloc, dar... pur şi simplu voia să facă sex.

Era o femeie tânără, sănătoasa şi foarte frumoasă.

Nu i-ar fi fost greu să îşi găsească un partener de sex. Cel puțin teoretic.

Pe măsură ce aprofunda subiectul înțelese, însă, că nu era deloc aşa.

Era foarte cunoscută şi absolut nimeni din cei pe care îi cunoştea deja nu putea fi printre cei aleşi.

S-ar fi compromis iremediabil. Totul s-ar fi dus de râpă.

Mintea ei căuta, febril, soluții.

Se urcă în maşina şi porni în trombă către ieşirea din oraş.

Trase maşina pe dreapta, îşi şterse fardurile, îşi puse o perucă cu părul negru, o pereche mare de ochelari şi porni către un oraş aflat nu foarte departe.

Căuta un anumit magazin. Îl găsi, parcă maşina într-un loc retras, intră în magazin şi începu să caute ceea ce voia.

Oferta era generoasă. Tot felul de produse menite să producă plăcere erau aliniate pe rafturi.

Îşi alese două vibratoare. La începutul unul foarte mare, lung şi gros apoi, surâzând unui gând, încă unul, foarte mic.

Plăti totul, se urcă în maşina şi porni înapoi spre oraşul ei.

Era, oarecum, mulțumită. O perioadă îşi putea adormi, astfel, nemulțumirile.

Era singură în birou. Începuse pentru ea şi oamenii ei o perioadă de aşteptare.

Marea lor majoritate fuseseră trimişi să se odihnească, să facă ce vor şi ştiu ei mai bine ca să se refacă timp de o lună.

Fiecare primise bonusuri consistente şi a avut surpriza să constate că foarte puțin au acceptat această recompensă.

Nu era în regulă. Nu îşi dorea acest gen de implicare psihică din partea lor. Ştia cum e şi nu voia să îi încarce cu aşa ceva.

Erau doar executanți iar procesele de conştiință nu aveau ce căuta la ei.

Diferența dintre fanatism şi corectitudine sau profesionalism trebuia să le fie foarte clară.

Le reaminti, direct sau prin mesageri, că sunt simplii soldați într-un război pentru dreptate.

Aşa e războiul lor. Sunt siliți să facă şi ceea ce nu le place. Nu există altă soluție.

Îşi propuse ca toţi oamenii să beneficieze de sprijinul psihologilor pentru a evita eventualele derapaje de comportament.

Se mustră că nu se gândise la asta mai devreme.

Era un aspect important şi nu îl mai neglijă, din acel moment, niciodată.

Acum, din lipsă de activitate, gândul îi fugea, din nou, către nemulţumirile din viaţa ei intimă.

Îşi puse un pic de coniac într-un pahar, încuie uşa biroului şi anunţă că nu vrea să fie deranjată.

Îşi scoase toate hainele şi căută în geantă cele două vibratoare de care nu se mai despărţise în ultimul timp.

Le exersase calităţile de nenumărate ori şi deja căpătase abilităţi în a le folosi simultan.

Se aşeză pe unul din fotolii în cea mai confortabilă poziţie şi ascultă, cu satisfacţie, zumzetul molcom şi liniştitor.

Luă mai întâi vibratorul mare şi îl introduse încet şi foarte adânc. Îl mişcă amplu explorându-şi, avidă, adâncimile.

Simţea cum o cuprind valuri de plăcere ce se ridicau din străfundurile ei spre suprafaţă înfierbântat-o.

Era extrem de umedă şi se simţea cum vibrează şi pulsează toată deschizându-se spre plăcere.

Luă şi vibratorul cel mic. Descoperise că şi cealaltă zonă, învecinată, îi conferea la fel de multă plăcere dacă era stimulată eficient şi nu vedea de ce şi-ar refuza o dublă satisfacţie.

Îl introduse încet, treptat, mişcându-l, mai întâi în cercuri mici apoi din ce în ce mai mari, în timp ce cu unul din călcâie îşi ţinea apăsat celălalt vibrator scufundat cu totul în interiorul ei.

Continuă apoi să îl mişte, din ce în ce mai repede, mai tare şi mai adânc.

Le prinse pe amândouă, cu o singură mână, strângându-le tare şi lipindu-le atât cât se putea.

Prin peretele despărţitor le simţea cum vibrează, încălzindu-se, parcă, din ce în ce mai puternic. Simţea că o frig sau se încălzise ea foarte tare.

Mişca simultan, cu o singură mână, ambele vibratoare în timp ce seria mult dorită de orgasme se succedau cu repeziciune.

Continuă aşa până când se simţi epuizată.

Se opri, aruncă vibratorul mic şi în locul lui îl puse pe cel mare.

O cuprinsese o dorinţă de nestăpânit să îşi provoace durere. Simţea că îşi doreşte asta mai mult ca orice.

Aşeză vibratorul cel mare la intrare, îl apăsă un pic, încet, pentru a-i găsi drumul, se deschise cât putu de mult apoi, cu o mişcare bruscă, îl împinse pe tot înăuntru.

O străfulgeră o durere atât de puternică încât scoase un strigăt de durere.

Ochii îi lăcrimau iar tot trupul îi tremura cuprins de un orgasm puternic.

Zăcea pe spate, sfârşită, trepidând şi savurându-şi în solitudine ultimele zvâcniri aducătoare de plăcere.

În următoarele câteva minute era deja îmbrăcată.

Îşi refăcu repede machiajul, descuie uşa şi începu să răspundă apelurilor telefonice înregistrate între timp.

Revenise la muncă, liniştită, satisfăcută dar... nu pe deplin.

Îi devenea din ce în mai limpede că ar prefera ca la celalalt capăt al obiectului ce îi aduce plăcerea să fie... altceva decât mâna ei.

Se tot tot gândea ce să aleagă. Ştia că nu există bărbați care să îi poată spune - nu, dar nu era decisă ce să aleagă.

În schimb era decisă să aleagă. Făcuse primul pas.

Îşi aminti că exista varianta internetului care putea oferi opțiuni multiple.

Voi să vadă mai întâi ce au făcut alte femei în situația ei.

Îi era foarte comod ca sub protecția anonimatului să ceară sau să ofere orice detalii.

Motoarele de căutare o ajutară mult mai eficient decât se aştepta.

Găsi sute de situații similare. Majoritatea femeilor ajunse în această situație îşi luaseră unul sau chiar mai mulți amanți.

Nu i se părea nimic deosebit şi nici măcar interesant ce oferea această variantă.

Nu o interesa o relație extraconjugală ce ar fi putut aduce, prin unicitatea ei, tot felul de probleme.

Unele femei apelau la profesionişti. Nu o interesa nici asta.

Îşi dorea ca cel ce participă la plăcerea ei să o facă natural şi nicidecum profesional.

Câteva femei se prefăcuseră a fi prostituate şi îşi rezervaseră dreptul de a-şi alege clienții.

Dacă se gândea bine i se părea, parcă, mai atractivă această variantă.

Altele, pur şi simplu, ieşeau seara la plimbare aşteptând propuneri.

Rareori se întâmpla să nu găsească ceva, măcar, acceptabil.

Reținu şi această variantă ca pe ceva posibil dar... parcă nu era ceea ce îşi dorea.

Continuă căutarea. Găsi mai multe site-uri ce se ocupau de întâlniri sau chiar relații matrimoniale. Se gândi să încerce şi asta.

Se înscrise pe două site-uri, trecu datele ei, aproape exacte, menționă că e căsătorită şi nu vrea ceva serios, de perspectivă.

Se cerea şi o fotografie recentă. Era firesc dar... imposibil pentru ea. Se gândi să renunțe dar îi veni o idee.

Căută pe net fotografii cu femei care să îi semene. Găsi destul de multe şi îşi ascunse un zâmbet malițios. Niciuna nu avea sâni ca ai ei.

Găsi doar câteva care se apropiau, cumva, de dimensiunile ei dar nu îi semănau la chip.

Făcu câteva mici modificări. Capul uneia, corpul alteia şi în cele din urmă reuşi să obţină ceva ce aducea destul de bine cu ea.

O amuza ceea ce făcea. Se purta ca un copil care îşi găsise o jucărie nouă.

Probabil că aceea perioadă din viață pe care o ratase îşi cerea acum drepturile.

Nu avusese, atunci când era firesc, întâlniri cu tineri de vârsta ei, ieşiri la o plimbare, un flirt nevinovat sau, din contră, foarte vinovat.

Sărise această etapă şi îşi dădu seama că asta căuta. E drept... nu doar asta.

Se îmbinau în trăirile ei nevoia de erotism şi dorul de ceea ce pierduse fără voia ei.

Termină de postat anunțurile şi se gândi că, probabil, nu peste mult timp, vor apărea primele oferte. Avea deja o oarecare experiență în acest sens.

Hotărî că pierduse destul timp cu asta. Avea de rezolvat probleme cu adevărat importante.

Verifică totalul sumelor strânse în conturile organizației.

Avea motive de bucurie dar şi mult de muncă. Era totuşi greu să cheltuieşti sume fabuloase atunci când nu o faci pentru propriile satisfacții egoiste.

Listele celor ce meritau şi aşteptau ajutorul ei erau interminabile.

Aveau prioritate cei care fuseseră deposedați pe nedrept de cei pedepsiți de organizație.

Pe măsură ce sumele intrau în noile conturi, posesorii de drept intrau, în scurt timp, în posesia drepturilor ce li se cuveneau.

Imaginația Ioanei era suficient de activă ca să găsească mijloacele de a face asta fără a lăsa urme care i-ar putea trăda.

Apelau fie la curieri oficiali, fie, uneori, chiar oamenii lor făceau asta.

De multe ori norocoşii care îşi primeau înapoi bunurile sau banii furați erau, la rândul lor, curieri ce duceau veştile bune mai departe.

În scurt timp lista păgubaşilor fusese epuizată fără ca asta să le aducă vreun prejudiciu sau cel mai mic zvon să ajungă la urechile autorităților.

Dacă erau întrebați, oamenii recunoşteau că au primit înapoi ceea ce li se cuvenea dar, împleteau, totdeauna, adevărul cu minciuna, vorbind despre mesageri misterioşi.

Era evidentă minciună lor dar... nu exista nicio încălcare de lege în faptul că cineva îşi recupera ceva ce îi aparținea, de drept.

Cei ce cercetau, oricum, nu doreau să găsească vinovați, mai ales acolo unde nu erau.

Ioana căuta o soluție reală de a ajuta cât mai mulți oameni. O soluție eficientă şi mai ales de viitor. Rezolvarea unei situații de moment nu era suficientă.

Dădu ca temă de lucru tuturor oamenilor ei acest subiect. Bani erau şi continuau să vină.

O interesau în acest moment construcțiile de şcoli, spitale, grădinițe, case şi locuri de muncă sigure şi cât mai bine plătite.

Aceasta era adevărata problemă ce trebuia rezolvată.

Nu avea nici pretenția nici speranța de a rezolva totul dar... putea încerca.

Spera să apară şi alții care gândesc la fel.

Deocamdată, voia să extindă un sistem pe care îl verificase şi se pare că funcționa.

Fermele ei mergeau foarte bine chiar şi fără subvenții de la stat.

Erau bine administrate iar pentru cei ce lucrau acolo, găsise mijloace de cointeresare eficiente.

Nu se pricepea deloc la asta dar nici nu era necesar. Rezultatele vorbeau de la sine despre rentabilitatea realizărilor ei.

În primul an vându-se produsele în stare brută iar în următorii, treptat, se dezvoltase.

În zone destul de apropiate fermelor construise şi acum intrau în exploatare obiective noi.

În afară de abatoare şi silozuri construise fabrici care acopereau o gamă largă de domenii: morărit, panificație, conserve, prelucrare fructe, carne, mezeluri şi derivate şi multe altele.

Căuta să aducă la stadiul de produs finit tot ceea ce producea în stare brută.

Apăreau permanent locuri de muncă iar sistemul de salarii pe care îl practica era, în toate cazurile, gândit să îi cointereseze pe toți cei ce lucrau acolo.

Nu putea nega. Toate activitățile erau profitabile şi i se părea firesc ca toți cei ce contribuiau la asta, sa se bucure, alături de ea, de acest lucru.

În afara subvențiilor şi donațiilor mai erau şi profiturile imense aduse de firmele familiei, asta ca să nu mai vorbim de celelalte sume ce nu erau deloc mici.

Nu îşi punea problema vreunui blocaj financiar sau insuficienţă de fonduri.

În continuare simţea o protecţie nevăzuta în tot ceea ce făcea. Începuse să bănuiască de unde vine dar... interpreta totul ca pe un lucru bun.

Singurul care suferea, într-o oarecare măsură, era orgoliul ei.

Poate ar fi reuşit şi fără sprijinul nevăzut... sau, poate, nu.

Cochetase câtva timp cu ideea de a construi blocuri de locuinţe pe care să le ofere apoi, la preţurile mici, în rate, celor aflaţi în nevoie.

Ar fi rezolvat, pentru foarte scump, o mică parte din problemele lor.

Ea considera, însă, că e nevoie mai întâi de locuri bune de muncă, stabile, care să poată susţine toate cheltuielile legate de întreţinerea unei familii.

Amânase destul proiectul construcţiei de locuinţe şi considera că venise acum şi acest moment.

Aştepta cu nerăbdare şi părerea oamenilor ei. Nu întâmplător le ceruse asta. Avea motivele ei.

Înţelesese destul de repede că în organizaţia ei erau nu doar cei 14 de care îi spusese misteriosul vizitator ci şi alţii. Poate colegi poate... reprezentanţi altcuiva.

Socoteala ei era simplă. Era nu doar constructivă ci şi prudentă.

Nu voia să se creadă, vreodată, că ea ar putea avea cea mai mică tentativă de profita în vreun fel de fonduri ce nu îi aparţineau.

Apoi, chiar înţelegea că, singură, nu va găsi cele mai bune soluţii.

Aşa şi era. În diverse locuri, la nivele pe care doar le bănuia, se elaborau strategii, se cântăreau opţiunile şi posibilele neajunsuri, se căutau soluţii.

Peste câteva zile găsi mai multe rapoarte pe birou iar între ele un dosar ceva mai gros.

Găsi în el o strategie de dezvoltare atât de minuţios elaborată încât înţelese că nu greşise în presupunerile ei.

Nu ştia cine adusese acel dosar şi nici nu o interesa.

Se gândea doar de ce acele minţi atât de bine organizate nu sunt lăsate să lucreze, cu adevărat, în slujba celor mulţi.

Verifică tot ce era în dosar şi pe măsură ce înţelegea, simţea cum o cuprinde admiraţia.

Totul era perfect prin simplitatea soluţiilor.

Se detaliase până şi câţi oameni urmau să fie angrenaţi, pe etape, funcţii, grade de calificare.

Numi imediat un colectiv, format din cei mai buni specialişti pe care îi avea, care să ducă totul la bună îndeplinire.

Ea chiar nu avea ce face mai mult. Se putea declara, cu adevărat, mulţumită.

Înainte de a pleca acasă se gândi să arunce o privire pe site-uri.

Avea şi aici motive de satisfacție. Avea ce citi.

Mai întârzie un pic să arunce o privire. În doar câteva ore strânsese o sumedenie de admiratori.

Îşi propuse să amâne totul pentru a doua zi şi plecă. Îi era dor de fete.

Le găsi aşteptând-o în grădină. Numai făcu nimic altceva. Se aşeză în iarbă, lângă ele şi se jucară împreună, până seara târziu când li se închideau, deja, ochii de somn.

Toată lumea dormea. Ea nu putea.

Venise seara şi... ca de obicei, simțea din nou că e femeie.

Oftă şi se aşeză în fața calculatorului.

Începu să ia pe rând fiecare mesaj. Şterse foarte multe dintre ele. Nu o interesau.

Îi alese doar pe cei care locuiau în capitală. Era un oraş suficient de mare ca să îi ofere certitudinea anonimatului şi putea ajunge foarte repede acolo.

Câteva anunțuri i se păreau interesante.

Un bărbat îi oferea afecțiunea lui cerându-i în schimb doar discreție.

Părea exact ce căuta. Îi răspunse şi vorbiră foarte puțin.

Pe ea nu o interesau detalii speciale. Trebuia să îl vadă. Nu avea încredere în anonimatul internetului.

Îi ceru o poză. O primi. Nu era nici frumos, nici urât, nici tânăr, nici bătrân. Era banal şi anonim. Genul pe lângă care treci zilnic pe stradă fără să îl remarci niciodată.

I se părea potrivit. Îi ceru numărul de telefon şi îi spuse că se vor vedea curând. Să fie doar pregătit pentru asta.

El, foarte încântat, îi spuse că e oricând gata pentru ea dar, nu noaptea.

Ioana zâmbi. Noaptea nu voia nici ea.

Îi reținu numărul de telefon şi continuă căutarea.

Conversația cu primul pretendent la favorurile ei durase fix patru minute.

O amuză foarte tare un mesaj. Un tânăr de 18 ani îşi cerea scuze pentru îndrăzneala dar, spunea el, era impresionat de frumusețea ei şi s-a gândit să îşi încerce norocul.

Nu făcuse niciodată sex cu o femeie şi o întreba dacă ar fi de acord să se întâlnească cu el.

Îi răspunse fără să se gândească prea mult. Îi ceru o fotografie.

Era foarte tânăr şi frumuşel. Îl întrebă direct ce vrea de la ea.

Tânărul îi răspunse imediat că el vrea o femeie cu care să facă sex şi îi repetă tot ce spusese, deja, în mesaj.

Era simplu pentru ea. Putea spune nu sau da. Spuse da, îi ceru numărul de telefon şi îi promise şi lui că îl va căuta curând.

Mai alese un mesaj. Era trimis de un bărbat mai în vârstă care, surprinzător, din poza ataşată mesajului, semăna foarte bine cu prințul.

Îi răspunse şi lui. Îl întrebă direct câți ani are şi ce vrea de la ea.

Avea 61 de ani, îşi dorea să facă sex, nu voia prostituate, era dispus, însă, să plătească pentru asta dacă ea avea nevoie de bani.

Era căsătorit dar, soția lui, care era cu câțiva ani mai în vârstă, nu mai era de acord cu aşa ceva de mult timp. El, în schimb, voia foarte tare.

Îi ceru câteva fotografii gândindu-se că ar fi bine să ştie cum arată aşa... mai în amănunt.

Surprinsă, primi o poză nud. Era în erecție şi îşi poza bărbăția cu mare mândrie.

Ea s-ar fi amuzat de tupeul lui dar, în mod straniu, simți că doar vederea unei simple poze o incita. Îşi închipui cum ar fi să facă sex cu cel ce o privea din poză şi i se păru... de acceptat.

Vorbi cu încă 4 bărbați şi le spuse tuturor, da.

Urma, evident să se mai gândească. Să aleagă. Era timp şi apoi... erau de stabilit şi alte detalii.

Unde să se întâlnească cu ei, dacă să o facă sau nu şi multe altele.

Ca de obicei, se hotărî repede.

Încheie, discret, printr-o agenție, un mic apartament în capitală.

Era situat la primul etaj al unui imobil vechi, cochet, intim şi foarte discret.

Intrarea se făcea direct din stradă. Vis-a-vis se zăreau aleile unui parc şi câteva bănci.

Făcu repede un scenariu care i se păru foarte potrivit.

Urma să le dea tuturor întâlnire în parc. Ea se va uita pe geam, va analiza situația şi în funcție de asta va merge, sau nu, mai departe.

Primul sunat a fost bărbatul cel mai în vârstă. Apoi sună un alt bărbat şi îi dădu întâlnire, în acelaşi loc, cu două ore mai târziu.

Fusese prevăzătoare. Dacă primul nu venea sau după ce îl vedea nu i-ar fi plăcut, avea o variantă de rezervă.

Se gândise să înceapă cu ceva ce nu îi putea crea surprize.

I se părea mai comodă o primă abordare a noului ei statut cu un om serios şi de la care nu se putea aştepta la surprize.

În scurt timp îl zări, apropiindu-se, timid, de banca pe care i-o indicase.

Avea un buchet de flori în mâna şi era foarte elegant.

S-a aşezat pe o bancă, a pus florile lângă el, a privit în jur apoi şi-a aprins o ţigară.

Aştepta calm, privind distrat la oamenii ce treceau, rareori, pe lângă el.

Ioana îşi făcu curaj. Se gândi că dacă tot e aici, dacă tot îşi doreşte asta... de ce să nu o şi facă!

Îl sună şi privi amuzată cum el tresare şi îşi scoate cu aer febril, telefonul din buzunar.

- Eu am ajuns, aşa cum ai spus. Nu te văd.

- Te rog să traversezi. Dacă te uiţi peste drum, la primul etaj, ai să mă vezi la fereastră.

Îi făcu semn pentru a fi sigură că o vede şi el traversă grăbit.

Intră, îi oferi ceremonios florile şi îi sărută mâna.

Îi primi zâmbind gesturile de curtoazie, îl invită să ia loc şi îl servi cu un pahar de vin roşu.

Se gândea că, poate, e adevărat ce auzise.

Vinul roşu, spuneau unii, e un stimulent pentru bărbaţii trecuţi de prima tinereţe.

Cel din faţa ei trecuse de ceva timp dar, cu toate astea, se ţinea foarte bine. Era înalt şi avea un aer distins.

Era evident că nu avea experienţa unor astfel de întâlniri, ceea ce era valabil şi în cazul ei.

- Sunteţi incredibil de frumoasă. Nu pot să cred că aş putea fi atât de norocos să întâlnesc şi poate să am o femeie ca dumneavoastră.

Voia să îi spună despre el, să se cunoască mai bine. Începuse chiar să îi povestească că este profesor universitar dar ea îl opri cu un gest mut. Nu o interesau detaliile.

- Dezbracă-te! Ai venit să facem sex. Nu avem de ce să vorbim despre noi. Oriunde şi oricând ne vom întâlni în viitor, cu excepţia acestui loc, nu ne vom vorbi şi vom uita că ne cunoaştem.

El încuviinţă, uşor jenat şi începu să se dezbrace.

Ea îşi scoase singura haina ce o acoperea şi se lungi pe fotoliu aşteptându-l.

Bărbatul nu întârzie deloc.

Se dezbrăcă repede, cu privirile aţintite la trupul ei ce îl făcea să se simtă atât de fericit. Îngenunchie în faţa ei şi îşi cufundă faţa între sânii ce îl scoseseră din minţi, sărutându-i.

Coborî încet, din ce în ce mai jos, prinzând-o strâns cu ambele braţe şi desfăcând-o cât putea de mult.

Limba îi alerga, repede, peste tot şi Ioana înţelese că el are multă experienţă în ceea ce face.

Senzațiile încercate creşteau rapid în intensitate. Era o altfel de plăcere. Era, cumva, continuă, constantă şi nu prea puternică.

Plăcerea pe care o percepea acum era cu totul nouă şi încerca să o savureze pe îndelete.

El nu se grăbea să schimbe ceva şi continua totul cu aceiaşi viteza.

Cu ochii închişi îşi înfipsese cu putere ambele mâini în părul lui şi îl apăsă foarte tare în ea, sugerându-i că vrea să simtă totul mai adânc.

Bărbatul se ridică, îi prinse ambele picioare, i le ridică, aşezându-le pe umeri şi acolo, pe fotoliu, o pătrunse, brusc, adânc.

Îi prinse sânii în palme şi îi apăsă tare apoi coborându-şi degetele spre vârfuri îi strânse tare, trăgând de ei în acelaşi ritm cu care se şi mişca înăuntrul ei.

Era o senzație care o înfiora sfredelindu-i simțurile.

De fiecare dată când degetele lui o strângeau şi apoi o trăgeau foarte tare, lungindu-i parcă sânii, încerca o senzație de durere, care se transformă, brusc, în plăcere ajungând, de câteva ori, la orgasm.

La un moment dat îi eliberă sânii şi mâinile lui îi căutară fața, cu gesturi aspre, repezi.

Îi strânse obrajii şi buzele apoi degetele i se încleştară în părul ei trăgând-o şi împingând-o spre el, într-o mişcare continuă ce îi antrena tot corpul.

Ea se deschise şi mai mult şi îl prinse strâns cu picioarele, ajutându-i în mişcările.

Vibra toată şi se simțea atât de bine încât îşi dorea să dureze totul cât mai mult.

Se aplecă spre ea, îndoind-o astfel foarte mult şi reuşi să intre mai adânc.

O săruta neîncetat în timp ce mâinile îi mângâiau obrajii şi părul.

Mângâierile au început, treptat, să devină mai apăsate apoi mai dure. Alterna apăsările pe obraji şi buze cu mici lovituri, foarte uşoare.

Ioana era copleşită de ceea ce simțea şi a observat că loviturile acelea îi provoacă o plăcere din ce în ce mai mare, pe măsură ce cresc în intensitate.

Când palmele au început să răsune, datorită puterii cu care era lovită, un val de senzații nemaiîntâlnite au năpădit-o.

Fiecare lovitură îi aducea un orgasm extrem de puternic şi în acelaşi timp, scurt.

Bărbatul o lovea cât putea de tare peste față iar capul ei se mişca violent sub forța loviturilor.

A urmat, după o mică pauză, momentul când el a explodat în ea, concomitent cu o lovitură extrem de puternică care a amețit-o foarte tare.

Extazul ce o cuprinsese era incredibil.

Tremurau amândoi fără putința de a se desprinde.

În cele din urmă el a ieşit şi s-a lăsat să cadă în genunchi în fața ei culcându-şi capul pe sânii ce încă fremătau.

Îşi reveneau treptat iar ea se gândea cât de minunat a fost totul.

Îl privea cu recunoştință pe cel ce îi adusese asemenea satisfacție.

Îi prinse capul între palme, îl săruta iar apoi îl ridică în picioare în fața ei.

Continua să îl sărute şi îi prinse vârful între buze cu gândul să repete totul.

Din păcate, el nu dădea semne că ar mai putea face ceva.

Renunță cu părere de rău şi se duse la baie.

Se despărțiră, urmând ca ea să îl sune atunci când... va fi cazul.

Bărbatul plecase.

Îşi refăcu machiajul cât putu de bine pentru a ascunde urmele roşii de pe față. Se îmbrăcă, aranjă totul la loc, aruncă o ultimă privire înainte de plecare dar, când să tragă draperia, îşi aminti de celălalt bărbat.

Era pe bancă, aşteptând. Verifică pe ceas.

Stătuse mai mult de două ore cu musafirul ei. Cel de jos o aştepta de ceva timp.

Se gândi ce să facă. Îl putea suna ca să amâne întâlnirea, putea renunța sau... după cum simțea, ar fi putut să îl cheme la ea.

Îl privi cu atenție. Avea pe lângă 30 de ani, o statură atletică, îmbrăcat sport, prezentabil.

Se hotărî. Îl sună şi îl invită să intre.

Un ritual diferit. Bărbatul intră, fără flori însă şi fără sărutări de mână.

Se prezentă şi o privi surprins. Ioana auzi aceleaşi aprecieri despre frumusețea ei.

Nu îi spuse nimic. Pur şi simplu se dezbrăcă urmărindu-i expresia şi amuzându-se de roşeața ce îl cuprindea.

Privindu-i formele amețitoare, tânărul bărbat luase foc.

Îşi aruncă pe jos hainele de pe el şi se apropie de ea, dornic să înceapă cât mai repede.

Ea îl simți că e prea încins, nu avea ce face cu el aşa. Ar fi durat mult prea puțin totul.

Îi opri avântul, proptindu-i o mână în piept. Coborî încet mâna într-o mângâiere continuă, îl prinse în palmă, îl strânse şi îl frecă uşor.

Tremura tot şi era pe cale de a finaliza. Ea îngenunchie în fața lui, îi prinse, un pic, vârful între buze apoi îşi mişcă repede limba de jur-împrejur.

Când simți că el e pe cale de termina, într-un gest de răzbunare față de o amintire supărătoare, îl îndepărtă uşor în timp ce îl freca repede, cu mâna uşor umezită, primind tot fluidul ce se revărsa, abundent, pe față şi pe sâni.

La sfârşit îşi întinse totul pe trup, sub privirile pierdute în extaz ale tânărului.

Imediat, după aceea, reluă ceea ce oprise pentru a-l aduce cât mai repede la starea pe care şi-o dorea.

Îl cuprinse adânc, lăsându-l să alunece în ea, în ritmul impus de el.

Stătea, cu gura larg deschisă, privindu-l în ochi.

Tânărul, cuprins de extaz, se mişca haotic, tremurând foarte tare de încordare.

După scurt timp, când îl simţi pregătit, îl opri, îl prinse de mână şi îl trase spre canapea.

Se aşeză pe spate cu picioarele larg desfăcute, îl prinse cu două degete şi frecându-l uşor îl conduse înăuntru.

El se mişca foarte repede şi cumva dezordonat.

Era foarte relaxată, umedă şi nu îl simţea suficient de bine.

Se strânse cât putu de mult în jurul lui.

Era evident că tânărul nu avea prea multă experienţă. Nu o deranja asta deloc dar îşi dorea ceva mai mult.

Îi plăcea, e drept, dar nu suficient.

Îl mai lăsă un pic să îşi continue mişcarea apoi, treptat, prelua iniţiativa.

Îl cuprinse strâns cu braţele şi începu să îi dirijeze mişcările.

Era mult mai bine. Reuşise să aibă chiar două orgasme.

Se aşeză deasupra lui şi începu să se mişte cu o viteză care îl fascina pe tânărul ce nu făcea altceva decât să o privească şi să simtă plăceri pe care nu le mai întâlnise până în acel moment.

Finalizase deja şi constată că, în scurt timp, era, deja, gata să continue.

La un moment dat o văzu că se opreşte, se ridică uşor, îl prinde strâns şi apoi se aşează un pic altfel.

Bănui că locul în care ea îl călăuzise era altul. Era mult mai uscat şi mai strâns.

Îşi înăbuşi un geamăt de plăcere. Totdeauna îşi dorise să facă asta dar nu avusese ocazia.

Soţia lui nu voia să accepte aşa ceva.

Încerca să o ajute stând nemişcat şi gândindu-se că, dacă s-ar mişca brusc, i-ar putea provoca durere.

Ea, însă, după ce se mişcase, doar un pic, uşor şi rotund, cu el aşezat în zona intrării, se apăsă brusc, primindu-l cu totul în ea.

Simţea cum femeia pulsează toată de plăcere în timp ce striga, foarte tare, îndemnuri pe care el nu preget[să i le îndeplinească.

O pătrundea cât putea tare, fără milă.

O întoarse pe burtă, se aşeză deasupra ei şi începu să o pătrundă violent, ieşind şi intrând apoi cu totul, cât putea de repede, de tare şi de adânc.

Făcea, ca un robot, tot ceea ce ea îi spunea, strigând tare şi gemând de plăcere.

O tragea de păr, o lovea peste ceafă şi peste fund.

Îi strânse obrajii cu degetele ca să-i deschidă gura, îi întoarse cât putu fața spre el şi o scuipă, asa cum îi ceruse. Ea înghițea, gemând şi continuând să strige îndemnuri.

Voia mai mult, mai tare.

Făcu tot ceea ce i se cerea şi chiar începu să inventeze ce credea el că îi va face plăcere partenerei. Reuşea foarte bine să îi fie pe plac.

Plăcerea lui era enormă iar a ei şi mai mare.

Când simți că e pe cale să finalizeze o întoarse cu fața în sus, lăsând să curgă totul în gura ce se deschidea, lacomă, să nu piardă nimic.

Cu limba îl curăță bine, peste tot, iar când el voi să se retragă, ea nu îl lăsă.

Îl ținea deasupra ei, stând cu gura deschisă de parcă aştepta şi altceva. În cele din urmă el înțelese.

Se ridică în picioare, deasupra ei şi se încordă sperând să reuşsească.

Îl încerca o senzație de maximă satisfacție.

Femeia aceea superbă ce stătea întinsă sub el, între picioarele lui, îi era cu totul la dispoziție.

Putea face orice voia cu ea.

Nu doar că o avusese în toate modurile posibile dar acum urma să o umilească.

Îşi opri începutul erecției ce sta revină şi reuşi să obțină câțiva stropi, care căzură pe trupul femei ce trepida de dorință şi nerăbdare.

În cele din urmă un jet puternic țâşni, biciuind trupul femeii ce căuta, lacomă, cu gura, să prindă totul.

Îi făcu pe plac, dirijând uneori jetul spre direcția dorită de ea, privind cu un aer de stăpân cum cea de sub el soarbe lichidul ce îi umplea gura.

Ea îl căuta neîncetat, lacomă, cu ochii închişi, când el, din răutate, se oprea sau schimba direcția jetului.

În cele din urmă totul se opri.

Plecă şi el iar ea fugi în baie. Se spălă repede, se fardă din nou şi făcu ordine cu mare atenție.

Urma să revină curând şi voia ca totul să arate bine.

Plecă spre casă frământata de gânduri.

În primul rând era pe deplin şi ca niciodată până atunci satisfăcută.

Încercase tot ce îi dictase imaginația şi îi ceruse trupul.

Îi era ruşine de ceea ce făcuse dar nu avea rost să se mintă şi nici nu ar fi putut.

Pe lângă ruşine simțea o enormă satisfacție.

În locul nopților şi zilelor în care îşi căuta singură plăcerea, prefera, fără nicio îndoială, amestecul de ruşine şi satisfacție de acum.

Era un fapt care nu putea fi negat. Din punct de vedere sexual dorințele ei erau perverse.

Nu mai conta în acest moment ce îi stimulase şi declanşase acest lucru.

Poate nefericitele întâmplări din trecut! Poate aşa a fost ea dintotdeauna şi abia de curând a aflat.

Oricum, nu avea importanță.

Se descoperise cu adevărat şi asta o făcea fericită.

Îi plăcea să facă sex. Mult. Extrem. Pervers.

Era viața ei şi nu vedea de ce ar da cuiva, vreodată, socoteală pentru asta.

Ar fi preferat, e drept, să facă toate astea cu soțul ei.

Din moment ce el nu putea sau nu voia acelaşi lucru, ea ce ar fi putut face! Nu avea altă soluție.

Ajunse acasă. Fetele o aşteptau şi era extrem de fericită să fie împreună.

Se simțea atât de bine încât degaja aceiaşi stare în jurul ei.

Se întreba doar de ce amânase totul atât de mult când îi era atât de uşor să fie fericită.

Sexul fusese singurul lucru ce lipsise din viața ei în ultimul timp.

Acum totul se schimbase şi aşa avea să rămână.

Trebuia doar să aibă grijă de discreția întâlnirilor. Nu i se părea greu.

Îşi petrecu următoarea zi mai mult acasă şi foarte puțin la birou.

Se abținea cu greau să nu urce în maşină pentru a-şi căuta plăcerea.

Următoarea zi nu mai rezistă şi plecă la drum.

Ajunse devreme, se făcu comodă şi îşi consultă lista.

Putea chema din nou pe unul din cei doi sau putea încerca ceva nou.

Se gândi că cel mai în vârstă bărbat cu care făcuse vreodată sex era chiar cel de acum două zile.

Zâmbi gândului ascuns ce se ivise instantaneu şi îl sună pe cel mai tânăr de pe lista ei.

Când tânărul înțelese cine îl caută amuți de bucurie.

De când vorbise cu doamna cea frumoasă pe net era într-o continuă aşteptare.

Se gândea necontenit la asta. Îi povestise şi celui mai bun amic de întâmplare dar acesta nu îl crezuse şi chiar îi spusese că, probabil, e o glumă.

Ioana se uită pe geam şi văzu că tânărul ajunsese foarte repede.

Se plimba agitat pe lângă bancă cu aer conspirativ.

O pereche de ochelari şi o şapcă îi ascundeau fața. Ea îi ceruse discreție şi el se conformase.

Amuzată de atitudinea lui, îl sună şi îi făcu semn de la fereastră să urce.

Vizitatorul intră.

Amândoi erau descumpăniți.

El privea cu uimire. Prin haina subțire cu care se înveselise femeia, se întrezărea forme, cum nici în revistele, pe care le păta frecvent, nu văzuse.

Nu îşi putuse imagina că există o femeie atât de frumoasă.

Ea nu ştia ce să facă. Tânărul... nici măcar nu se putea numi aşa.

El spusese că are 18 ani dar părea foarte departe de asta.

Putea avea între 14 şi 16 ani. Mai mult, cu siguranța, nu. Jumătate din vârsta ei sau chiar mai puțin.

Dacă ar fi avut şi ea aceiaşi vârstă sau chiar un an doi mai mult era altceva.

Se gândea cum să facă pentru a scăpa de el fără a-l face să plângă.

Avea exact chipul unui copil care priveşte o jucărie nouă şi e dornic să o aibă.

Găsi o soluție rapidă şi îl întrebă scurt:

- Sper că ai bani la tine. Sunt profesionistă, nu o fac din plăcere. Să nu pierdem timpul.

- Sunt om serios. Am venit pregătit.

Băiatul începu să se caute prin buzunare, în timp ce Ioana îşi stăpânea cu greu râsul la auzul acelei caracterizări - om serios.

Se duse repede în bucătărie şi porni apa, cu presiune, ca să nu i se audă râsul.

Când se întoarse, băiatul era în continuare în acelaşi loc, cu un pumn de bani mototoliți în mână, roşu tot şi foarte speriat.

Se îndreptă spre ea şi îi dădu banii.

Luă banii şi îi numără de curiozitate. Îşi putea cumpăra chiar şi două pachete de țigări cu ei.

Nu ştia ce îi e. Poate milă poate doar curiozitatea de a înțelege ce poate fi în mintea băiatului.

Îi dădu banii înapoi şi îi spuse că plata se face la sfârşit.

- Nu ai făcut sex niciodată?

Băiatul clătină încet capul, de la dreapta la stânga.

- Fac câte ceva, singur, în fiecare noapte.

Ioana se înduioşă un pic. Cam aşa făcuse şi ea până de curând

Ce aiurea era totul. Şi dacă ar accepta ce putea să facă ea cu puştiul ăla!

- Înțeleg, acum, de ce ai vrea tu să facem asta. Ai face-o, probabil, cu orice femeie. Dar eu de ce aş vrea?

Băiatul îi arătă din nou banii pe care îi avea încă în mâna şi îi spuse, căutându-şi cu greu cuvintele:

- E meseria ta. Eşti prostituată.

Ciudat sau nu, ea simți, brusc, cum un val fierbinte i se ridică din străfunduri şi se simți umedă şi foarte dornică.

Îşi spuse în gând că... în fond, de ce nu ar încerca şi asta!

Era, cu siguranță, ceva inedit ce începuse, deja, să o incite.

Se gândi că ar fi prima femeie din viața puştiului din fața ei şi că îi va bântui în viitor toate visele erotice.

Mai mult de atât, ideea că el o considera târfă începuse să o incite foarte tare.

Îşi scoase cu un gest brusc şi hotărât hainele de pe ea.

Aşa, goală, se plimbă prin fața lui, îşi mângâie sânii şi îşi coborî mâna între picioare.

Se aşeză pe fotoliu şi continua aceleaşi mişcări, cu degetele adânc pierdute în interior.

Băiatul se uita tremurând la ceea ce vedea şi nu ştia ce să facă.

Se atinse de câteva ori, nehotărât, pe zona ce îi fremăta apoi îşi lăsă pantalonii să cadă.

Astfel dezbrăcat, începu să se frece repede, cu ochii ațintiți asupra ei.

Ioana privea uimită cum băiatul din fața ei, atât de firav, îşi mişca repede şi cu înfocare, mâna ce îi cuprindea, cu greu, ceea ce freca.

Ori el era foarte mic, ori o avea foarte mare. Sau, poate, ambele variante erau corecte.

În timp ce el părea să termine ceea ce începuse îi făcu, hotărâtă, semn să se apropie.

Se lăsă să alunece la marginea fotoliului şi îşi ridică mult picioarele, prinzându-şi-le apoi cu mâinile pentru a le menține cât mai sus.

Astfel deschisă oferea o privelişte care îl făcu pe băiat să rămână fără aer, cu ochii holbați.

Se apropie de ea, o atinse în zona deschisă cu un deget apoi se lăsă, încet, să alunece în ea, în timp ce, deja, finaliza.

Ioana se simțea, la propriu, inundată de un şuvoi. Simțea o cantitate de fluid incredibil de mare ce curgea în ea, de parcă nu se mai sfârşea.

Primi totul în timp ce o cuprindeau spasme puternice şi extrem de adânci.

Puştiul era atât de mare şi gros în interiorul ei încât se simțea invadată total.

Îl privea uimită în timp ce el icnea şi striga.

După ceva timp se opri un pic, se aşeză mai bine şi începu să se mişte încet şi foarte adânc.

Nu avea, se pare, nevoie de pauză pentru a relua acelaşi lucru.

Ea îşi schimba un pic poziția pentru a-i coordona mişcările şi se strădui să ignore plăcerea ce o invada necontenit.

Începu să îi vorbească, îndrumându-l, spunându-i pas cu pas ce să facă, cum să se mişte.

Băiatul învăța repede şi aplica imediat, corect, ceea ce ea îl învăța.

Îl lăsă să intre peste tot, de mai multe ori, alternativ mai ales pentru că aşa simţea ea că îşi doreşte.

Pentru că voia să simtă mai bine modul cum finalizează, când simţi că se apropie momentul, îl întinse pe spate şi se aplecă deasupra lui prinzând cu gură cât putea de puţin din vârful lui.

Îşi mişca puternic limba, apăsându-l şi frecându-l până când simţi că el explodează.

O cantitate le fel de mare ieşi şi de această dată, uimind-o şi oferindu-i o plăcere neaşteptată.

Înghiţea repede pentru a nu se risipi nimic. Avea ce. Parcă nu se mai oprea.

Jeturi repetate, puternice şi consistente o invadau. Ieşeau din ce în ce mai repede, simţind că se îneacă. Mâna i se mişca, adânc, între picioare, smulgându-şi încă un orgasm.

În cele din urmă, totul se opri şi ea aşteptă ca el să se retragă.

Băiatul rămase, în continuare, la fel de tare şi se mişca uşor, arătând că ar mai vrea.

Era încântată de micul ei partener.

Se întinse pe spate, aşteptând. El se lungi deasupra ei dar, contrar aşteptărilor ei o pătrunse ceva mai jos decât îi sugerase.

Nu pentru mult timp, pentru că, aşa cum ea îl învăţase, alterna cele două zone, intrând câte o singură dată, încet şi adânc, în fiecare loc.

După ceva timp, se hotărî doar la unul din ele şi începu să se mişte foarte repede.

Totul dura de mult timp şi băiatul nu dădea semne că ar fi obosit sau că ar fi măcar pe cale de a finaliza.

Era o mişcare constantă, uniformă şi foarte rapidă.

Se obişnuise cu mărimea lui mai mult decât suficientă şi accepta cu mare plăcere surplusul de lungime ce o răscolea, ameţitor.

Nu mai ştia de cât timp stătea aşa, lungită, pe burtă, cu micul ei amant deasupra.

El se mişca necontenit, fără nicio pauză şi părea capabil să o facă aşa la infinit.

Amândoi scoteau sunete puternice, ce se suprapuneau şi de ceva timp el, ca şi ea, spunea cuvinte obscene.

Învăţase repede asta şi părea să îi facă mare plăcere.

O numea în fel şi chip, comentând, parcă, ceea ce făcea întocmai unui povestitor.

Ea îi confirma şi aproba fiecare cuvânt.

La un moment dat ea îi ceru să o lovească şi să o tragă de păr.

Băiatul făcu exact ce i se cerea. Se pare că îi plăcu atât de tare noua manifestare erotică încât finaliză instantaneu.

Ioana era atât de obosită cum nu credea că e posibil.

Chiar şi el, acum, revenise la dimensiuni normale şi relaxate.

Ioana se întoarse pe spate, satisfăcută şi obosită, îl mângâie pe cap şi îl trase spre ea.

Îi aşeză capul pe sânii ei iar el îi prinse între buze unul din vârfuri, întocmai unui copilaş ce îşi căuta laptele.

O înfiora senzația iar când el coborî între picioarele, plimbându-şi limba peste zona aceea atât de umedă şi de deschisă, începu să tremure toată de dorință.

Băiatul îşi dorea din nou să facă sex şi ea îl primi cu bucurie deşi simțea că e epuizată.

Se gândea că poate sta, aşa, pe spate, fără să participe în mod deosebit, doar pentru plăcerea lui.

După puțin timp avu un orgasm, apoi încă unul şi curând plăcerea ei încetă cu desăvârşire.

Îl simțea cum se mişcă în ea, neobosit, ca la-nceput.

Se întreba cum poate aşa ceva! Nu întâlnise pe nimeni capabil de asta până acum.

Ea nu mai simțea, de mult timp, nicio plăcere iar el era într-un extaz pe care îl simțea, puternic, în interiorul ei.

Nu o deranja, nu o durea dar acel loc în care el se avânta cu atâta entuziasm era, parcă, amorțit.

Îl suporta cu uşurință mânată, în mare măsură, de recunoştința ce o simțea față de băiatul ce îi oferise atâta plăcere.

El o mângâia şi o săruta neîncetat.

Îl simțise, clar, cum finalizase, din nou, cu puțin timp în urmă.

Se oprise doar câteva secunde, fără să iasă din ea şi îi şoptise în ureche, cu un glas întretăiat de gâfâieli:

- Mă mai laşi odată?

Ea îl mângâie pe cap, îl sărută, se deschise mai mult şi închise ochii în semn de aprobare.

Începu, din nou, neobosit aceiaşi mişcare uniformă, nesfârşită, care îi aducea atât de multă plăcere iar ei nu îi mai stârnea nicio senzație plăcută... dar, nici neplăcută.

Îi era, fizic, indiferentă mişcarea ce o sfredelea cu atâta putere dar, psihic, îi făcea plăcere.

Era o recompensă pe care o oferea băiatului şi o încânta, mai ales ideea, că putea oferi atâta plăcere.

Continuă să accepte tot ceea ce i se făcea.

Băiatul, de câtva timp, începuse să o manevreze ca pe o păpuşă, întorcând-o pe toate părțile şi căutând, neîncetat, noi poziții.

Aştepta, uimită, momentul ce întârzia să vină, când el se va declara mulțumit şi în cele din urmă obosit.

Observă că apăreau zorii. Se lumina de ziuă iar el continua.

În cele din urmă ea simți că nu va mai rezista mult.

O ustura şi o durea din ce în ce mai tare peste tot.

El mai schimbă de câteva ori poziția şi ajunse la o ultimă finalizare, aproape de gura ei.

Pe limbă îi căzură câteva picături răzlețe.

Se făcu din ce în ce mai mic şi mai moale şi se prăvăli, peste ea, sfârşit.

Amândoi ar fi vrut să plece dar erau mult prea obosită.

Au adormit epuizați. El stătea cu unul din sânii ei în gură iar ea îl ținea fericită în brațe.

Au dormit până aproape de prânz când ea a tresărit.

Era cu spatele la el şi din această poziție a simțit cum încerca, încet, să o pătrundă.

Se aşeză mai bine şi îl lăsă să intre. Stătu un pic aşa iar apoi se întoarse pe spate.

Totul se desfăşură foarte repede.

După doar câteva minute el finaliză, fără ca ea să simtă vreo plăcere.

Îi fusese suficientă noaptea şi seara care trecuse.

Au coborât împreună şi au stabilit să se vadă, din nou, peste două zile.

Înainte de plecare băiatul i-a pus în palmă cocoloşul de bani.

A privit în urma lui, zâmbind.

Chiar o credea târfă. Simți o dorință bruscă de sex.

Îşi alungă gândul şi se îndreptă spre birou.

Odată ajunsă se informă despre tot ce era nou, îşi făcu o cafea puternică şi îi ceru şefei de cabinet să spună tuturor că a fost toată noaptea la birou.

Nu era prima dată când îşi petrecea noaptea muncind.

Sună acasă, vorbi un pic cu fetele şi îl rugă pe Vlăduț să îi aducă nişte haine de schimb.

Pe una din linii o căuta prințul din Emirate.

Îi răspunse surprinsă. După o introducere extrem de lungă acesta întrebă ce face, cum îi merge, dacă e mulțumit de contribuțiile lui.

Conversația dură destul de mult. Vorbeau ca doi buni amici.

La sfârşit, el îi spuse că i-ar face mare plăcere să o revadă şi o întrebă dacă timpul îi permite să îi facă o vizită.

Îi promise că va face tot posibilul dar, foarte curând, îi era imposibil.

Avu surpriza să audă în receptor dacă ar vrea să o viziteze el. Desigur, era încântată.

El îi mulțumi şi conversația se încheie.

Ioana se mustră îndelung pentru lipsa de tact de care dăduse dovadă în relația cu cei ce îi sponsorizau activitățile caritabile.

Dacă se gândea bine contribuția ei financiară, în acel moment, reprezenta cel mult zece la sută din totalul cheltuielilor.

Alese unul din oamenii care i se părea cel mai potrivit pentru asta şi îi dădu o unică sarcină.

Partea de protocol a relației cu cei ce îi sponsorizau activitățile.

Scrisori periodice de mulțumire, informări despre realizările lor, planuri de viitor, întâlniri şi toate celelalte.

Nu îşi putea permite să îi supere şi nici să nu le mulțumească într-un mod adecvat.

Nu înțelegea cum de îi scăpase acest aspect. Era foarte nemulțumită de ea şi de toți cei ce nu fuseseră în stare să se gândească la asta.

Totul era, însă, perfectibil. Din momentul acelei schimbări, relațiile cu sponsorii s-au îmbunătățit mult, sumele au crescut considerabil şi treptat au fost atraşi din ce în ce mai mulți susținători în proiectele lor caritabile.

Numărul salariaților era, în acel moment, foarte mare şi începuseră angajările pentru noile obiective industriale şi civile.

Uşa biroului se deschise şi intră Vlăduț care îi aducea, aşa cum îl rugase, haine de schimb.

Nu ştiuse ce să ia de acasă aşa că era cu brațele pline.

Îi mulțumi şi îl rugă să o aştepte.

Se dezbrăcă repede, de hainele ce erau pe ea de o zi şi jumătate, fugi la baie şi făcu un duş.

Se întoarse zgribulită, cu sânii împietriți şi vârfurile lor mari cât nişte trabuce.

Simți cum privirea soțului ei i se plimba pe trup. Nu se întoarse să-l privească şi începu să îşi caute ceva de îmbrăcat.

El se apropie să o ajute şi o atinse, din greşeală, cu cotul pe unii din sâni, se retrase un pic o privi apoi îşi încolăci mâinile în jurul taliei ei, trăgând-o spre el.

O sărută pe gât, pe buze, în timp ce mâinile îi frământau talia, coborând spre şolduri.

Ea nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a face sex, cu el sau cu altcineva, după experienţa prin care trecuse.

Era, cu adevărat, sătulă de sex şi îşi simţea interiorul încă plin de fluidele ce o învadaseră cu puţin timp în urmă.

Îl acceptă, totuşi, fără a-şi trăda, prin nimic, lipsa de dispoziţie.

Nu se simţea deloc vinovată pentru ceea ce se întâmplase, în ultimul timp, în viaţa ei.

Ar fi acceptat oricând, de ori câte ori el ar fi vrut, să facă sex cu ea.

Era soţul ei şi îl iubea. Din păcate, partea asta cu sexul nu funcţiona deloc, de prea mult timp, între ei.

Dorinţa lui sexuală era foarte puternică din punct de vedere psihic, emoţional.

În rest era într-o stare flască, exact aşa cum îl ştia ea în ultimul timp.

Îl ajută cum ştia mai bine să devină erect apoi îl privi, întrebător, aşteptând să audă de la el cum ar dori să stea.

O lungi pe spate, se umezi un pic cu mâna şi continuând să se frece, se lipi de ea şi o apăsă până când reuşi să intre.

Se mişca încet şi inconfortabil pentru ea.

Treptat reuşi să ajungă la o consistenţă mai dură şi trecu la mişcări ceva mai normale.

Ceea ce se întâmpla între ei era deplorabil. Ioana stătea pe spate, cu ochii închişi, mişcându-şi şoldurile foarte încet pentru a nu-l pierde şi a-l face să iasă din ea.

Mimă plăcerea, scoţând sunete sacadate, îşi contractă ritmic interiorul, transmiţându-i astfel partenerului strânsori scurte şi puternice.

Cu toate acestea simţea clar, în ea, o duritate relativă şi îl observă cum se chinuie să ajungă la final.

Se relaxă, se deschise şi mai mult, lăsându-l doar pe el să facă totul.

Nu o mai durea, nu o mai ustura. Se gândea că a doua zi ar putea merge din nou să îşi caute plăcerea.

Corpul ei se refăcuse rapid după efortul din noaptea precedentă.

Se plictisise. Stătea în continuare, pe spate, aşteptându-l să termine.

Nu o deranja în niciun fel ceea ce făcea el. Ar fi stat aşa, pentru el, oricât, oricând dar, acum, chiar se plictisea.

Începu să se gândească la tot felul de lucruri erotice, sperând că va simţi o mică plăcere.

Nu se întâmplă nimic. Începu să îl mângâie, să îl sărute, să îi spună la ureche tot felul de vorbe tandre.

Nu se schimbă nimic. Nici la el, nici la ea.

Îşi coborî mâinile spre fundul lui şi îl strânse, într-un gest de neputinţă, având intenţia să îi dea un pic din energia ei.

Curios! Această atingere avu un efect aproape instantaneu.

Îl simţi cum creşte, un pic, în ea. Îl strânse mai tare şi îl lovi uşor cu palma peste fund iar reacţia lui fu şi mai evidentă.

Ceea ce era în ea a zvâcnit şi a devenit mult mai tare.

Şi-a ascuns un zâmbet ce îi mijise în colţul gurii şi a început să îi frământe fesele.

Ea nu simţea nicio plăcere în asta dar la el era cu totul altceva.

Era evident că îi descoperise o zonă erogenă. Oare el ştia asta sau abia acum o afla?

Se gândi, să încerce mai mult şi îl trase puternic de fese, depărtându-le şi îşi făcu, treptat, cu degetul, drum spre mijlocul lor.

El se opri o clipă şi îl simţi cum începe să tremure, în timp ce se deschidea, invitând-o, cu acest gest mut, să continue.

Ea îi masă cu un deget intrarea apoi îşi duse degetul ceva mai jos, spre zona ei umedă, pentru a-l face mai alunecos.

Se reîntoarse de unde plecase şi cu mişcări uşoare, circulare, îl masă continuu, începând să îl penetreze nu foarte adânc dar ritmic.

Mişcările degetului ei imprimară întregului lui corp aceiaşi mişcare.

Era acum erect şi... normal. Cu cât apăsa ea mai tare, cu atât creştea plăcerea lui.

Atunci când ea intrase atât de mult cât îi permitea poziţia, el finaliză, tremurând puternic din tot corpul.

Era evident că îi plăcuse foarte mult.

Pentru ea fusese doar gimnastică. O durea mâna de la cât se străduise să îşi lungească braţul pentru a-l putea satisface.

El se ridică foarte încântat de pe ea şi se duse la baie.

Între timp Ioana se îmbrăcase dar, el a venit din nou spre ea, a apăsat-o pe umeri, invitând-o să se aşeze.

Îi zâmbi. Înţelese. Mai voia.

Deschise larg gura invitându-l. Nu se mai dezbrăcase. Nu era nevoie de tot trupul ei pentru ceea ce îl satisfăcea pe el.

Bărbatul se mişca uşor în timp ce ea îl strângea de fese. El voia ceva mai mult şi îi prinse mâna conducând-o spre zona lui erogenă.

Îl penetră din nou şi începu să să îşi mişte degetul din ce în ce mai repede şi mai tare.

Era neplăcut surprinsă să constate că asta îi aduce lui atâta satisfacţie şi nu îi fu greu să înţeleagă că relaţia lor, din punct de vedere sexual e pe cale de a muri definitiv.

Se gândi, să facă o ultimă probă edificatoare.

Opri mişcările, se ridică, îşi luă geanta, o puse lângă ea, o deschise şi scoase cele două vibratoare.

Vlădu privea cu ochii mari, surprins şi parcă nehotărât.

Ea îi ignoră reacțiile, îl aduse în poziția inițială, îl prinse, uşor, între buze în timp ce cu vibratorul mic în mână îşi făcea loc, încet, în el.

Bărbatul stătea relaxat, făcând, uneori, mişcări de întâmpinare spre mâna ei.

Îl pătrunse cu totul fără ca el să aibă cea mai mică intenție de respingere apoi se auzi zumzetul micului aparat, acoperit, curând, de gemetele lui extaziate.

Continuară câtva timp aşa. Îşi mişca mâna, absentă, în timp ce el se freca, singur, întors cu spatele spre ea.

Era destul de obositor. Îl trase spre ea şi îl aşeză pe canapea, întins pe burtă.

Continuă să îl penetreze, mecanic şi violent, smulgându-i neîncetat gemete de plăcere.

La un moment dat văzu cum mâna lui prinde celălalt vibrator şi îl duce spre gură.

Privea, şocată, ceea ce se întâmpla în fața ei şi înțelese cauza purtărilor lui din ultima vreme.

Bărbatul, cu ochii închişi, era cuprins de plăceri intense, mişcându-şi ambele extremități spre cele două vibratoare.

Se opri un pic şi aduse spre spate vibratorul cel mare, invitând-o să îl folosească.

Ioana zâmbi amar şi îl îndesă înăuntru, la început cu blândețe apoi cu ură.

Îl lovea cu mâna rămasă liberă, cât putea de tare, pe unde apuca.

O făcea pentru a-şi elibera ura şi mai ales frustrarea ce o cuprinsese în timp ce el primea totul cu satisfacție.

În cele din urmă el se ridică, o întoarse cu spatele, îi dădu la parte hainele, lenjeria şi o penetră tare şi profund, aşa cum ar fi făcut, probabil, cu mai mare satisfacție, tot acolo, unui bărbat.

Era într-o erecție totală, aşa cum nu îl mai simțise de foarte mult timp.

Se mişcă doar de câteva ori şi finaliză extrem de puternic.

O întoarse cu fața, o sărută apăsat şi fierbinte şi o privi cu recunoştința şi satisfacție.

El era fericit iar ea total şi iremediabil dezamăgită.

Nu înțelegea când se petrecuse acesta schimbare la el.

Nu fusese totdeauna aşa. Era sigură de asta.

Înțelegea la fel de bine că nu era prima dată când el avusese plăceri de acest fel.

Întregul lui comportament îi arăta că făcuse, fără discuție, sex cu unul sau, poate, chiar mai multi barbati. Nu îşi putea sterge din gând imaginea lui cu vibratorul în gură.

Nu voia să ştie amănunte. La ce bun?

Îşi ascunse sentimentele față de el. Îi zâmbea şi îl urmărea cum se îmbracă.

Iubirea ei se topise, în mod straniu, instantaneu, atunci când îl văzuse acceptând, peste tot, vibratorul.

Era departe de a fi o pudică. Plăcerile ei reprezentau, probabil, tot ce putea fi mai pervers în materie de sex.

Cu toate acestea ştia că ceva s-a rupt definitiv între ei. Numai era loc de întoarcere.

Fără să îi spună nimic, începu procedurile de divorț.

Chemă unul din avocați, îl rugă să facă asta pentru ea. Pe Vlădu avea să îl anunțe mai târziu.

Trebuia să vorbească cu Maria şi să pregătească cumva, nu ştia cum, fetele pentru schimbarea ce urma să vină.

Tristețea ei dură doar câteva minute. Se adânci în muncă şi uită totul.

Seara, când ajunse acasă, Andrei se juca cu fetele în grădină iar Maria, tristă, îi puse în palmă un bilet.

Era de la Vlăduț. Nu era pus în plic şi ea îl citise deja.

El o ruga să îl ierte dar nu poate continua aşa.

Pleca definitiv din viața lor şi o ruga să nu îl caute niciodată. Nici ea nici altcineva.

O mai ruga să aibă grijă de fete.

Asta i se păru chiar jignitor Ioanei. De parcă ar fi existat ceva pe lume care să o facă să uite aşa ceva.

În cele din urmă îi mărturisea că... iubeşte pe altcineva de ceva timp. Un bărbat.

Rupse scrisoarea în timp ce ochii îi scăpărau de mânie.

Nimeni în jurul ei nu a mai deschis vreodată acest subiect.

Fetele, cu un simț aparte, greu definibil, au înțeles ceea ce era esențial.

Tatăl lor a preferat altceva decât să fie alături de ele. Au înțeles, au acceptat şi s-au adaptat.

Chiar şi ochii angelici ai micuței Cleo au căpătat, din acel moment, o nuanță nouă, nedefinită, în care regăseai, ca şi la Ioana, aceiaşi sclipirea metalică, dură.

Divorțul s-a pronunțat repede. Un avocat fusese însărcinat să îl reprezinte pe Vlăduț.

Oferea compensații materiale în favoarea fetelor.

Inițial Ioana a vrut să le refuze.

Asta ar fi însemnat, însă, termene noi la tribunal şi apoi, era dreptul fetelor de a beneficia de bogăția tatălui lor.

Acceptă de dragul clarificării situației civile şi juridice.

Era din nou o femeie liberă şi mai ales… singură.

Avea de gând să facă o cură intensă de sex. Simțea ca asta îi va face bine.

Era, deja, în apartament şi aştepta cu nerăbdare să vâna micul ei amant.

De astă dată îl chemase de dimineață temându-se să nu o prindă, din nou, noaptea acolo.

El veni curând, bătu la uşă şi spre surprinderea ei, când îi deschise, văzu că era însoțit.

- Ți-am mai adus un client. I-am explicat condițiile. Discreție în primul rând şi plata la sfârşit. Ca şi mine, nici prietenul meu nu a mai făcut sex până acum. S-a gândit şi el că e mai bine să facă asta, pentru prima dată, cu o prostituată.

Era şocată. Poate băiatul avea dreptate. Se prinsese în jocul lui fără să îi spună adevărul sau să nege ceva din ceea ce el crezuse.

- Câți ani aveți voi de fapt? Fiți sinceri că altfel mă supăr.

Băieții se codiră, roşiră, priviră în jos stânjeniți apoi, noul venit rosti, cu un glas ce era evident în schimbare:

- Eu sunt mai mare cu trei luni. Am împlinit deja 17.

Ioana gândea repede. Considerentele de ordin moral nu o mai interesau demult atunci când era vorba de sex şi apoi se simțea, oricum, în acel moment, dominată de dorințe.

Modul natural în care o priveau cei doi puştani o provoca din ce în ce mai tare.

- Hai să nu pierdem vremea.

Se dezbrăcă şi se întinse pe canapea făcându-le semn să o urmeze.

Cei doi nu aşteptară să fie invitați a doua oară şi imediat, dezbrăcați, erau în picioare, lângă canapea, fremătând şi pulsând puternic.

I-a privit o clipă şi a constatat ca şi celălalt era aproape la fel de mare.

Era ciudat să vadă cele două trupuri, atât de fragede, purtând cu ele o dimensiune disproporționata prin mărimea nefirească a sexului ce părea, cumva, adăugată în mod greşit pe corpurile lor.

Se întinse relaxată şi le spuse să facă ceea ce vor fără să o mai întrebe nimic.

Îşi dădeau coate şi chicoteau facându-şi curaj.

Noul venit se aşeza timid deasupra şi se apăsa brusc.

Venea prea brusc, prea de sus şi alunecă, cu totul, pe sub ea.

Începu să se mişte sălbatic între ea şi pat.

Ea zâmbi dar nu spuse nimic. Era evident că se credea deja înăuntru şi era încântat să constate cum e să faci sex cu o femeie.

Îl simți ca finalizează şi se apasă un pic pentru a-i fi lui mai bine.

Astăzi nu era dispusă să învețe pe nimeni nimic şi avea de gând să îi lase să facă ce vor şi mai ales cât vor.

Cel de al doilea, ca vechi client, trecu imediat deasupra ei şi intră în primul din locurile atât de bine ştiute.

Se mişcă la fel de repede ca primul şi finaliză şi el repede.

Ea abia avu timp să fure o scurtă dar puternică plăcere.

Primul dintre ei se aşezase deasupra, îi strângea sânii puternic cu palmele şi se mişca între ei, căutându-i, la sfârşitul fiecărei împingeri, gura.

Celalt o privea şi se freca uşor apoi o întoarse cu spatele, o ridică în genunchi şi intră brusc, violent dar, în acelaşi timp, foarte plăcut pentru ea.

Unul se mişca violent în spate iar celălalt stătea, fără să facă nicio mişcare, aşteptând ca balansul imprimat de colegul lui să o aducă, ritmic, cu gura spre el, pătrunzând-o adânc.

Era extrem de plăcut ceea ce simțea şi se lăsa balansată, de la unul de altul, primindu-i alternativ, înăuntru, cât putea de adânc.

Se simțea răscolită, sfredelită şi începu seria de orgasme pe care o aştepta.

Vibra toată iar băieții continuau cu aceiaşi putere totul.

La un moment dat îi simți pe amândoi cum se întăresc şi se umflă mai tare, finalizând simultan.

Primi totul adânc, înghiți repetat şi repede în timp ce se strângea, în spate, cât putea de tare, pentru a-l stimula pe celălalt să continue.

Din păcate, asta fusese tot ce putuseră băieții.

Renunță la pasivitate şi încercă totul pentru a-i readuce la stare pe care şi-o dorea. Nu reuşi.

În cele din urmă, vechea ei cunoştință îi spuse că nu mai luase pastile acum aşa cum făcuse data trecută.

Ea se gândi ca nici aşa nu fusese prea rău.

La plecare băieții îi lăsară banii pe masa iar unul dintre ei o întrebă dacă ar mai putea aduce pe cineva cu ei data viitoare.

Nu ştia dacă să se înfurie sau nu. În fond îi făcuse plăcere ceea ce se întâmpla chiar dacă i se părea insuficient pentru apetitul ei.

Se gândi apoi că, dacă doi au fost insuficienți, trei ar fi, cu siguranță, mult mai bine.

În afară de asta îi făcea plăcere ideea de a fi prima femeie din viață unui băiat. Era cea extrem de incitant.

Acceptă propunerea, menționând că e valabil acceptul ei doar dacă este, ca şi ei, la prima experiența.

Băieții plecară iar ea, cu telefonul în mână, se gândea pe cine să sune, pe cine să cheme?

Venise cu gândul să facă sex cât mai mult, cât mai dur şi nu era pe deplin mulțumită.

Sună încă trei bărbați cu care nu se văzuse niciodată până atunci.

Îi chemă în acelaşi loc, la interval de o oră şi jumătate unul de altul.

Îi primi pe rând, pe toți trei, fără să mai aleagă.

După ce îi privise pe fereastră, cercetător, constatase că nu îi place niciunul şi totuşi îi adusese la ea.

A făcut sex cu fiecare din ei câte o oră.

Când ultimul dintre ei a plecat, s-a simțit, în sfârşit, satisfăcută dacă nu de calitatea prestației lor măcar de număr.

Fusese în acea zi cu 5 bărbați şi îi era suficient deocamdată.

Se simțea din nou, plină până la refuz de fluide străine.

Îi plăcea senzația şi se străduia ca spasmele ce o cuprindeau, uneori, să nu se transforme în vomă. I-ar fi părut râu.

În mod straniu şi împotriva logicii sau a principiilor ei până nu demult foarte vii, starea şi trăirile actuale îi ofereau o satisfacție enormă la care nu era dispusă să renunțe.

Observase că cele mai mari satisfacții le obține, cumva, îngemănate cu durerea iar să înghită cât mai mult devenea, treptat, cea mai mare plăcere.

Vibrațiile barbaților ce erau adânc pierduți în ea şi fluidul ce o invada erau sursa placerilor ei maxime în acel moment.

Bătrânul scoase din geantă un dosar şi îl aşeză pe biroul Ioanei

Nu se văzuseră de ceva vreme şi se priveau, fiecare aşteptând reacția celuilalt.

Ea se întreba dacă ar merita felicitări pentru modul cum rezolvase problema celor 280 de pe lista lăsată de el sau dacă, din contră, fuseseră prea dure măsurile luate de ea şi nemulțumise pe cineva.

Bănuia ca una din sursele "norocului" ei în afaceri are legătură cu cel aflat în fața ei sau dacă el e la curent chiar cu tot ce se întâmpla în jurul ei.

Privirile lui păreau că îi citesc gândurile.

- Nu am comentarii referitor la nimic din ceea ce a fost. Nu sunt împuternicit niciodată să transmit laude. Doar critici. Acum nu am nimic de spus.

Îi zâmbi cu subînțeles şi continuă.

- Avei pe masă un singur dosar. E foarte greu de rezolvat. Dacă veți considera că e prea mult, vom înțelege. Studiați-l în linişte după plecarea mea.

Bătrânul se foi stingherit pe un scaun. Urmă ceva ce nu îi făcea, în mod evident, plăcere.

- Veți primi peste câteva zile vizita unui prieten. Poarta la gât, o cheie iar pe mâna dreaptă un inel cu pecete. Ar fi un mare serviciu, pentru care am fi extrem de recunoscători, să avem mulajele celor 2 obiecte.

Puse pe masa o cutiuță metalică şi o sticluță apoi continuă.

- Poate vă e de folos să ştiți că o singură picătura ar putea adormi pe oricine. Tot ceea ce vă propunem reprezintă o rugăminte sau sugestii. Nu aveți nicio obligație.

Ioana cântarea rapid totul. Rugăminți! Sugestii!

Nu îi plăcea deloc ceea ce auzea.

Cine putea fi amicul de care i se vorbea? Ce era cu acest ultim dosar?

Întrebările putea să mai aştepte răspunsul. Nu părea a fi nimic urgent.

Bătrânul adaugă:

- Aşteptăm cu toții trecerea armistițiului. Mai sunt câteva zile.

Se ridică, o salută politicos şi îi transmise, scurt, doar atât:

- Succes!

Simțea că va avea nevoie de asta.

Deschise dosarul. Conținea doar cinci nume. Dar ce nume!

Toți cei cinci aveau câteva lucruri în comun.

Erau persoane controversate, extrem de cunoscute, foarte bogate, influente şi puternice.

Asta era tot ce ştia despre ei. Urma să afle mai multe.

Răsfoi dosarul şi treptat se cufundă în detaliile lui.

Ca de obicei, totul era documentat, argumentat sec, rece, profesional, fără nuanțe sau considerații personale.

Se simțea din nou munca unor profesioniști.

Fiecare din cei cinci avea păcate extrem de grave. Majoritatea lor afectaseră direct sau indirect interesele unor mase largi de oameni.

Doi dintre ei făcuseră chiar mai mult. Era vorba de acte de trădare care, pe măsură ce erau studiate, îi arătau Ioanei temeinicia bănuielilor dar şi imposibilitatea dovedirii lor în fața legii.

Toți îşi luaseră măsuri ample de ascundere a faptelor şi nimeni nu avea cum să deschidă, cu succes, o anchetă sau un proces împotriva lor.

Singurul mod în care se putea face asta era pe baza declarației şi a probelor furnizate chiar de bănuit.

Înțelese de ce apelaseră la ea. Atât doar că, aici, era vorba de cu totul altceva.

Cei în cauza erau avizați că sunt în pericol şi se apărau prin toate mijloacele.

Apelaseră chiar şi la protecția legii pe care tot ei o încălcaseră cu atâta hotărâre.

Erau păziți atât de oameni ce erau de partea legii cât şi de oameni plătiți ei înşişi.

Dosarul îi arăta în amănunțime cum erau păziți, amplasarea dispozitivelor de supraveghere, numărul celor implicați şi o sumedenie de alte amănunte care, credeau ei, s-ar fi putut dovedi folositoare.

Problema părea a se reduce doar la un singur aspect.

Prinderea şi aducerea lor într-unul din multele locuri amenajate de ea pentru aşa ceva.

Analiză din nou totul şi înțelese că din locurile obişnuite, casă, birou, stradă era foarte greu să îi poată lua.

Trebuia găsit ceva mult mai ingenios şi gândit totul în cele mai mici detalii.

Încerca să găsească ceva aplicabil tuturor, sperând ca varianta simplă, o unică soluție, să fie universal valabilă.

Oricum nu putea face nimic imediat. Era nevoie să aştepte trecerea intervalului de armistițiu. Mai erau doar câteva zile de aşteptare.

Se strânseseră extrem de multe autodenunțuri iar autoritățile erau în impas.

Devenea evident că nu ar fi putut soluționa rapid toate cazurile şi în această fază se mulțumeau să le trieze după încadrarea penală, gravitate şi alte criterii.

Presa întreținea permanent interesul publicului şi lumea era tensionată în aşteptarea concluziilor.

După două zile de muncă Ioana putea spune că avea soluția pentru rezolvarea dosarului ce i se propusese. Curând urmau să înceapă operațiunile de capturare.

Pentru că mai era atât de puțin până începea, din nou, o perioadă grea, simțea nevoia să se relaxeze şi să se ocupe de dorințele ei.

Plecă de dimineață, la fel ca ultima dată şi încă de pe drum îl sună pe cel mic, stabilind întâlnirea.

La sfârşit îi spuse, râzând, să nu uite de pastile pentru el şi amicul lui.

Nu uitase de propunerea lor de a mai aduce pe cineva dar s-a gândit că e mai bine să nu aducă ea vorba despre asta.

Adevărul era că o incita ideea de a satisface cât mai mulți puştani şi se dojeni singură, în glumă, pentru cât de perversă era.

Era foarte sumar îmbrăcată când ei au bătut la uşă. Le-a deschis şi s-a uitat întrebător spre cei doi pe care îi cunoştea deja.

În apartament intraseră patru băieți. Toți cam de aceiaşi vârsta. Cei doi, nou veniți, erau foarte sfioşi şi îmbujorați.

Preferatul ei o trase deoparte şi îi spuse, cu un aer tainic, să se uite pe geam.

Ea făcu ce i se sugera şi văzu că pe una din bănci stăteau câțiva băieți. Aveau cu ei o minge şi uneori o aruncau de la unul la altul.

Se simțea de departe o atitudine conspirativă, uşor caraghioasă.

Înțelese ca li se spusese să fie discreți, să nu atragă atenția asupra lor.

Băieții nu ar fi dezvăluit, sub niciun motiv, ce căutau acolo. Nici cei ce erau deja înăuntru nici cei de afară.

Nu puteau risca să îşi piardă sursa aducătoare de plăcere.

Se uită întrebătoare la cel de lângă ea deşi înțelegea foarte bine despre ce e vorba.

- Toți sunt prieteni de ai mei sau colegi de clasă. Sunt aşa cum ai cerut. Vor să o facă cu tine şi nu au mai făcut-o niciodată. Jur!

Era foarte mândru de ceea ce realizase şi părea că aşteaptă mulțumirile ei. Îi adusese atâția clienți.

Ei îi veni să râdă de seriozitatea lui. Cântări totul în mare viteză.

Nu putea gândi foarte limpede şi era extrem de înfierbântată ştiind că toți băieții ăia aşteaptă acelaşi lucru. Să facă sex cu ea.

Îşi dădu seama, totuşi, că dacă situația asta va continua, ar putea degenera într-un scandal.

Îi deveni limpede că era acolo pentru ultima dată.

De mâine urma să îşi caute alt loc şi alți parteneri, poate, la fel ca cei de aici.

Trebuia să fie foarte rapidă şi eficientă acum. Avea de rezolvat destul de mult într-o singură zi. Privi spre băieții ce aşteptau nerăbdători.

Îi alinie pe toți la perete, le ceru să-şi lase pantalonii în jos, se aşeza în genunchi şi îi chemă pe cei doi, nou veniți, lângă ea.

Îi prinse pe fiecare cu câte o mână, îi apropie de ea şi începu să îi maseze, să îi frece, rar şi foarte strâns.

Băieții se frământau şi gemeau la fiecare mişcare făcută de ea.

Față de cei pe care îi ştia deja, aceştia erau destul de micuți şi foarte timizi.

Îi prinse uşor, alternativ, între buze şi supse uşor, nerăbdătoare să simtă ceea ce îşi dorea.

Se concentră apoi doar asupra unui din ei şi continuă, foarte tare, ținându-l cu totul în ea şi absorbindu-l cu o asemenea putere încât băiatul explodă brusc, aşa cum dorea ea.

Înghiți satisfăcută aşteptând să apară şi ultimele picături în timp ce îl freca foarte încet pe celălalt pentru a-l menține aproape de final.

Se întoarse spre el şi îl cuprinse, la fel ca pe primul, exact la timp pentru a nu se risipi nimic din ceea ce începuse să țâşnească spre ea.

Când se eliberă şi putu să vorbească le făcu semn şi celorlalți doi să se apropie şi repetă totul în mare viteză.

Termină foarte repede cu ei. Simți că erau intimidați de foamea ei şi se hotărî să schimbe un pic strategia.

Merse în cealaltă încăpere şi le ceru să intre pe rând.

Îi aştepta, aşezată cu fundul pe masă, goală, cu picioarele larg deschise, sprijinite pe două scaune.

Aplică fiecăruia dintre ei acelaşi tratament.

Îi prindea de obraji, îi săruta explorându-le gura, foarte adânc, cu limba apoi îi apăsa, coborându-i între picioarele ei.

Băieții stăteau în genunchi şi priveau totul cu mare atenție.

O desfăceau, o pipăiau, o sărutau, o atingeau timid cu limba.

Îi lasa aşa câteva minute pentru a cunoaşte şi ei cum arata, văzută de aproape, femeia.

Se pare că asta îi înfierbânta foarte tare pe băieți dar şi pe ea.

Îi ridica apoi şi îi primea înăuntru. Era o poziție comodă pentru toată lumea iar ea nu avea nimic altceva de făcut decât să îşi coboare sau să îşi ridice un pic zona pe care, fiecare, o prefera.

Ea, oricum, nu refuza nimic şi era încântată de plăcerea lor.

Totdeauna, când îi simțea că sunt pe cale de a finaliza, cobora de pe masă, se apleca în fața lor şi înghițea, totul, cu satisfacție.

Fiecare coborâre însemna pentru ea un nou orgasm. Băieții au intrat, pe rând, în cameră, de câteva ori au dorit.

În cele din urma ei se socotiră satisfăcuți şi rămase unul singur.

Ceilalți trei plecaseră fericiți, nu înainte de a pune pe masa banii pentru ea.

O excita doar gândul că ei o consideră prostituată.

Rămasă singura cu preferatul ei, îl întreba câți mai sunt în parc.

Nu plecase niciunul. I se părea riscant, să stea toți acolo, atât de mult timp. Ar fi putut atrage atenția.

Se uita pe fereastră şi îi număra. Erau cinci.

Îl trimise pe cel ce rămăsese cu ea să îi aducă pe toți, hotărâtă să obțină cât mai multă plăcere şi cât mai repede.

Îi privi când intrau. Nu o mințiseră. Erau cam de aceiaşi vârsta. Abia ieşiți din copilărie.

Reluă totul după acelaşi tipic ce se dovedise atât de eficient.

Îi alinie pe toți şi aşezată în fața lor îi chema, pe rând.

Băieții erau atât de excitați, doar privind cum ea, goală, sta în genunchi în fața lor, încât finalizau extrem de repede spre satisfacția ei care profita de fiecare picătură aducătoare de plăcere

Merse, ca şi prima dată, în cealaltă încăpere şi în aceiaşi poziție ii primi, pe rând, pe toți.

Totul se succeda cu o viteză foarte mare.

Erau atât de dornici încât simțea cum după doar câteva mişcări sunt aproape de final şi cobora repede cu buzele spre ei.

O singură dată nu a reuşit. Cel ce intrase în ea a terminat instantaneu iar după aceea a început să se mişte din nou, încă o dată.

Se pare că vrea să trişeze, îşi spuse ea şi observă uimită că, la fel de repede, e pe cale de a repeta ispravă.

Coborî repede, la timp de astă dată, pentru a prinde jetul ce începuse să țâşnească, din nou, abundent.

Îi plăcea băiatul. Promitea. Îi spuse să meargă în bucătărie şi să aştepte acolo.

Ceilalți băieți mai intrară de câteva ori în cameră şi curând renunțară.

Se simțea foarte bine şi foarte, foarte plină.

Se întreba de ce oare îi place asta atât de mult dar nu găsi răspunsul. Se mulțumi să constate că îi place. Îi era suficient.

Cu excepția celor doi, vechea ei cunoştință şi unul din cei noi, toți ceilalți plecaseră.

Se înserase şi era pregătită pentru o noapte de sex, ultima în acel loc.

Îi chemă pe cei doi băieți lângă ea şi îi spuse celui cu care se obişnuise deja, să facă ce ştie, ce vrea şi să îl învețe şi pe celălalt.

Fără grabă. Au timp până dimineața. Băieții erau încântați şi ea de asemenea.

Fără să se ferească de ea luară amândoi câte o pastilă.

Se gândea ce or înghiți puştii ăştia de ajung la asemenea performanțe.

Constată că, de fapt nu o interesa foarte tare şi îşi uită imediat gândul.

Tot ce voia era o noapte lungă şi plină de sex.

Ştia că nu se va mai întâlni niciodată cu niciunul din ei în viitor.

Băieții reuşiră să fie activi toată noaptea. Ea îşi menajase puterile şi fusese pasivă mult timp.

Îi lăsase să facă tot ce îşi doreau sau le putea trece prin gând.

Nu aveau nevoie de niciun stimulent suplimentar.

S-au perindat, fără pauză, peste ea toată noaptea şi au întors-o pe toate părțile.

Abia spre dimineață, când ei erau foarte obosiți, pe rând, s-a aşezat deasupra câte unuia din ei, mişcându-se atât de repede încât băieții erau scuturați de zvâcnirile ei de parcă erau nişte biete păpuşi.

Înainte de prânz, Ioana era deja în birou, sobră şi distantă, gata pentru zilele grele ce urmau şi gândindu-se, cu regret, că va urma o perioadă în care va fi lipsită de satisfacții.

Armistițiul se terminase. Vrând-nevrând legiuitorii au trebui să se implice în jocul generat de ea.

Nu puteau ignora munții de autodenunțuri şi refuzau să facă comentarii.

Situația era destul de încâlcită. Nu îi puteau pedepsi pe toți şi probabil nici nu avea rost.

Până la urmă se luă o hotărâre. Pentru o mare parte din contravenții şi infracțiuni se acorda amnistierea iar pentru cele grave o micşorare a pedepselor.

Cert era însă că rata infracționalității scăzuse nesperat de mult.

Crescuse în schimb vigilența şi pretențiile de corectitudine ale cetățenilor.

Era o schimbare nu doar benefică ci, mai ales, necesară.

Era treaba legiuitorilor de aici încolo. Sarcina ei era aproape încheiată.

Mai avea de rezolvat dosarul celor cinci şi Ioana dădu semnalul pentru începerea capturări.

Au acționat când se însera, bazându-se pe ceea ce nimeni nu ar fi putut lua în calcul nici măcar ca pe o variantă ipotetică.

Pentru fiecare din cei cinci distribuise ceva mai mult de 50 de oameni.

Tot grupul acesta, atât de numeros, urma să acționeze în momentul optim, învăluind rapid şi copleşind numeric pe cei ce se ocupau cu protecția țintelor.

Vinovații urmau să fie îmbrăcați în maşini rapide şi aduşi la locul prestabilit.

Pentru fiecare dintre participanți se stabilise, cu exactitate, tot ce trebuia făcut, de la momentul iureşului până la cel al dispariției lor pe mai multe trasee.

Toți erau în aşa fel deghizați încât cu greu puteau fi recunoscuți ulterior.

Se mişcau continuu, nu foarte departe de ținte, aşteptând momentul când cel ce coordona fiecare acțiune urma să dea semnalul intervenției.

Totul a decurs conform planului. Treptat fiecare dintre coordonatori a început să dea semnalul pentru operațiunea pe care o conducea.

Oamenii ce îi păzeau pe vinovați nu au avut ocazia să riposteze în niciun fel.

Erau copleşiți numeric. Au fost în doar câteva secunde imobilizați, încătuşați, iar țintele îmbarcate în maşinile ce apăreau, ca din senin, lângă ei.

Pentru fiecare caz în parte a fost nevoie de cel mult un minut. Maşinile au dispărut iar oamenii angrenați în acțiune s-au răspândit în toate direcțiile.

Nimeni nu a înțeles nimic din ceea ce s-a petrecut.

Trecătorii au remarcat doar o scurtă busculadă, o învălmăşeală de oameni şi când locul s-a eliberat, în fiecare caz, 5-6 oameni rămâneau încătuşați şi lungiți pe asfalt.

Toate cele cinci operațiuni s-au desfăşurat pe stradă, în diverse oraşe.

Martorii şi dacă ar fi vrut, ceea ce nu era cazul, nu ar fi putut fi cu nimic de folos autorităților.

Având în vedere că totul se petrecuse chiar în ziua ce urma încetării armistițiului nu a fost greu de înțeles cine erau autorii. Justițiarii.

Fără să cunoască cine erau cei prinşi şi nici ce făcuseră, nimeni nu se îndoia că erau, cu siguranță, vinovați de fapte grave.

Nu greşeau deloc gândind aşa. Faptele lor urmau să fie aduse curând la cunoştința publicului.

Au fost închişi împreună în camera pregătită pentru ei. Condițiile erau aceleaşi.

Nu s-au mai străduit să inventeze sau să aplice niciun alt procedeu de convingere deşi aveau multe variante.

Cei cinci erau atât de obişnuiți cu confortul, luxul şi puterea încât, cu siguranță, nu puteau rezista prea mult.

Calvarul se declanşase. Întuneric, discursuri, sunete sfredelitoare, calibrate cu precizie puțin peste limita suportabilului.

Au fost ținuți aşa vreme de o oră apoi au aprins brusc lumină şi i-au mutat în încăperi separate.

Calvarul a continuat, pentru fiecare în parte, până când au acceptat să coopereze.

Cu dosarele în față cei ce le ascultau destăinuirile urmareau dacă li se spune totul şi nu ascund ceva.

Mărturisirile lor finale cuprindeau absolut tot ba chiar multe altele, neaşteptate şi la fel de grave.

Lista celor implicați în fărădelegile lor era impresionantă.

Nume grele erau părtaşe la faptele lor.

Ioana bănuia deja reacția publică ce se va declanşa la aflarea acestora.

Pedepsele pe care le prevedea legea, pentru oricare din faptele recunoscute de ei, erau foarte mari.

Au acceptat fără nicio împotrivire să îşi cedeze averile şi au fost cooperanți, sperând că vor scăpa cu viață şi îşi pot cumpăra astfel iertarea.

Ioana calculă cu uimire la ce sume se ridicau averile celor cinci.

Erau sume incredibile şi se gândi cât bine va putea face cu ele, câți oameni vor începe o viață nouă, fericită.

Nu ştia să îşi imagineze, însă, cum ar fi arătat țara în care trăia, dacă miile de lichele înfrățite nu ar fi furat la adăpostul unor legi strâmbe şi al altora drepte dar strâmb aplicate.

Tot ce putea face era să spere că frica îi va opri pe alții să facă acelaşi lucru iar dacă totuşi o vor face ştia că vor apărea alții, ca ea, care îi vor opri.

Atunci când legea se dovedeşte slabă, conştiința colectivă e în suferință iar cea individuală oscilează, în căutarea adevărului, întocmai unei balanțe.

Le oferise celor cinci, şansa de a-şi răscumpăra, atât cât se putea, păcatele, contribuind financiar cu întreaga lor avere.

După ce depăşi această etapă şi avu confirmarea că tot ce se putea obține era deja în conturile organizației trecu la etapa următoare.

Casetele cu înregistrările declarațiilor au fost distribuite, ca de obicei, posturilor de televiziune.

Scenariul se repetă după acelaşi tipic.

Destituiri, demisii, anchete şi vaste operațiuni de cercetare, ce nu mai puteau fi amânate datorită presiunilor publicului, se declanşară rapid.

Nu exista casă în care să nu se vorbească despre justițiari şi noile lor isprăvi.

Ioana luă hotărârea să schimbe ceva în derularea evenimentelor.

Renunță la sticluțele izbăvitoare şi ziua în amiaza mare, îi lasă pe cei cinci, liberi, în centrul capitalei.

Au fost imediat recunoscuți. Lumea i-a înconjurat şi a început să îi huiduie.

A fost suficient ca unul din privitori să lovească primul.

Furia şi frustrarea acumulată în cei ce îi înconjurau, ameninţători, s-a dezlănţuit.

Au fost călcaţi în picioare şi striviţi de mulţime.

Ioana se gândea că sticluţele ar fi oferit un sfârşit mai rapid şi poate preferat de cei cinci.

Din păcate pentru ei, nepăsarea şi toată atitudinea pe care o avuseseră aceştia faţa de toţi cei din jur, nu le mai dădea dreptul să aibă opţiuni sau să spere la iertare.

Dorinţa membrilor societăţii era mult prea clar exprimată şi dovedită. Nu era loc de îndoială.

Rostul legilor şi al celor ce vegheau la respectarea şi aplicarea lor era unul singur. Funcţionarea şi chiar existenţa societăţii.

În condiţiile în care marea majoritate a societăţii voia un anumit lucru, atunci cei aleşi prin vot să ducă la îndeplinire acea voinţă, ar fi fost firesc să se conformeze şi să nu acţioneze contrar mandatului lor.

Legile erau scrise de oameni pentru oameni.

Erau perfectibile şi venise momentul ca ele să fie adaptate noilor condiţii reale, din viaţa de zi cu zi.

Statul este doar un organism prin care politicienii, aleşi prin vot, îşi impun hotărârile asupra societăţii, cei aleşi fiind, în cele din urmă, membrii aceleiaşi societăţi.

Normele, generatoare de ordine juridică şi implicit socială, cereau o revizuire atentă pentru a se putea constitui în fundament al statului de drept.

Ioana spera că se va produce cât de curând şi această atât de necesară schimbare.

Mai era mult de lucru până să se ajungă la aceea societate ideală în care conştiinţa fiecărui individ să fie de o etică ireproşabilă.

Până atunci ea nu vedea altă soluţie decât frica de pedeapsă, dublată, însă, de asigurarea condiţiilor minime necesare unui trai decent.

Era suficient de tânără ca să spere că acest lucru s-ar putea întâmpla chiar în timpul vieţii ei.

Până atunci se apleca cu groază asupra tuturor celor făptuite de ea.

Era conştientă ca ceea ce făcuse avusese urmări bune, concrete.

În acelaşi timp ştia la fel de bine că erau, pe bună dreptate, condamnabile mijloacele prin care obţinuse asta.

Nimeni nu ar fi putut să îi acorde vreodată clemenţă pentru ceea ce făcuse. Nici măcar ea sieşi.

Încălcase, cu bună ştiinţă, majoritatea principiilor statului de drept iar singura scuză în favoarea ei erau doar disfuncţionalităţile sistemului.

În afara dorinţei ei de dreptate într-o formă simplificată, rapidă şi eficientă, nu avusese altă motivaţie.

Încercase să redistribuie valorile materiale după principii ce i se păreau corecte dar ştia că tot ceea ce făcuse era insuficient, trecător şi toate eforturile ei ar fi devenit, curând, istorie, fără o susținere şi o continuare a ideilor ei într-un cadru legislativ performant.

În aceea clipă luă o decizie. Va intra în politică.

Acolo, la vârf, trebuia să îşi continue lupta.

Simțea nevoia să se relaxeze. Nu voia să mai rişte, mergând la apartamentul din capitală.

Se urcă în maşina, ieşi din oraş, merse câțiva zeci de kilometri, trase pe dreapta pe un drum public şi se aşeză, rezemată de maşină.

Îşi pusese peruca neagră şi o rochie subțire, direct pe piele.

Au oprit câteva maşini iar şoferii au întrebat-o dacă are nevoie de ajutor. Nu o inspirau, nu îi plăceau.

În cele din urmă opri o maşina în care erau doi bărbați. Parcară în spatele ei.

Observă că erau străini. Turişti. Păreau interesanți.

Intrară în vorbă şi ea le spuse că nu se simte prea bine şi a coborât să stea un pic la aer.

În scurt timp au tras maşinile în afara drumului şi au mers în spatele unor copaci aflați în apropiere.

În timp ce unul era cu ea celălalt avea grijă să nu fie deranjați. Au făcut schimb de locuri de câteva ori.

A făcut sex cu ei, acolo, în spatele unui copac, cu aceiaşi foame care nu o părăsise.

Simțea cum se eliberează, treptat, de tensiunile ce se acumulaseră în ea în ultimul timp.

Satisfăcută se întorcea acasă. Avea acea senzație de plin pe care o căutase şi o găsise.

Se întrebă, pentru a câtă oară! De ce îi place atât de mult lucrul ăsta?

Devenise o obsesie bolnavă să înghită cât mai mult.

Tot ceea ce o oripilase cu ani în urmă acum îi aducea plăcere.

Cât de relativ era totul!

Se întreba cum ar reacționa acum dacă s-ar repeta ultima experiență pe care o avusese, în trecut, în mica ei garsonieră.

Ar mai fi dezgustat-o ca atunci sau ar fi dus-o pe culmile extazului?

Cei trei, de atunci, fuseseră pedepsiți pentru ceea ce îi făcuseră. La fel pățiseră şi alții din trecutul ei.

Înțelese, că de fapt, îşi dorea să repete ceea ce făcuse atunci. Acum ar fi făcut din cei trei amanții ei permanenți.

Gândul acesta o tulbură îngrozitor.

Cei trei şi nu doar ei, plătiseră foarte scump dorința de a o avea.

Tot ce se întâmplase, fusese împotriva voinței ei de atunci dar nu şi a celei de acum.

Se simțea vinovată. Nu era cu nimic mai bună decât ei. Atât doar ca aceia plătiseră, ea nu.

Mai mult de atât, toți cei pe care îi pedepsise, autointitulându-se justițiară, era posibil să nu fie mai vinovați decât ea.

Cu cât se implica mai mult în calitatea de justițiară cu atât devenea mai vinovată.

În minte îi încolți o idee. Voia să aibă o certitudine.

Să afle părerea altora despre aceste lucruri. Voia să rămână în anonimat până la aflarea sentinței publice.

Merse direct la birou. Era deja noapte.

Scoase la imprimantă o declarație pe care o multiplică şi o trimise, prin oamenii ei, din diferite oraşe, mai multor posturi de televiziune.

Se străduise să păstreze anonimatul pentru a nu oferi nicio pistă ce ar fi putut duce spre ea şi implicit spre oamenii ei.

Făcuse o declarație scurtă în care mărturisea publicului de ce a făcut totul.

Ştia că a încălcat legi şi se considera vinovată pentru asta.

Promitea să se predea autorităților dacă ei, cei mulți, vor asta şi o considera vinovată.

Aştepta cu nerăbdare reacția tuturor.

Primii care au înțeles au fost oamenii ei şi toți cei implicați direct în ceea ce făcea.

Aprobau, fără rezerve, inițiativa ei individuală pentru că şi ei, la rândul lor, simțeau la fel.

Aveau nevoie de un suport moral pentru a avea puterea să continue sau, după caz, să renunțe. Voiau o confirmare care să le spulbere îndoielile.

Reacția publică a fost total diferită de cea afişată la începuturile acțiunii organizației.

Reprezentanți ai oficialităților refuzau, fățiş, să îşi exprime punctul de vedere iar atunci când, presați de reporteri, îşi exprimau opiniile, aveau doar considerații generale care, de fapt, fie nu spuneau nimic, fie transmiteau, voalat, că din poziția lor, oficială, nu pot vorbi atât de liber pe cât ar vrea.

În rest, prin toate mijloacele, oamenii îşi exprimau respectul, admiraţia şi aprobarea pentru justiţiară.

Nici nu concepeau ca ceea ce dăduse rezultate atât de bune să înceteze.

Mulţi au spus că ar face şi ei, oricând, acelaşi lucru dacă li s-ar da ocazia.

Acest ultim aspect era cel de care se temea Ioana cel mai mult.

Intenţia multor oameni, frustraţi de-a lungul vieţii, de a face dreptate la rândul lor părea o cale sigură spre anarhie.

Nu îşi dorea în niciun caz aşa ceva.

După câteva zile începură să sintetizeze concluziile. Nimeni nu condamna, de fapt, existenţa justiţiarilor.

Oamenii din organizaţie se sfătuiră cum puteau preveni extinderea fenomenului ce tindea să ia proporţii.

Se găsi o soluţie ce părea foarte complicată şi cu mici şanse de reuşită. Punerea în practică avea să le confirme, însă, că nu era aşa.

Au ales un reporter cu mare priză la public. Era tipul clasic al formatorului de opinie. Unul din oameni organizaţiei îl contactase şi îi ceruse sprijinul.

I se cerea să facă în aşa fel încât să strecoare zvonul că în spatele justiţiarilor s-ar ascunde, de fapt, organisme ale statului care execută, din ordine superioare, totul.

Cel solicitat a înţeles repede ce i se cere iar motivaţia i se păru suficientă.

Şi pe el îl frământa gândul că totul ar putea degenera în anarhie.

Nu doar că accept[dar improviză atât de bine încât informaţia, strecurată de el, s-a transformat curând din zvon în certitudine.

Respectul pentru puterea ascunsă a organismelor statului a luat locul justiţiarului anonim din imaginea publicului.

Ioana se întreba dacă operaţiune de intoxicare a publicului se baza doar pe ficţiune.

Ideea plecase de la unul din cei 14 indicaţi de misteriosul bătrân ce o vizitase de două ori.

Înţelese totul fără să aibă nevoie de explicaţii.

Primea astfel răspuns la multe din întrebările ei şi mai mult de atât ştia că niciodată ea sau oamenii ei nu vor fi vreodată acuzaţi de ceva.

Nimeni nu avea acest interes.

Într-o oarecare măsură lupta ei cu propria conştiinţă intrase într-un armistiţiu pe termen nedefinit.

Prinţul sosise în ţară iar Ioana îl aştepta lângă unul din aşezăminte.

Un elicopter se ivi în zare şi în scurt timp prinţul îi săruta, ceremonios, mâna.

Îi arătă cum se lucra, care erau procedurile standard.

Prinţul vizită totul şi chiar încercă să vorbească cu câţiva dintre locatarii aşezământului.

Unul din oamenii lui filma totul în timp ce un altul comenta ce se întâmpla.

Ioana bănuia că erau de la o televiziune şi pregătesc un material cu vizita prinţului.

A fost întrebată dacă pot vedea şi celelalte adăposturi de caritate.

A mers împreună cu prinţul peste tot. Acesta voia să vadă şi să înţeleagă cum se desfăşura activitatea lor.

O întrebă care este totalul cheltuielilor iar când află că el susţine doar cinci la sută din total zâmbi şi promise că din acel moment vrea să contribuie mai consistent.

Ioana era încântată şi îi mulţumi.

El îi sărută din nou mâna şi atunci reuşi să vadă, pe mâna lui dreaptă, un inel mare ce părea a purta o pecete.

Înţelese la cine se referea solicitarea ce i se făcuse în urmă cu ceva timp.

Nu îi plăcea deloc ce i se ceruse. Prinţul îi era prieten şi sub niciun motiv nu ar fi acceptat să îi facă rău. Era într-o mare dilemă.

Îşi aminti ce i se spusese. Era vorba de un lucru de mare importanţă. Important pentru cine?

Ştia cum să ia legătura cu cel ce îi putea oferi explicaţii şi o făcu.

Transmise că are dubii privitor la moralitatea acelui fapt. Nu putea face rău unui prieten.

Primi asigurări că prinţul nu are nimic de pierdut ci, din contră, de câştigat. Mai mult nu i se putea spune.

Simţi că poate avea încredere şi se hotărî să încerce.

Îşi luă în geantă cutiuţa metalică şi micul recipient sperând, în taină, să nu aibă, totuşi, ocazia să le folosească.

Nu avu noroc. Prinţul o rugase să cineze împreună.

O aştepta într-o vilă spectaculoasă, într-o zonă muntoasa, aflată destul de aproape de ea.

Un elicopter venise să o transporte la cină şi ajunse destul de repede.

Serviră cina doar ei doi, pe terasa vilei.

Priveliştea era tulburătoare iar aerul foarte curat.

Era o adevărată desfătare să stea cu privirea aţintită spre soarele ce apunea după culmea unui munte, în timp ce un vânt uşor îi mângâia obrajii.

Terminaseră de mâncat şi se relaxau, fumând o țigară.

Simțea privirea cercetătoare a prințului cum i se plimba pe trup.

Bluza subțire se mula pe sânii ei imenşi iar vântul o înfiora făcând ca bluza să îi pună totul în relief.

Nu avea curaj să întoarcă privirea spre cel de lângă ea.

Nu voia să i se citească pe față dorința ce începuse să o învăluiască.

Era doar ea şi un bărbat ce o privea iar gândul îi zbura, involuntar, la sex.

Cu cine să facă asta? Prințul îi era doar amic, era foarte bătrân şi oricum, relația lor era strict oficială.

Se ridică de la masă şi fără nicio vorbă merse la marginea terasei pentru a privi totul mai bine.

Îşi rezemă coatele de balustradă şi îşi prinse obrajii între palme.

Stătea uşor aplecată, admirând priveliştea, fără să ştie că oferă, la rândul ei, o altă privelişte bătrânului ce o privea fără cuvinte.

Vântul îi flutura rochia, când încet, când mai tare, dezvelind-o, uneori, fără ca ea să ştie, până foarte sus.

Prințul veni lângă ea şi îi vorbi:

- Sunt, din păcate, mult prea bătrân ca să mă poți bănui de gânduri ascunse. O să te rog ceva ce o să ți se pară, probabil, ciudat. Aş vrea să te văd, toată. Doar să mă uit.

Ioana îl privi şi citi pe fața lui regretul. Nu ştia dacă regreta ceea ce spusese sau faptul că era prea bătrân.

Îl întrebă, direct, ce semnifica regretul de pe chipul lui.

- Şi una şi mai ales cealaltă. Dacă te-am supărat... sper să mă ierți.

- Nu m-am supărat.

Se uită în jur. Erau doar ei doi.

Prințul se aşezase la loc, pe fotoliu, regretând pornirea deplasată ce o avusese.

Când îşi ridică privirile spre ea, văzu că îi zâmbeşte.

Cu un gest scurt, natural, îşi scoase rochia apoi continuând cu singurul accesoriu ce o mai acoperea.

Rămase goală în fața bărbatului. Îşi prinse înfiorată sânii între palme, se plimbă un pic de parcă s-ar fi aflat la o prezentare de modă apoi se aşeză pe celălalt fotoliu, întoarsă cu fața spre prinț.

El o privea fără cuvinte. O admira ca pe o operă de artă. Era desăvârşită.

Nu văzuse, în lunga lui viață, nicio femeie atât de frumoasă.

Îi părea rău nu doar că e atât de bătrân ci şi pentru că relația dintre ei nu îi permitea o apropiere fizică.

Bănuia că femeia îi făcuse, deja, un favor enorm arătându-se goală, la rugămintea lui, din prietenie şi poate prețuire.

Nu putea spera la mai mult şi la drept vorbind nici nu putea face altceva decât să privească.

Trecuseră mulți ani de când nu mai făcuse altceva cu o femeie.

Ioana îl privea şi se părea că îi ghiceşte gândurile.

Se aşeză pe fotoliu, exact aşa cum o mai făcuse, de două ori, în trecutul ei.

Îşi ridică picioarele pe fotoliu, îi prinse cu brațele, strângându-i la piept şi îşi culcă obrazul pe sânii ce, asemeni unor perne, se înălțaseră mult.

Intre picioare i se reliefa, pulsând ritmic, zona care înfierbânta, iremediabil, orice bărbat.

Nici cel din fața ei nu făcea excepție.

Cu toată vârsta înaintată simți, uimit, ceva ce îi deştepta amintiri.

Se simțea tânăr şi viril. Ceea ce dormea de atâția ani se trezea la viață.

Se pipăi, neîncrezător, ca să se asigure.

Ea văzu gestul, se ridică, veni lângă el, se aşeză în genunchi, îl privi şi îi spuse tainic:

- Arată-mi ce ți-am făcut.

Prințul zâmbi încântat. Mândru ca un copil care arată lumii ce poate el, cu un aer poznaş, se deschise la haine, scoțând la iveală ceva ce semăna cu un toiag uriaş.

Ioana privea, de parcă era hipnotizată, ceea ce vedea. Aşa ceva nu credea că e posibil.

Atinse cu un deget, timid, ceea ce se înalța în fața ei. Se simți, brusc, udă toată şi începu să tremure de dorință.

Prințul o privea cu un aer atât de umil şi de rugător încât nu mai şovăi.

Se aplecă, încercând să cuprindă totul aşa cum îi plăcea ei.

Era o grosime atât de mare încât simțea că îi pocnesc maxilarele.

Se strădui din greu dar nu avea cum să cuprinde totul.

Se mulțumi să îşi plimbe limba, cât putea de apăsat, pe toată lungimea, insistând, apoi, spre vârf.

I se părea incredibil dar, ce era deja uriaş, devenea sub ochii ei şi mai mare.

Ridică ochii spre el, surprinsă.

Stătea cu ochii închişi şi murmura ceva într-o limbă ce ea nu o înțelegea.

O mângâia uşor, parcă părinteşte, pe creştet şi stătea foarte relaxat.

Continuă să facă ceea ce începuse iar la un moment dat el o prinse de umeri şi o ridică.

O aşeză cu fundul pe masă, o întinse şi îi prinse sânii în palme.

Toiagul acela uriaş se aşezase pe burtă şi urcase până între sâni, mişcându-se încet şi continuu.

O strângea cu o forță incredibilă şi ea simți că îi dau lacrimile de durere.

Durerea se transformă într-un orgasm violent în timp ce el se aplecase între picioarele ei.

Ştia foarte bine să stimuleze o femeie astfel, atât doar că ea nu mai avea nevoie de stimuli.

Simțea cum ies din ea valuri de fluide ce dispăreau sub buzele flămânde ale prințului.

Într-un târziu el se ridică, îi cuprinse la fel de strâns sânii şi de astădată îşi căută drum în ea.

Se desfăcuse cât putea de mult ca să îl primească.

El era foarte blând şi înainta încet, intrând câte un pic.

Tremura de nerăbdare dorind să îl simtă cât mai puternic, mai adânc şi mai violent.

Mişcarea aceea lină continua.

Bărbatul era foarte concentrat, urmărindu-i reacția pentru a şti când să se oprească.

Ajunsese la jumate şi ea nu dădea semne că ar fi suficient.

I se păruse că e la capătul drumului şi nu ar fi loc pentru mai mult dar mişcările ei îi arătau că nu e aşa.

Apasă mai tare pentru a învinge uşoara rezistență ce o simțea în vârf.

Continuă să înainteze în timp ce ea fremăta toată şi începuse să strige că vrea totul în ea. Tare şi repede.

Bătrânul îşi regăsea toată vigoarea tinereții în brațele femeii ce i se dăruia cu totul şi făcu exact cum i se cerea.

Se avânta în ea cât putea de repede şi de tare simțind, fără dubiu, cum îi apăsa totul în interior, strivind-o dureros.

Ei îi plăcea atât de tare încât îşi balansa capul, aproape inconştient, în timp ce striga, foarte tare, îndemnuri şi scotea sunete sălbatice de satisfacție.

Nu întâlnise niciodată o asemenea femeie.

Ieşi cu totul din ea şi se mai avântă de câteva ori, foarte tare, străpungând-o violent, în timp ce ea striga şi mai tare.

O simțea extrem de udă. Se pregătea să finalizeze, când ea îl împinse brusc, sări de pe masă şi se aplecă, să îl prindă cu gura.

El se aşeză fericit pe fotoliu şi finaliză privind-o cum înghite, gemând tare şi tremurând toată, fără încetare.

Îl frecă şi îl stoarse de ultima picătură apoi se aşeza sfârşită în brațele lui.

Bărbatul îi mângâia sânii cuprins de încântare şi recunoştință.

Ar fi făcut orice pentru femeia ce îi dăruise atâta plăcere.

O întreba după o scurtă ezitare:

- Aş vrea să fac ceva pentru tine. Orice ți-ai dori tu.

Ea îi zâmbi îi mângâie toiagul ce se retragea pentru somn şi îi spuse:

- Ai făcut exact ce mi-am dorit. Dar, dacă vrei să faci ceva pentru mine, am o singură dorință.

- Doar să o spui şi e ca şi îndeplinită îi spuse prințul.

- Mai vreau odată. Asta e tot ce îmi doresc acum

Îl cuprinse în brațe şi îl sărută apăsat, fierbinte, cu pasiune.

Fusese cel mai bun sex din toată viață ei. Nu avea niciun dubiu în privința asta.

În timp ce îl săruta şi îl mângâia observă că bătrânul lui toiag dă din nou semne de viață.

Continuă cu bucurie gesturile de tandrețe şi avu o tresărire.

Observase la gâtul lui o cheie. Uitase cu totul de asta.

Îşi alungă gândul şi continuă totul mai înverşunată.

Coborî din nou între picioarele lui şi profitând de faptul că el nu era încă deplin întărit reuşi să îl cuprinde cu totul.

Simți treptat, cum întocmai un şarpe, ceea ce era în gura ei, începe să îşi facă drum în jos.

Aşa cum se aştepta, totul se îngroşa din ce în ce mai mult şi îl simțea cum coboară în adâncul ei, provocându-i pulsații şi spasme din ce în ce mai dese. Îi plăcea enorm asta şi se apăsa din ce în ce mai tare.

Îşi mişca uşor capul, în cerculețe mici, într-o mişcare învăluitoare.

La un moment dat se opri şi începu să se ridice încetişor. Privea uimită cât de mult iese din ea.

În cele din urmă, când se eliberă cu totul, se întoarse cu spatele la el, îl prinse cu o mână şi îl conduse în interiorul ei.

Îl aşeză la intrare pentru ca el să înțeleagă ce vrea.

Bărbatul o desfăcu mai mult şi se lăsă pe spate, lăsând-o să se mişte în ritmul dorit de ea.

În cele din urmă l-a primit cu totul. Rămăsese fără aer şi respirația îi devenise şuierătoare şi sacadată.

Se simțea extrem de deschisă şi pătrunsă incredibil de adânc.

Plăcerea ei era sălbatică şi continuă. Nu se mai mişca deloc şi vibra toată într-o succesiune de contracții ce îl aprinseseră pe bărbat.

După ceva timp el finaliza. Deşi ar fi putut, ea nu s-a ridicat la sfârşit.

Părea epuizată şi zăcea deasupra lui în timp ce el, cu ochii închişi aştepta cu regret să dispară ultimele plăceri.

Mana femei se îndreptă, discret, spre geanta, deschise, cu un gest scurt, flaconul şi îşi umezi un deget.

Se ridică încet simțind cu regret cum el iese treptat din locul ce îi aducea atâta plăcere.

Merse la balustradă, aşa goală cum era, simțind înfiorată vântul ce o mângâia.

Părea romantică dar, în realitate, gândea cu îngrijorare.

A spus că o picătură e suficient. Ce am pe deget o fi suficient sau prea mult?

Simțea umezeala lichidului uleios şi spera doar să nu fie prea mult şi să facă vreun rău.

Bărbatul se apropie de ea, o îmbrățişă şi vru să îi mulțumească pentru minunatele clipe petrecute împreună.

Ea îl opri, îl mângâie îi puse degetul pe buze cerându-i să nu strice frumusețea momentului.

Îi masă buzele cu pasiune, căutându-i limba iar el, asemeni unui copil, se juca cu degetul ei.

Merse spre fotoliu, trăgându-l de mână, îl aşeză pe fotoliu, se cuibări în brațele lui şi îi spuse că ar vrea să stea aşa toată viața.

Puse capul pe umărul barbatului şi îl mângâie uşor pe obraji şi pe buze.

Era o senzație minunată iar el era atât de încântat şi relaxat în brațele ei încât i se păru ca ațipeşte la un moment dat.

Îşi alungă moleşeala aceea atât de plăcută şi o sărută.

Mai bine de jumătate de oră fusese adormit.

Ioana făcuse tot ce era de făcut, aruncase sticluța şi se aşezase la loc, în brațele lui, neştiind cât va dura somnul în care se cufundase bărbatul.

Se simțise atât de bine cu el cât nu credea că e posibil.

Ar fi renunțat la toți bărbații din lume pentru a face sex doar cu el.

Din păcate îi despărțeau prea multe.

Trăiau în țări diferite, la mare distanță, ea era tânăra, el bătrân. Viață ei era complicată. Cu siguranță şi a lui era la fel.

Spre surprinderea ei prințul îi spuse direct, fără niciun preambul.

- Dacă ți-aş propune se ne vedem odată pe lună ai fi de acord?

- Da! Aş fi fericită dacă ai putea veni atât de des sau, chiar şi mai des.

Răspunsul ei era sincer sută la sută dar şi un pic viclean.

Nu avea de gând să facă naveta până la el dar ar fi fost încântată să îl aştepte oricând putea el veni.

Prințul era fericit. Se despărțiră iar el, galant o conduse până la elicopter şi se mai sărutară odată.

Ioana remarcase, amuzată, respectul, vădit, cu care o tratau oamenii prințului.

Era evident că între ei era o relație. Din moment ce el o condusese până la elicopter şi o sărutase în văzul tuturor nu era de glumă.

Când ajunse acasă îi sună telefonul. Era prințul care voia să se asigure că totul e bine cu ea.

După plecarea ei ceruse informații ce inițial nu îl interesaseră şi aflase că divorțase.

Dimineață, cineva sună la poarta casei pentru a aduce flori.

Prințul ceruse să i se ducă iubitei lui multe flori iar cel împuternicit să facă asta nu ştiuse cum să interpreteze acel - multe - alăturat cuvântului - iubitei.

Golise, în mare viteză, toate florăriile găsite în drum şi acum depunea, ceremonios, florile la picioarele Ioanei.

Îi plăcea ideea de a primi flori. Era totuşi femeie şi scoase limba spre mama ei care o privea întrebător.

Îi povesti repede totul iar ea avu o singură remarcă care o îngheță:

- Decât să faci sex cu liceeni şi eu să am grijă să nu fii deranjată, mai bine să ai amant un prinț care îți trimite flori.

Apoi scoase şi ea limba, demonstrativ, adăugând ironic:

- Niciodată n-am ştiut. Cine a fost mai întâi? Oul sau găina!

Acum chiar nu ştia ce să spună sau să creadă.

Prefera să nu se mai întrebe. Era stânjenită şi primise o lecție meritată şi dură de la singura persoană cu autoritate asupra ei.

O îmbrățişă fără cuvinte şi nu mai deschiseră acest subiect.

A doua zi, la birou, chemă unul din oamenii în măsură să predea un mic pachet acolo unde era aşteptat. Îi dădu pachetul şi îi spuse:

- Am nevoie de oarecare explicații.

În aceiaşi seara primi vizita bătrânului misterios.

Fără introducere acesta începu să vorbească.

- Aşteptăm intrarea ta în politică. A sosit vremea. Mulajele pe care ni le-ai oferit ne vor permite accesul într-un loc cu documente de mare importantă atât pentru noi cât şi pentru siguranța amicului tău. Noile tale strategii s-au bucurat de aprecieri la înalt nivel.

A terminat de vorbit, a pus pe biroul Ioanei un dosar şi a plecat.

Toată vizita durase ceva mai mult de două minute.

Pe lângă alte câteva liste, ceva mai lungi, dosarul cuprindea şi o strategie, minuțios elaborată, ce viza intrarea ei în politică. I se sugera sa candideze ca senator.

Totul era gândit în cele mai mici amănunte. De la finanțări până la campania electorală.

Dacă ar fi lucrat singură sau ajutată de oamenii ei ar fi durat extrem de mult să atingă performanța datelor sintetizate, deja, în fața ei.

Avea, acum, certitudinea că va reuşi şi începu de a doua zi demersurile.

Ştia. Curând va fi senator.

Se adânci apoi în studierea listelor.

Erau multe nume iar datele însoțitoare relevau mijloacele subtile şi aflate la limita legii prin care cei de pe liste se îmbogățiseră rapid şi nemeritat.

Corupție, mită, favoritisme erau principalele căi folosite.

Detaliile erau evidențiate amănunțit iar concluzia ei, ca şi a celor ce întocmiseră documentația, era clară. Îşi puteau păstra puterea dar nu şi banii.

I se părea ceva mai uşor de rezolvat totul acum mai ales că nu intrau în discuții pedepse foarte severe.

În dosar găsi datele unui cont ce purta, generic, un nume sugestiv. Contul renaşterii.

În dreptul fiecărui nume era trecut totalul averii pe care o deținea respectiva țintа.

Se gândi foarte puțin la cuantumul sumei pe care aceştia o datorau societății.

Sută la sută era prea mult deşi, poate, aşa ar fi fost corect.

Toți cei de pe listă, însă, făcuseră şi câte ceva bun. Nu suficient dar, totuşi, nu erau de teapa celorlalți care meritaseră pedeapsa maximă.

Apelă la vechiul sistem ce se dovedise totdeauna funcțional.

Posturile de televiziune şi radio anunțau că s-a deschis contul renaşterea care avea ca unic beneficiar, statul.

Toți cei care doreau, puteau face donații în acest cont şi erau aşteptați, ca depunători, îndeosebi cei ce considerau ca dobândiseră averi prin modalități ce puteau ridica semne de întrebare.

Li se garanta, evident, anonimatul.

Nimeni nu a mai avut semne de întrebare când s-a precizat că inițiativa aparține justițiarilor.

Cei de pe listă au primit câte o înştiințare cu totalul sumei ce era aşteptată din partea lor ca depunere în acel cont.

Textul era semnat sec, justițiarii şi conținea numărul de cont şi un număr ce reprezenta, totdeauna, 90 de procente din averea lor.

Nu era loc de comentarii şi nimeni nu avea dubii privind viitorul celor ce ar fi refuzat plata.

Curând începură donațiile. Niciunul din cei ce primiseră înştiințarea nu a stat pe gânduri.

Au plătit, sec, gândind că sunt norocoşi că scapă doar cu atât.

Înțelegeau foarte bine şi că nu vor mai primi înştiințari de plată pe viitor ci doar un alt gen de pedeapsă dacă ar fi continuat ca până atunci.

În afara lor, mulți alții au contribuit cu depuneri în acel cont.

Unii pentru că voiau să ajute iar mulți alții pentru că se simțeau, cumva, vizați.

Păstrău cu ei, totdeauna, chitanța ce atesta contribuția lor. Aşa... să fie, în cazul în care, cumva, vreodată, ar fi fost puşi în situația de a da explicații justițiarilor.

Devenea evident că existența şi acțiunile justițiarilor îşi atinseseră scopul.

Mijloacele lor de acțiune puteau fi condamnabile dar rezultatele, nu.

Sfârşit

Epilog

Tremura. Era frig, umezeală şi simţea că e întinsă pe o podea rece şi umedă ca de beton.

Deşi era cu ochii larg deschişi nu se zărea nicio geană de lumină.

Se ridică panicată în picioare, orbecăind în jur, până atinse un perete.

Pipăi, de jur-împrejur, până găsi o uşă. Era din metal. Bătu cu pumnii în ea dar nu stârni niciun ecou.

Se auzi o voce dură, metalică:

- Ai fost adusă aici pentru toate nelegiuirile pe care le-ai făcut în viață. Spovedeşte-te. Mărturiseşte-ți toate păcatele şi mai ales, spune-ne cum crezi că ai putea îndrepta răul făcut. Noi ştim tot. Încearcă doar să ne minți şi dă-ne ocazia să te pedepsim şi pentru asta.

Un țiuit asurzitor îi sfredelea timpanele în timp ce în jurul ei cădeau, de sus, obiecte mici şi dure.

Pipăi în jurul ei până găsi unul din ele. După formă părea a fi o sticluță.

Înțelese. Era în puterea justițiarilor.

Dar cum se putea asta! Ea era justițiara!

Începu să țipe cât putea de tare încercând să acopere sunetul acela strident care o tortura.

Simți o mână ce o mângâia pe cap şi auzi o voce ce îi spunea:

- Trezeşte-te Ioana. Ai visat urât.

Maria era lângă patul ei. Îşi reveni repede, îi zâmbi şi o îmbrățişă.

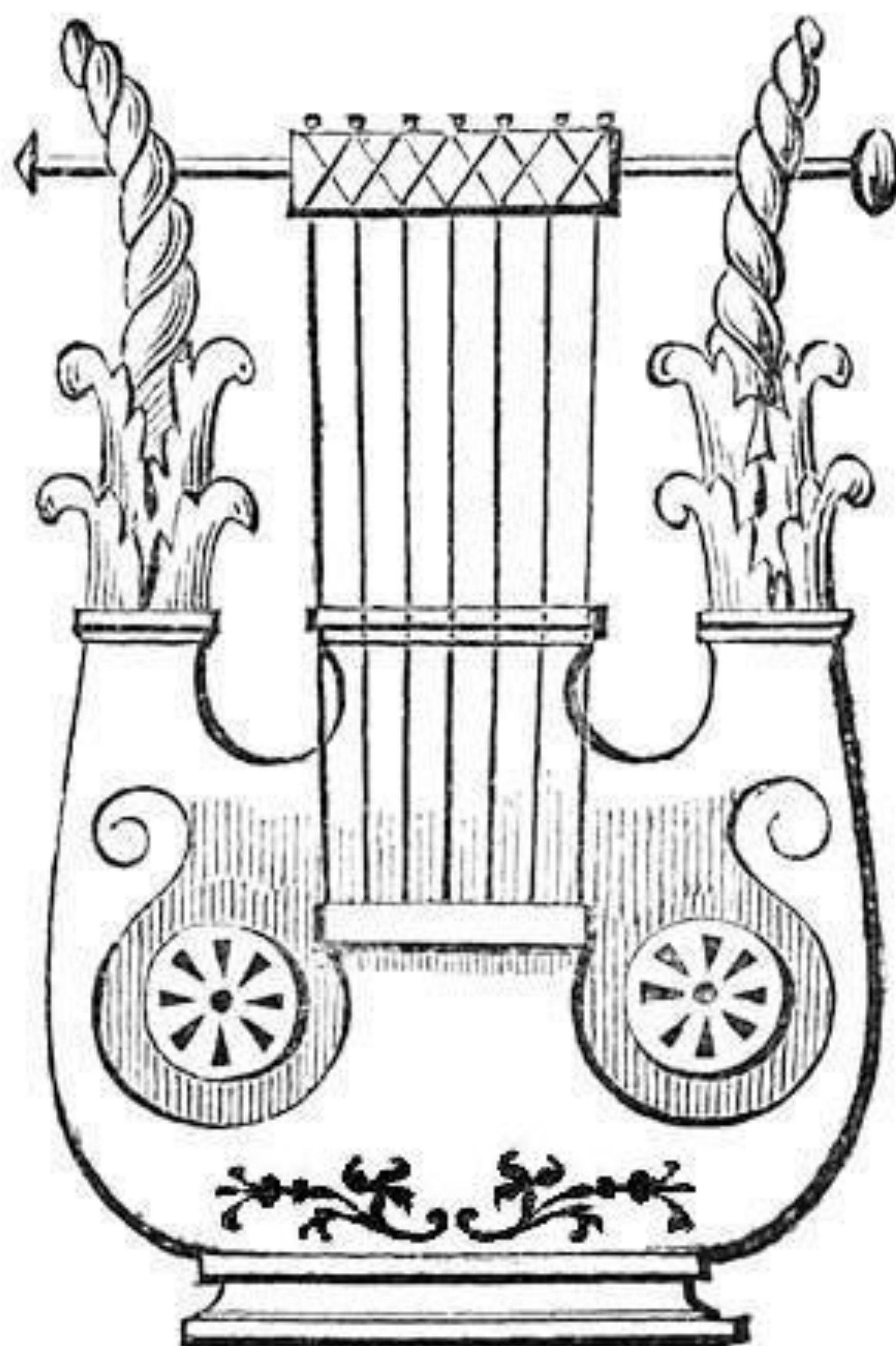
Avea multă treabă. Era aşteptată în capitală de bătrânelul cel misterios care îi făcuse o propunere foarte tentantă. Îi spuse doar câteva cuvinte:

- Am vrea să colaborăm şi în alt mod. Avem nevoie, în mod oficial, de serviciile tale. Vei fi instruită în acest sens.

A înțeles ce i se propune şi a acceptat fără să stea pe gânduri.

Se amuza, în sinea ei, de un gând. Justițiară era, senator va fi în curând. Urma sa devină agent secret. Ioana 007. Îi plăcea ideea.

Pentru informații generale despre editor,texte
sau autor ne puteți contacta prin mail

ascomserv@yahoo.com

De acelasi autor

Secretul nostru
Proza scurta si versuri

Blestemul de a fii frumoasa
Roman

Justitiara
Roman

Ioana 007
sub tipar

